

புஸூஸூல் ஹிகம் | நூலின் தொடர்ச்சி...

அத்தியாயம் 17

தாவூது நபியின் ஞானம்

நபித்துவமும் ரஸூல் தத்துவமும் அல்லாஹ்விடமிருந்து அருளப்பெறும் குறிப்பிட்ட அருட்பேறுகளாகும். அதை அடியான் தன் முயற்சியால் அடைந்து விட முடியாது. இதை அடியான் தன் முயற்சியால் அடைந்து முடியாது. நபித்துவம் என்பது ஒரு ஷரீஅத் (சன்மார்க்க நெறிமுறை) தோடு தொடர்புடையது. எந்த ஒரு அமலுக்காகவோ நன்றி செலுத்தப்படுவதற்காகவோ இந்தச் சம்மானம் அருளப்படுவதில்லை. இப்றாஹீம் நபியின் விசயத்தில் இறைவன் அருளினான்>

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ

'இஸ்ஹாக்கையும்> (அவர் புதல்வர்) யாகூபையும் அவருக்கு நாம் சன்மானமாக அருளினோம்.' (அத் 6:84)

முஸா நபியின் விசயத்தில் இறைவன் தெரிவித்தான்>

وَ وَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا

'நமது அருட்பேறுகளிலிருந்து அவர் சகோதரர் நபி ஹாரூனை அவருக்குச் சன்மானமாக அருளினோம்'(அத்தியாயம் 19:53)

இந்தச் சன்மானங்களை அருளியது இறைவனுடைய வஹ்ஹாப் (சம்மானம் அருள்பவன்) என்ற திருநாமமேயாகும். தாவூது நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் விசயத்திலோ

وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا

'உண்மையாகவே> நம்மிடமிருந்தே தாவூதுக்கு மகத்தான தன்மையை அளித்தோம்' (அத் 34:10) என்று இறைவன் அருளியுள்ளான். இதற்குப் பகரமாக இறைவன் எதையும் கேட்கவில்லை. பகரமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது அவர்களுடைய வமிசத்தாரிடம் இருந்துதான். அதுவும் அவர்கள் இறைஞ்சிக் கேட்டதன் பிரதிபலன்தான்.

اعْمُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ

'தாவூதின் சந்ததியினரே> நல்அமல்களைச் செய்யுங்கள்! என் அடியார்களில் சிலரே நன்றியுணர்வுடன் நடந்து கொள்கின்றனர்' (அத் 34:13) என்று இறைவன் கூறினான்.

நபிமார்கள் தங்கள் இதயம் நிறைந்த உணர்வோடு நன்றி தெரிவித்து இறைஞ்சுவர். நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தங்கள் நன்றியுணர்வைச் செலுத்துவதற்காக

இரவு முழுவதும் நின்று வணங்குவார்கள். அவர்கள் கால்கள் அதனால் வீங்கிப் போவதுமுண்டு. இது அவர்களுடைய கடந்த கால > வருங்கால பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவதற்காக அன்று. இதுபற்றி வினவப்பட்டபோது >

ذُرِّيَّةٌ مِّنْ حَمَلِنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا

'என்ன > நான் அவனுடைய நன்றியுள்ள அடியானாக இருக்க வேண்டாமா?' நூஹு நபி விசயத்தில் இறைவன் > உண்மையாகவே அவர் நன்றியுள்ள அடியாராக இருந்தார்' (அத்17:3) என்று தெரிவித்துள்ளானே என்று பதிலளித்துள்ளார்கள்.

தாலுது நபிக்கு இறைவன் அருளிய முதல் சம்மானம் அவர்களுடைய பெயர் ஆகும். அதிலுள்ள ஒவ்வொரு பதமும் (தால் > அலிப் > வாவ்) ஒரு வார்த்தையின் முதலில் வரும்போது தமக்குப் பிந்திய எழுத்துக்களுடன் ஒட்டாது தனித்தே நிற்பவையாகும். இவ்வாறு இறைவன் தாலுது நபியை இவ்வுலகை விட்டும் (பற்றற்று) தனித்து நிற்கச் செய்தான். நமது நபி பெருமானாரின் திருப்பெயரான முஹம்மது என்பதில் பிரிந்து நிற்கும் (தால்) எழுத்தும் > சேர்ந்து நிற்கும்(மீம் > ஹ) எழுத்துக்களும் உண்டு. இவ்வாறு இறைவன் இவர்களை இவ்வுலகை விட்டுப் பிரித்து தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டான். அவர்களுடைய அஹ்மது என்ற பெயரிலும் அலிபும், தாலும் பிரிந்து நிற்பவை! ஹவும் > மீமும் சேர்ந்து நிற்பவையாகும்.

தாலுது நபிக்கு அருளப்பட்ட இரண்டாவது சம்மானம் மலைகளும் பறவைகளும் அவர்களோடு சேர்ந்து இறைவன் துதியைப் பாடினதாகும்.

يٰۤاٰدٰوُدُّ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيْفَةً فِى الْاَرْضِ فَاخُذْ مِنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ

'தன் சிருஷ்டிகளிடையே நீதி வழங்குவதற்காகப் பூமியில் இறைவனுடைய பிரதிநிதி (கலீபா) யாக நியமித்தோம்' (அத் 38:26)

இது மூன்றாவது சம்மானமாகும். ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் விசயத்தில் இறைவன் சொன்னான் 'பூமியில் நான் ஒரு கலீபாவை (பிரதிநிதியை) நியமிக்கப் போகிறேன்' என்று. ஆனால் இதில் > 'ஆதத்தை நான் என் கலீபா ஆக்கப் போகிறேன்' என்று சொல்லப்படவில்லை. 'பின்னர் தோன்றிய கலீபாவுக்கு ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் யதார்த்தப் பொருளாக விளங்கினார்கள்.'

தாலுது நபியின் கிலாபத் > 'மக்கள் மீது நீதியுடன் ஆட்சி செய்வீராக!' என்ற அதிகாரப் பத்திரத்துடன் கூடியது. ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய கிலாபத் இத்தகையதன்று. இதில் அவர்கள் ஒரு வாரிசாக விளங்கினார்கள். ஒரே இறைவன் தான் இருப்பது போன்று அவன் பிரதிநிதியும் ஒருவர்தாம். இரண்டு கடவுள்கள் இருந்தால் அவர்களிடையே பூசல் உண்டாகும்.

'(வானங்களிலும் > பூமியிலும்) அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு பல தெய்வங்கள் ஒன்றில் இணக்கங் கொண்டு ஓர் உத்திரவைப் பிரகடனம் செய்தால் > இவற்றை ரத்துச் செய்யும் இறைவனே உண்மையான இறைவன் ஆவான். இங்கே நடக்கும் எதுவுமே இறைவன் சித்தப்படிதான் நடக்கிறது.

அபூதாலிப் மக்கி ரஹிமஹூல்லாஹ் அவர்கள் சொல்வதுபோல்> 'சித்தம் இறைவனுடைய குர்ஸ் ஆகும். இந்தச் சித்தத்துக்குப் புறம்பில் எதுவுமே இல்லை. இதுவே ஷரீஅத் என்னும் நெறிமுறையில் பொதிந்து நிற்கிறது. இதற்கு எதிராக நடக்கும் எக்காரியமும் பாவகரமானதாகும்.'

தாலூது நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் அடைந்திருந்த நான்காவது சம்மானம் இரும்பை அவர்களுக்கு வசப்படுத்திக் கொடுத்ததாகும். கண்டித்துத் திருத்துவதன் மூலமும்> கடும் தண்டனை பற்றி எச்சரிப்பதன் மூலமும் கல் மனத்தினரைக் கரைக்கலாம். தூள் தூளாக நொறுங்கும் - மென்மை அடையாத கல்லை மென்மையாக்குவது கடினமாகும்.

இறைவன் தாலூது நபிக்கு இரும்பை வசப்படுத்திக் கொடுத்ததால் அதிலிருந்து அவர்கள் கவசங்கள் தயாரிக்க முடிந்தது. ஒவ்வொன்றும் தன்னிடமிருந்து தன்னையே பாதுகாத்துக் கொள்ளும் என்ற நீதியும் இதிலிருந்து அடையப் பெறுகிறது. இரும்பாலான இந்தக் கவசத்தை அணிந்துகொண்டால், அது மனிதனை இரும்பாலான ஈட்டி> கத்தி முதலியவைகளை விட்டும் பாதுகாக்கிறது.

இந்த விசயத்தை முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய ஷரீஅத் இந்த வார்த்தைகளில் வெளிப்படுகிறது. 'எனது இறைவா> உன்னிடமிருந்து பாதுகாக்கப்பட உன் பக்கமே திரும்புகிறேன்'. இறைவன் பழிதீர்ப்போனும்> கருணையாளனும் ஆவான்.

மானிட ஜீவிதம்> அதாவது தனி மனிதர்கள் அனைவருடையவும் கூட்டு ஜீவிதம் இறைவனுடைய ஜீவிதத்தின் உதவியாலேயே நிலவுகிறது. இறைவனுடைய அருட்கொடையாக அது மானிட இனத்துக்கு அருளப்பட்டது. மானிட இனத்தின் முதல் மனிதர் ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் ஆவார்கள்.

ரஸூலுத்துவம்(வேதத்தோடு கூடிய தூதுத் தன்மை) நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களில் வெளிப்படத் துவங்கியது என்றால்> ஆரம்ப நிலையிலான கிலாபத் (பிரதிநித்துவம்) ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாமில் வெளிப்படத் துவங்கிவிட்டது. கிலாபத் பின்னர் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்து தாலூது அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களில் பூரணத்துவம் அடைந்தது. ரஸூலுத்துவமோ முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களில் பூரணத்துவம் பெற்றது.

இறைவனுடைய இயல்புகள் அஃயான தாபிதாவை உண்டாக்க காரணமாயின. இந்த அஃயான்கள் பைளே அக்தஸ் (சிரேஷ்டமான அருட்கொடை) என்னும் படிவத்தில் பிரதான நிலையை அடைந்தன. இந்த அஃயானெ தாபிதா தாம் தமக்கென உருப்பெற நாடியபோது பைளே முகத்தஸ் (புனிதமான அருட்கொடை எனப்படும் 'அஃயானெ ளாஹிரா'(புற அஃயான்கள்) உண்டாயின. இவ்வாறு ஒவ்வொரு சிருஷ்டிக்கும் அதன் அஃயான் விரும்பியதை இறைவன் அளித்துவிடுகிறான்.

கலீபாவின் அஃயானும் ரஸூலின் அஃயானும் முறையே கிலாபத்தையும் ரிஸாலத்தையும் வேட்டன. அமல்களால் அவை பிரதிபிரயோஜனமாக அடையப்பெற முடியாதவை. இறைவன் தனது 'வஹ்ஹாப்' (சம்மானம் அருளுவோன்) என்னும் பெயர் காரணமாக இறைவனால்

அருளப்படுவையாகும். தாம் அனுப்பப்பட்ட கூட்டத்தாரிடை வழிகாட்டுவதற்காக குறிப்பிட்ட நபி மீது இந்தச் சம்மானம் அருளப்படும்.

ஒரு இனத்தவர் அனைவருடையவும் அஃயான் அந்த இனம் நேர்வழி காட்டப்படுவதை நாடும்போது அவர்களிடை ஒரு நபி தோற்றமாகிறார். இவ்வாறு சம்மானம் ஓர் இனத்தவர் முழுமைக்குமாக அனுப்பப்படுகிறது. இங்கோ நன்றி செலுத்துதல் நபியிடமிருந்தன்று அவர்களுடைய கூட்டத்தாரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

அடியான் கேட்டதும் அவன்மீது சம்மானம் அருளப்பட்டால் அதற்காக அவன் இறைவனிடம் நன்றியுடையவனாக இருக்க வேண்டும். இந்த நன்றியை ஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வதன்மூலம் அவன் வெளியிட வேண்டும். அவன் அந்தச் சம்மானங்களைத் தன் சுய நலனுக்காகப் பயன்படுத்தாமல் > இவ்வாறு மானிட சேவையில் ஈடுபட்டால் அந்தச் சம்மானங்கள் மறு உலகில் அவனுக்காக காத்திருக்கும்.

இவ்வாறு அவன் நன்றி செலுத்தாமல், சுயநலத்துக்காக அவற்றை உபயோகித்துவிட்டால் மறுமையில் அவை இருக்கமாட்டா. இவை அவ்வவர் அஃயானின் இயல்புக்கு ஏற்ற சம்மானங்களை அவரவருக்கு அருளுகிறான். அவற்றில் சில இவ்வுலகிலும், சில மறுமையிலும் அருளப்படுகின்றன. இம்மையில் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தாதவன் மறுமையில் தனக்கான சம்மானங்களைக் கண்டு கொள்ள மாட்டான்.

தாலுது நபிக்கு அருளப்பட்ட முதல் சம்மானம் அவர்கள் பெயரில் வரும் எழுத்துக்கள் யாவும் வார்த்தையின் முதலில் வந்தால் மற்றவற்றோடு ஒட்டாமல் தனித்து நிற்பது ஆகும். இதுபோல் தாலுது நபியும் இவ்வுலகோடு ஒட்டாது தனித்து நின்றார்கள். அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட இரண்டாவது சம்மானம் மலைகளும் > பறவைகளும் அவர்களோடு சேர்ந்து இறைவனை துதித்துப் போற்றியதாகும்.

وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ □ وَكُلًّا أَتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا

'மலைகள் நம்மைத் துதித்துப் போற்றவும் > பறவைகள் தாலுது நபிக்குப் பணியவும் செய்தோம்' (அத் 21:79)

لِجِبَالٍ أَوْبَىٰ مَعَهُ وَالطَّيْرِ ۗ وَالنَّارُ لَهُ الْحَدِيدُ ۗ

'மலைகளே > அவரோடும் பறவைகளோடும் சேர்ந்து நீங்களும் என் புகழைப் போற்றிக்கொண்டிருங்கள்! மேலும் > இரும்பை அவருக்கு வளைந்துக் கொடுப்பதாக நாம் ஆக்கினோம்.' (அத் 34:10)

தாலுது நபி இறைவனைத் துதித்துப் பாடியபோது > அவர்களுள் இருந்த இறைவனின் ஒளி அவர்களில் பிரதிபலிக்கலாயிற்று. அதனால் அவர்களுடைய அவயங்கள் யாவும் அவர்களுடைய (கேசத்தின் நுனிப்பகுதிகளும் கூட அதைப் பிரதிபலிப்பவை ஆகி அவர்கள் பாடும்போது அவையும் பாடலாயின என்று ஸூபியாக்கள் கருதுகின்றனர்.

தாலுது நபி சம்பூரணமான மனிதராக விளங்கினார்கள். அவர்களில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் பிரபஞ்ச இயக்கத்திலேயே மாற்றங்கள் உண்டாக்கக் கூடியவை. இதனால் அவர்கள் பாடியதும்> மலைகளும் பறவைகளும் அவர்களோடு சேர்ந்து தெய்வத் துதியைப் பாடலாயின.

இங்குள்ள யாவும் ஜீவனுடன் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. 'ஜீவத்துடிப்பு இல்லாத எதுவுமே இங்கே இல்லை' இவற்றுள் பலவற்றின் ஜீவன் மறைவாய் இருப்பதால்> சாதாரண ஜனங்களின் பார்வையை விட்டும் இவை திரையிடப்பட்டுள்ளன. பொருள்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கின்றன என்னும்போது> அவற்றில் இல்மு> நூர்> உஜூது> ஷூஹூது> ஸமா> பஸர்> கலாம் (அறிவு> ஒளி> ஜீவிதம்> நோட்டம்> கேள்வி> பார்வை>பேச்சு) ஆகிய ஏழு குணங்களும் அவற்றில் இருக்கின்றன என்று பொருளாகும். இதனாலேயே>

وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

'இறைவனின்துதியைப் பாடாத எதுவுமே இல்லை' (அத் 17:44)

என்று கூறப்பட்டு உள்ளது. இறைவனுடைய துதியைப் பாட 'உம்முஸ்ஸிபாத்து' (ஸிபாத்துகளின் தாய்) ஆன இந்த ஏழு அடிப்படை சிபத்துகளும் அவசியம் இருந்தாக வேண்டும். சாதாரண ஜனங்கள் இவற்றைக் கண்டுணர மாட்டார்கள். மண்டலங்களின் இசையை ஞானநாதர்கள் கேட்கின்றனர். தாலுது நபி பூமியில் இறைவனுடைய கலீபா ஆனபடியால்> அவர்கள் தங்கள் துதிப்பாடல்களைப் பாடியபோதெல்லாம் மண்டலங்களையும்> மலைகளையும்> பறவைகளையும் தம்மோடு சேர்ந்து அவர்களால் பாடச் செய்ய முடிந்தது.

கலீபா என்ற முறையில் அவர்கள் நேர்மையுடன் ஆட்சி நடத்தவேண்டிய அவசியம் இருந்தது. தங்களுக்கு நபி என்ற முறையில் அருளுப்பட்ட வஹி என்னும் தெய்வ அறிவிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஷரீ அத்தின்படி அவர்கள் நீதியாட்சி செலுத்த வேண்டியதிருந்தது.

அத்தியாயம் 18

யூனூஸ் நபியின் ஞானம்

மனிதன் என்பவன் ஆத்மா> உடல்> நபஸ் என்ற மனம் ஆகிய மூன்று வஸ்துக்களால் ஆனவன். மனிதனுடைய சாரமான படிவத்தை இறைவன் தன் படிவத்திலேயே அமைத்தான். மனிதன் படைக்கப்பட்ட மர்மத்தை இறைவனையன்றி வேறு யாரும் புரிந்து கொள்ள இயலாது. ஷரீ அத் என்ற சன்மார்க்க நெறிமுறையின் வரம்பைமீறி இதன் அமைப்பை உடைக்க முயல்பவன் தன் ஆத்மா மீதே ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் 'ஸாலிம்' ஆவான். இறைவன் பாதுகாத்து வளர்க்க நாடுவதை, இவன் அழிப்பவன் ஆவான்.

இறைவனுடைய சிருஷ்டிகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, அவன் ஷரீ அத்தைக் கடுமையாகப் பிரயோகிப்பதற்குப் பதில் அவர்களை அன்போடும், பரிவோடும் நடத்தி அவர்களைப் பாதுகாத்தல் சாலச் சிறந்ததாகும். பைத்துல் முகத்தஸில் தாலுது அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் புனித மஸ்ஜிதைக் கட்ட நினைத்தபோது, அந்த முயற்சியில் அவர்கள் பலமுறை ஈடுபட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு தடவையும் அதைக் கட்டி முடித்ததும் அது இடிந்து விழுந்து விட்டது. இதுபற்றி அவர்கள் இறைவனிடம் முறையிட்டார்கள்.

அப்போது இறைவனிடமிருந்து> 'இரத்தம் சிந்திய ஒருவர் கையால் கட்டப்படும் என் இந்த இல்லம் நிலையில் நிற்காது கீழே விழவே செய்யும் என்று அவர்களுக்கு 'வஹி' என்ற அறிவிப்பு வந்தது. தாலூது நபி சொன்னார்கள்> 'இறைவா> அந்த இரத்தம் பூரணமாக உள் பாதையில்ன்றோ சிந்தப்பட்டது' என்று. இறைவனிடமிருந்து பதில் வந்தது> 'அது என் பாதையில் சிந்தப்பட்டது என்பது உண்மைதான்> ஆனால்> (அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட) அவர்களும் என் சிருஷ்டிகளில் சேர்ந்தவர்களல்லவா!' என்று.

அப்பொழுது தாலூது நபி> 'அப்படியாயின்> இறைவா> என் சந்ததியாரில் ஒருவர் இதைக் கட்டி முடிக்க கிருபை செய்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்கள் புதல்வர் சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் அதைக் கட்டி முடிப்பார்கள் என்று அவர்களுக்குச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது.

இந்த விருத்தாந்தம் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டதன் காரணம்> சட்டத்தைக் கடுமையாக நிறைவேற்றுவதை விட இறைவனுடைய சிருஷ்டிகளிடம் அன்போடும் பரிவோடும் நடந்து கொள்வது எத்துணையோ சிறந்ததாகும் என்பதே. இதனாலேயே> இஸ்லாத்தின் எதிரிகளோடு சமாதானம் செய்து கொண்டு> அவர்கள் 'ஜிஸியா' என்னும் பாதுகாப்பு வரியைத் தந்தால் போதும் என்று விட்டுவிடுவது தெய்வ அருளைப் பெறும் செயலாகும்.

அவர்கள் சமாதானத்தை நாடினால், நீயும் சமாதானத்தையே நாட வேண்டும். கொலை செய்யப்பட்டவர் விசயத்தில் கொலையுண்டவருடைய வாரிசுகள் அதற்குப் பகரமான நஷ்டஈட்டுப் பணம் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பினால்> அதையே கொலை செய்தவன் மீது தண்டனையாக விதிக்கவும் வாரிசுகள் பலர் இருந்து> அவர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் இருந்தால் கூட> நஷ்டஈட்டுப் பணம் பெற விருப்பம் தெரிவிப்பவரின் கருத்தை ஏற்று அதற்கேற்ப நியாயம் வழங்க வேண்டும். ஒட்டகையின் முதுகுவாரினால் அடிக்கப்பட்ட ஒருவர் மரணமடைந்த போது நபிபெருமானார் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தோல்வார் கொல்லப் பயன்படும் ஆயுதங்களின் பட்டியலில் இடம் பெறவில்லை என்று கூறி குற்றவாளியை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.

'தீமைக்குப் பதில் பழிவாங்கத் தீமை செய்வது தீமையை வளர்ப்பதாகும்' என்று இறைவன் அருளியுள்ளான். பதிலுக்குப் பதில் செய்வது சன்மார்க்க நெறிமுறையில் (ஷரீ அத்தில்) அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதெனினும்> அப்போதும் அது தீயதுதான். அதைக் கைவிட்டு உயிருக்கு நஷ்டஈட்டுப் பணம் பெற்றுக் கொண்டு மன்னித்து விடுவோருக்கு இறைவனும் தன் நன்கொடையை அருளுகிறான். ஏனெனில்> கொலை செய்தவனும் இறைவனுடைய படிவத்தில் படைக்கப்பட்டவன்தானே! இவ்வாறு தன் படிவத்தில் ஆன ஒருவனை தனக்காக மன்னிப்பவரிடம் இறைவனும் அதிகக் கருணை காட்டுவதில் வியப்பில்லையன்றோ!

'அள்-ளாஹிரு' (வெளிப்படையானவன்) என்ற திருநாமம் அடியானின் ஜீவிதத்தில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. இறைவனைமதிப்பவன் அவனுடைய இந்தத் திருநாமத்தையும் மதிக்க வேண்டும். மனிதன் தன் அடியான் (யதார்த்தம்) காரணமாகக் குறை கூறத்தக்கவனாயில்லை. அவன் தன் செயல்கள் காரணமாகவே குறை கூறத்தக்கவனாய் இருக்கிறான்> அவை அவனுடைய யதார்த்தமன்று. செயல் இறைவனையன்றி – வேறு யாரிடமிருந்தும் வெளிப்படுவதன்று.

குறை கூறத்தக்க செயல் அதன் இயல்பு அவ்வாறானதால் குறையுள்ளதாக இருக்கிறதே அன்றி வேறு எக்காரணத்தாலும் அன்று. அது குறைகூறத்தக்கதாக இருக்கக் காரணம்> ஷரீஅத்தை வழங்கியவன் தன் அளப்பரிய அறிவால் அதை அவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளதுதான். உதாரணமாக> பதிலுக்குப் பதில் என்ற சட்டம்> மனித இனத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக இறைவனால் உண்டாக்கப்பட்டது.

وَ لَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيٰوةٌ يَّٰۤاُولِىَ ۤالْاَبۡبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوۡنَ

'அறிவுடைய மனிதர்களே> பதிலுக்குப் பதில் செய்வதில் உங்களுக்கு உயிர்ப்பாதுகாப்பு உண்டு' (அத் 2:179)

என்று அவன் கூறியுள்ளான். தன் சிருஷ்டிகளின் உயிர்களைப் பாதுகாப்பதை இறைவன் தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கும்போது நீயும் அதே லட்சியம் உடையவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பாதுகாப்பதால் இறைவன் உனக்கு நாடியுள்ள சம்பூரணத்தின் உச்சத்தை நீ அடைய முடியும். ஒருவரையொருவர் கொன்று கொண்டு இருப்பதைவிட> அல்லாஹ்வின் நாம தியானத்தில் நீ ஈடுபடுவது சிரேஷ்டமான செயலாகும். நீ உன் நாவாலும்> உன் அவயங்களாலும்> ஆத்மாவாலும் இறை நாம தியானம் (திக்கு) செய்யும்போது> இறைவன் உன் நேயனாக ஆகிவிடுகிறான்.

தியானிப்பவன் அவனை நோட்டமிடவில்லையானால் அவன் இறை நேயனாக இருக்க முடியாது. திக்கு உடலின் சகல அங்கங்களையும் ஊடுருவியதாக இருக்க வேண்டும். இறை நாமங்களைத் தன் நாவால் மட்டும் வெறுமனே சொல்லிக் கொண்டிருப்பவனுக்கு இறைவன் நேயனாக மாட்டான்.

ஒரேஒரு அவயம் செய்யும் திக்கு மற்ற அவயங்களுடைய திக்கு ஆகாது. திக்கு செய்யும் அவயத்தின் தோழனாக இறைவன் ஆகிவிடுகிறான். மற்ற அவயங்கள் இந்த அவயத்திடமிருந்து தங்கள் பாதுகாப்பை அடைந்து கொள்கின்றன. நாம் மரணம் என்று அழைப்பதன் மூலம் இறைவன் மனிதனை நிர்மூலமாக ஆக்கிவிடுவதில்லை. காரணம்> மேலே சொன்னது போல் அவன் சகல அவயங்களுடையவும் பாதுகாவலன் ஆவான். மரணம் என்பது> ஆத்மாவை இந்த அவயங்களைவிட்டுப் பிரித்துத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்வதுதான்.

وَ اِلَيْهِ يُرۡجَعُ ۤالۡاَمۡرُ كُلُّهُۥ فَاَعۡبُدُوۡهُ وَ تَوَكَّلْ عَلَیْهِ

'சகல பொருட்களும் அவனிடமே திரும்புகின்றன' (அத் 11:123)

இறைவன் ஒரு மனிதனைத் தனக்காக எடுத்துக் கொண்டால்>இப்போது அந்த மனிதனுக்கு உள்ளதையன்றி வேறு உடலை உண்டாக்குகிறான்> அந்த மனிதன் எந்த உலகில் இருக்கிறானோ அந்த உலகுக்கு உரிய மூலப் பொருள்களைக் கொண்டு அந்த உடலை அமைக்கிறான். அவன் என்றும் மரணமடையாத நிரந்தரமான உலகம் அது. அதில் அவன் என்றும் இருப்பான். அதாவது> இந்த உலகில் அவனுக்குத் தரப்பட்ட உடல் நிர்மூலமாவதன்று.

'அல்-முந்தகிம்' (பழிதீர்ப்பவன்) என்ற திருநாமத்தின் வெளிப்பாட்டின் சக்தி தானாகவே வேலை செய்து ஒய்ந்ததும்> நரகவாதிகள் அங்கேயே சுவர்க்கத்தைக் காண்பார்கள். நெருப்பைக் குளிர்ந்ததாகக் கண்ட இப்பறாவும் நபியைப் போல் இவர்களும் அதைக் குளிர்ச்சியாகக் காண்பார்கள். இவ்வாறு ஒரே பொருள் வெள;வேறு நிலைகளில் வெள;வேறான பயன்களை உண்டாக்குகிறது. இந்த நிலையில் இறைவன் தன்னை வெளிச்சமுள்ளவனாக ஆக்கிக் கொண்டான் என்றோ> நோட்டமிடுபவனின் நிலை மாற்றம் அடைந்து விட்டது என்றோ கூறலாம்.

மரணம் அடையும் ஒருவன் இறைவனிடம் மீளாமல் இருப்பானாயின் அவனுக்கு மரணம் உண்டாகட்டும் என்று இறைவன் சித்தப்படுத்தியே இருக்கமாட்டான். இறைவன் அவனைத் தன்னிடம் ஒப்புக் கொள்கிறான்.

விளக்கக் குறிப்பு:- இந்த அத்தியாயம் யூனுஸ் நபியின் ஞானத்தை விளக்குவதாயினும் ஷைகுல் அக்பர் அவர்கள் யூனுஸ் நபியைப் பற்றி எந்த ஒரு இடத்திலும் இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால்> நபஸின் அறிவைப் பற்றி விவரித்தன் மூலம் யூனுஸ் நபியின் ஞானத்தோடு அது தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது. மனிதன் உடல்> நபஸ்> ஆத்மா என்ற மூன்று அம்சங்களாலும் ஆனவன்> மனிதனுடைய நபஸ் அல்லாஹ் என்றும் பெயரின் வெளிப்பாடு ஆகும். அல்லாஹ் என்ற பெயரோடு அவனுடைய சகல குணப் பெயர்களும் சேர்ந்த ஒன்றாகும். பார்வைகள் அவனை எட்டுவதில்லை> அவன் சகல பார்வைகளையும் (ஊடுருவி) உணர்கிறான்.

وَهُوَ يُدْرِكُ الْآبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

'அவன் நுட்பமானவன்> யாவையும் அறிபவன்' (அத் 6:103)

மனிதனுடைய 'தான் தன்மையை' உலகம் காண்பதில்லை. மனிதனும் அதைக் காண்பதில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அவன் ஜீவித்திருப்பதற்கான ஒரே ஒரு அத்தாட்சியோ அந்தத் 'தான்' எனும் தன்மைதான். அதிலும் அதுவே ஊர்ஜிதமான> திட்டவட்டமான அத்தாட்சியா விளங்குகிறது (நான் சிந்திக்கிறேன்> அதனால் நான் இருக்கிறேன் என்ற உண்மை உணர்வு). 'தன்னை அறிந்தவன் தன் இறைவனை அறிந்தவன் ஆவான்' என்பது அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் ஹதீது ஆகும். மௌலானா ரூமியின் 'கிதாபுல் மஸ்னவியில் இது சொல்லப்பட்டுள்ள விதமாவது> 'உடல் உயிரைவிட்டுத் திரையிடப்பட்டில்லை> உயிர் உடலை விட்டும் திரையிடப்பட்டுமில்லை. ஆனால்> உயிரைப் பார்ப்பது யாருடைய பழக்கத்திலும் இல்லை'

ஒருவன் தன் நப்சை உணரும் அதே முறையில் தன் இறைவனையும் உணர்கிறான். தன் நப்சை அவன் எப்படி அது இல்லை என்று கூறமுடியாதோ அதேபோன்று இறைவனுடைய இயல்பையும் அவன் மறுக்க முடியாது. இறைவன்

وَاللَّهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

'வானங்களிலும் பூமியிலும் உள்ள யாவும் இறைவனுக்கே உரியவை' (அத்11:123).

மனிதனை இறைவன் தன் வடிவச் சத்தியின் படி படைத்தான். அதாவது> தன்னில் பூரணத்துவமுடன் விளங்கும் கல்யாணக் குணங்களின்படி படைத்தான். நான் என் இரண்டு கைகளாலும் சிருஷ்டித்தவர் முன் உன்னைப் பணியவிடாது தடுத்தது யாது? என்று அவன் இப்லீசை நோக்கி வினவினான்.

எனவே மனிதன் பூமியில் அவன் கலீபா (பிரதிநிதி)யாக இருக்கிறான். இறைவன் யாவையும் தூழ்ந்துள்ளது போன்று> மனிதனுடைய நப்சும் சடதத்துவ, ஆத்மீக உலகங்களை தூழ்ந்துள்ளது. யூனூஸ் நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் மிகப்பெரிய மீன் ஒன்றின் வயிற்றுள் இருந்து> பிரார்த்தனை மூலம் அதைவிட்டு வெளியாக்கப்பட்டது போன்று> ஜடதத்துவத்தில் மறைந்துள்ள நப்சும் பிரார்த்தனை மூலந்தான் அதை விட்டு விடுதலை அடைய முடியும்.

தங்களை விழுங்கிய மீன் வயிற்றுள் நாற்பது நாட்கள் வரை யூனூஸ் நபி தங்கியிருந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அப்போது அவர்கள்>

إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ □ فَنادى في الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ

'வணக்கத்திற்குரிய நாயன் உன்னையன்றி யாருமில்லை. உனக்கே சகல புகழும். திண்ணமாக> நஷ்டவாளிகளில் ஒருவனாக நான் இருக்கிறேன்' (அத் 21:87)

என்று இறைவனிடம் பிரார்த்தித்தார்கள். இந்தப் பிரார்த்தனையின் பயனாக யூனூஸ் நபி மீன் வயிற்றை விட்டு வெளியாக்கப்பட்டார்கள்.

'என்னிடம் பிரார்த்திப்பவனுடைய தோழன் நான்' என்று இறைவன் அருளியுள்ளான். ஒருவன் தன் மனத்தாலும் ஆத்மாவாலும் பிரார்த்திக்கும்போது அவன் இதயத்திலுள்ள துயரங்கள் மறைந்து விடுகின்றன. அப்போதும் அவன் தொடர்ந்து இறைஞ்சி வந்தால்> இறைவனுடைய ஒளி அவனில் உதயமாகும். முதலில் அவனுடைய ஸிபத்துகளினதும்> அடுத்து அவனுடைய அஸ்மாக்களினதும்> கடைசியில் அவனுடைய தாத்தினதும் ஒளி அவனில் சுடர்விடும்.

அப்போது தெய்வதியானத்தில் ஆழ்ந்துள்ள அவன் இறைவனில் தன்னை இழந்தவனாக ஆகி விடுவான். இவ்வித நிலையில் அஹதிய்யத்தின் யதார்த்தத்தை அவன் உணர்வான். இவ்வாறான இதய ஒளி உண்டாவது அந்த அடியானுடைய இயல்புக்கு ஏற்றபடியாய் இருக்கும்.

இவ்வாறு அந்த அடியானுடைய அஃயான் (யதார்த்த தன்மை) என்னும் கண்ணாடியில் இறைவன் தோற்றமாவான். இறைவனுடைய ஜீவிதம் என்னும் கண்ணாடியில் அந்த அஃயானும் தன்னை நோட்டமிட்டுக் கொள்ளும்.

'எல்லாப் பொருட்களும் அவனிடமே மீளுகின்றன' என்ற திருமறை வசனம் இந்த அத்தியாயத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. மனிதன் மரணிக்கும்போது அவன் வேறு மூலங்களால் ஆன உலகில் நுழைகின்றான்.

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ

'அந்த நாளில் இந்தப் பூமி வேறு பூமியாக மாற்றப்படும்' (அத் 14:48)

அந்த உலகின் மூலப் பொருட்கள் இந்த உலகின் மூலப் பொருட்களின் சாரமாக அது விரிவுப்படுத்தப்பட்ட உலகமாக விளங்கும்.

அத்தியாயம் 19.

ஐயுப் நபியின் ஞானம்

சகல மூலப் பொருள்களினதும் மூலமான தண்ணீர் வாழ்க்கையின் ரகசியமாக விளங்குகிறது.

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ

'சகல பொருள்களையும் நாம் நீரிலிருந்தே படைத்தோம்' (அத் 21:30)

பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் உயிருடன்தான் விளங்குகின்றன. அவற்றில் இறைவனைப் போற்றித் துதியாததே கிடையாது. 'கஷ்ட' எனும் ஞான திருஷ்டியான மூலமன்றி இந்தப் போற்றுதலை நாம் அறிந்து கொள்ள இயலாது. 'அர்ஷ' (அல்லாஹ்வின் இருக்கை) தண்ணீர் மீது உள்ளது.

தண்ணீர் அதை அடியிலிருந்தும் உள்ளிருந்தும் பாதுகாக்கிறது. இறைவன் மனிதனைப் படைத்தான். மனிதன் பெருமையுடையவனாகி உயர்த்தப்படுவதை விரும்பினான். இறைவன் அவனை உயர்த்தி வைத்துக் கீழிருந்தும் உள்ளிருந்தும் அவனைக் கண்காணித்து வருகிறான். இதனாலேயே நபிபெருமானார் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அருளினார்கள்: '(கிணற்றுள்) நீங்கள் கயிற்றில் கட்டிய வாளியை இறக்கினால் அது இறைவன் மீது இறங்கும்' என்று. இவ்வாறு இறைவனுடைய தொடர்பு கீழேயிருந்து உண்டாகிறது. இந்தத் தொடர்பு மேலேயிருந்தும் உண்டாகவே செய்கிறது.

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ

'தங்களுக்கு மேலே உள்ள இறைவனுக்கு அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள்' (அத் 16:50) என்றும்>

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً

'இறைவன் தன் சிருஷ்டிகளை அடக்கி ஆளுகிறான்' (அத் 6:61) என்றும் திருமறை குறிப்பிடுவதிலிருந்து இது விளங்கும்.

'அர்ஷ்' தண்ணீர் மீது இல்லாவிடின் அது பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அவசியமிருக்காது. இறைவன் ஐயுப் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களிடம் கூறினான்> 'உமது காலால் உமது குதிரையை விரையச் செய்வீராக> (குளிர்ந்த நீரில்) குளிக்க வேண்டிய இடம் இதுவேயாகும்' என்று. துயரத்தாலும்> துன்பங்களாலும் ஐயுப் நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய உடலில் தூடு ஏறிவிட்டிருந்தது. குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டு இறைவன் அவர்களுக்கு ஆஸ்வாசத்தை அளித்தான். அடியான் துயரத்தில் இருக்கும்போது> இறைவனும் தன் தான் தன்மை சிருஷ்டிகளில் ஊடுருவியுள்ள அளவிற்கு துயரம் அடைகிறான்.

وَالْيَهُ يُرْجَعُ الْأَمْرُ

'சகல பொருள்களும் அவனிடமே மீளுகின்றன' (அத் 11:123)

என்ற வசனத்திலிருந்து இது விளங்கும். அவனுடைய தாத்து சம்பந்தப்பட்டவரையோ> அவன் இவற்றை விட்டு அப்பால் ஆனவன், இவற்றுக்கு மேலே இருப்பவன். மனிதனுடைய சாரம் அவன் வதனத்திலிருந்து வெளியாவதுபோன்று> இவ்வுலகின் வெளிப்பாட்டிலிருந்து இறைவனுடைய ஜீவிதமும் உணரப்படுகிறது. அவனுடைய சிருஷ்டிகளான நாம்தான் அவனுடைய 'வதனம்' ஆக இருக்கிறோம். உண்மையில் இறைவன் இவ்வுலகின் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்றாலும் தகும். இவ்வாறு யதார்த்தம் சம்பந்தப்பட்டவரை அவன் 'அல்-ஆகிறு' (கடைசியானவன்) ஆக இருக்கிறான். பிரபஞ்ச இயக்கத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களும்> நிலைகளும் சம்பந்தப்பட்டவரை அவன் 'அல்-பாதின்' (அந்தரங்கமானவன்) ஆக இருக்கிறான்.

إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

'அவன் யாவையும் நன்கு அறிந்தவனாக இருக்கிறான்' (அத் 42:12)

□ إِلَّا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ

'சகல பொருட்களையும் அவன் தன் ஞானத்தால் நன்கறிந்து இருக்கிறான்' (அத் 41:54).

எனவே> அவன் யாவிலும் பிரசன்னமாயும்> யாவையும் நோட்டமிடுபவனாகவும் இருக்கிறான். இதனால் அவனை நோட்டமிடுவதன் மூலமும்> அவனைப் பற்றிச் சிந்திப்பதன் மூலமும் அவனைத் தியானிப்பதன் மூலமும் அவனை நாம் உணரலாம்.

தாகத்தால் தங்களுக்கு உண்டான துயரைத் துடைப்பதற்காக ஐயுப் நபி நாம் மேலே குறிப்பிட்ட தண்ணீரைக் குடிக்க வேண்டுவதாய் இருந்தது. அவர்கள் துயரம் - தாகம் - ஷைத்தான் தொடர்தால்> பொருள்களின் உண்மை நிலை பற்றிய அறியாமையால் ஏற்பட்ட துயரம் காரணமாக

உண்டானதாகும். ஐயுப் நபி தங்கள் துயரம் அகற்றப்படுவதற்காகப் பிரார்த்தித்திருந்த போதிலும்> இறைவன் அவர்களுடைய பிரார்த்தனை அவர்கள் அல்லாஹ்வோடு கொண்டிருந்த மனம் பொருந்தலுக்கு முரண்பட்டதன்று.

نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ

'அவர் யாவையும் (இறைவனிடம்) பொறுப்புச் சாட்டியவராகவே இருந்தார்'(அத்38:44)

என்று இறைவனே அருளியுள்ளான். அவர்கள் காரண காரியங்களைப் பற்றிப் பிடிக்கவில்லை. காரணகர்த்தனோ ஏகனான இறைவன் ஒருவனேயன்றோ! காரிய சாதனங்களால் உண்டாகும் கஷ்டங்களுக்காக> அந்தக் காரிய சாதனங்களிடம் பிரார்த்திப்பதை விட அவற்றுக்கு மூல காரணமானவனிடமே பிரார்த்திப்பது நன்றல்லவா!

சில சமயங்களில் இந்தக் காரிய சாதனங்கள் அல்லாஹ்வின் அறிவோடு இணங்காத நிலையில் உள்ளவைகளாகவும் இருக்கலாம். அப்போது> அடியான் பிரார்த்திக்காமலே இருந்தும் கூட - அவன் நினைக்கும்விதத்தில் அவனுடைய பிரார்த்தனைக்குப் பதில் தரப்படவில்லை. மேலும்> அவன் பிரார்த்தனை விடுக்கும் விசயம்> எந்த இஸ்மின் (திருநாமத்தின்) சாதனத்தோடு தொடர்பு உடையதோ> அந்த சாதனம் வெளிப்பட்ட நேரத்தோடு அவன் பிரார்த்திக்கும் நேரமும் இணக்கமானதாக இருக்க வேண்டும்.

இறைவனிடம் முறையிடவிடாமல் ஆத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துவது பொறுமை ஆகாது. அல்லாஹ் அல்லாதவன் - காரியசாதனங்களின் பக்கம் முறையிட விடாமல் தடுப்பதுதான் பொறுமை என்பது எமது கருத்தாகும். அடியான் இறைவனிடம் முறையிடுவது அவனுடைய திருச்சித்தத்துக்குப் பணிவதற்கு முரண்பட்டதன்று. அதைவிட> அடியான் இறைஞ்ச வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகும். இன்றேல்> அவன் தன்னை இறைவனுடைய கோபத்துக்கு ஆளாக்கியவன் ஆவான்.

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ

'உண்மையாகவே> இறைவனையும் அவன் தூதரையும் எதிர்ப்பவர்கள் இழிவுபடுத்தப்படுவார்கள்' (அத் 58:20)

இறைவன் கலந்து கொண்டுள்ள உன் துயருக்காக> நீ அவனிடம் முறையிடாமல் இருப்பதைவிட அவனுக்குச் செய்யக் கூடிய வேறு பெரிய எதிர்ப்புத்தான் என்ன இருந்துவிட முடியும்! காரணம்> நீ அவன் முகம் அல்லவா! நீ அவனை புறக்கணித்தது காரணமாகவே அவன் உனக்கு கஷ்டத்தை அனுப்பியுள்ளான். உன் நிர்க்கதியான நிலையை அந்தத் துயரமும் உனக்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறது. எனவே> அல்லாஹ் அல்லாததன் பக்கம் கை ஏந்தாமல் தடுத்துப் பேணிக் கொள்வதே பொறுமை ஆகும்.

அல்லாஹ் அல்லாதது என்று நான் குறிப்பிடுவது அவனுடைய ஒரு குறிப்பிட்ட (சுடர்) வெளிப்பாட்டையேயாகும். இறைவன் தன் பல்வேறு வெளிப்பாட்டையும் ஒரே வெளிப்பாட்டில்

தேக்கியுள்ளான். அதுவே 'வஜ்ஹூல்லாஹ்' (அல்லாஹ்வின் வதனம்) எனப்படும். மற்ற வெளிப்பாடுகளிடம் சிருஷ்டிகள் முறையிடாமல் இதனிடமே முறையிட வேண்டும் என்பதற்காகவே அவன் இவ்வாறு செய்துள்ளான்.

எனவே> மெய்ஞ்ஞானியானவர்> தமது குறைகள் களையப்படப் பிரார்த்திப்பதிலிருந்து தடுக்கப்பட்டவராயில்லை. அந்தக் குறைகள் இறைவனிடமே இருந்து வந்திருந்தாலும் அவற்றை அகற்றுமாறு அவனிடம் வேண்டுகல் செய்வது அவனுடைய திருப்பொருத்தத்திற்கு இணக்கமான செயலேயாகும்.

விளக்கக் குறிப்பு: பைபிளில் ஐயூப் நபியைப் பற்றிய விபரங்கள் நாற்பத்து இரண்டு அத்தியாயங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. அதில் ஐயூப் நபியின் வரலாறு தரப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு உண்டான துயரம்> அது நீங்கிய விதம் மற்றும் இறைவனோடு ஷைத்தான் சம்பாஷிப்பது> அவன் ஐயூபை வழிகெடுக்கப்பார்ப்பது போன்ற விபரங்கள் இவற்றில் தரப்பட்டுள்ளன.

செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்த சமயம்> ஐயூப் நபி அவர்களுக்கு ஏழு புதல்வர்களும்> மூன்று புதல்விகளும் இருந்தனர். வீடு ஒன்று இடிந்து விழுந்த சமயம் அவர்கள் இறந்து போயினர். அவர்கள் தங்கள் உடல் பிணி அகற்றப்பட்டு மீண்டும் வளமான வாழ்வு பெற்றதும் அதே எண்ணுள்ள குழந்தைகள் அவர்களுக்குப் பிறந்தன.

திருமறையில் ஐயூப் நபி பற்றிய விபரங்கள் 'ஸூரத்துல் அன்பியா'வில் 83>84 ஆம் வசனங்களிலும்> 'ஸூரத்துஸ்ஸாதி'ல் 41 முதல் 44 வரையுள்ள வசனங்களிலும் பேசப்படுகின்றன.

ஐயூப் நபி ஈஸாவ் எனும் பரம்பரையினர். உஸ் நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள். ஒரு சமயம் தண்ணீரே கிடையா பாலையின்வழியாக அவர்கள் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது. அப்போது களைப்பாலும்> தாகத்தாலும் அவர்கள் மிகவும் துன்பப்பட நேர்ந்தது. இது 'ஷைத்தானுல் -ஜகீலா' (பாலைவன ஷைத்தான்) என்று கூறப்பட்டதால் உண்டான துன்பமாகும்.

எப்படியோ தங்கள் உள்மனத்தால் தூண்டப்பட்டு அவர்கள் தங்கள் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு போனார்கள். 'உமது பாதத்தால் குதிரையை விரையச் செய்வீராக!' கடைசியாக அவர்கள் தண்ணீர் நிறைந்த இடம் ஒன்றுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அதைப் பருகிக் களைப்பு நீங்கினார்கள். பின்னர் வீடு திரும்பி, அங்கே தங்கள் குடும்பத்தினர் பாதுகாப்பாக இருக்கக் கண்டார்கள். எந்தத் துயரத்திலும் நம்பிக்கை இழக்க வேண்டாம் என்ற நீதியை இந்தச் சம்பவங்கள் நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

மெய்ஞ்ஞானப் பாதையில் நடக்கும் சாதகருக்கோ, ஒருவன் ஐயத்துல் சிக்கும்போது - அதுவே தன் ஷைத்தான் என்று அறிந்து - 'முஜாஹதா' என்னும் சத்முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும். அதன் மூலமே அவன் தன் இதயக் கண்ணாடியில் படிந்த துருவை அகற்ற முடியும்.

சிருஷ்டிகள் சிருஷ்டிக்கப்படுவதற்கு முன் 'இறைவனின் ஜீவன் தண்ணீரின் மேல்தளங்கள் மீது நகன்றது' என்று பைபிள் ஜினிஸஸில் 1-2 ல் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தண்ணீர்தான் இந்த வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆழ்கடல் அல்லது 'பஹ்ரெ - முஸ்ஜர்' (புரணக் கடல்) ஆகும்.

இது வெளிப்பட்ட ஜீவிதம். வெளிப்படாத ஜீவிதம் இறைவனின் அறிவிலுள்ள படிவங்களின் வெளிப்பட்ட ஜீவிதத்தின் மீது நகர்ந்தது. உடனே பிரபஞ்ச இயக்கம் ஆரம்பமாயிற்று. இந்தச் சமுத்திரத்தில் 'ஆபெ-ஹயாத்' எனும் வாழ்வூட்டும் பானமும் சேர்ந்திருந்தது. எனவே ஆபெ-ஹயாத் சகலவற்றிலும் ஊடுருவி நிற்கிறது'.

மேலும் 'நாம் யாவையும் தண்ணீரால் ஜீவித்திருக்கும்படி செய்தோம்' (அத் 21:30)

இறைவனுடைய அர்ஷ அல்லது அவனுடைய சாம்ராஜ்யம் முதலில் இருந்தது இந்தத் தண்ணீர் மீதிலாகும். பொருட்கள் யாவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதற்கு தண்ணீர் அடிப்படைப் பொருளாக விளங்குகிறது. தண்ணீர் இறைவனுடைய 'ஹைய்யு' (ஜீவிதமுள்ளவன்) என்ற திருநாமத்தின் வெளிப்பாடேயாகும். ஐயுப் நபியைத் தரையை உதைக்குமாறு உத்திரவிடப்பட்டது. அவர்கள் முன் ஆபெ-ஹயாத் (ஜீவ தண்ணீர்) தோன்றுவதற்காக அவர்கள் அவர்கள் இந்த முஜாஹதா என்னும் சத்திய முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று.

ஒருவன் பொருட்களின் யதார்த்தங்களை அகக்கண்ணால் காணாதவரை - அதாவது, பொருட்கள் எவற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டனவோ அந்த அஸ்மாக்களின் (நாமங்களின்) யதார்த்தத்தை அவன் உணராத வரை அவன் இறைவனை விட்டும் வெகு தொலைவில்தான் இருப்பான். காரணம், பொருட்களைப் பார்வை மூலமே பார்ப்பவன் பார்க்கப்பட்டதற்கு அருகில் ஆகிறான். பொருட்களின் யதார்த்தங்களை உணர்வதன் மூலமே நீ இறைவனை நெருங்க முடியும்.

அண்மை, தூரம் என்பதெல்லாம் வெறும் கற்பனையான பதங்கள்தான். பூஜ்யத்துக்கு தனி ஜீவிதம் இல்லாததுபோல் இவற்றுக்கும் தனி ஜீவிதம் இல்லை. ஷைத்தான் இறைவனிடமிருந்து அப்பாலான தூரத்தை குறிக்கிறான். ஐயுப் நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் பொருட்களின் யதார்த்தத்தை உணரத் தவறியபோது அவர்கள் இறைவனை விட்டு அப்பால் வீசப்பட்டார்கள். அப்போது ஷைத்தானால் ஆசை வார்த்தை காட்டப்பட்டார்கள். இந்த ஆசையை எதிர்த்தே அவர்கள் இறைவனிடம் பிரார்த்தித்தார்கள். யாவையும் அவனிடம் காட்டலானார்கள்.

நாம் பிரார்த்திக்கும்போது, இறைவனிடமே பிரார்த்திக்க வேண்டும். அவனுடைய அஸ்மாக்களின் எந்த வெளிப்பாட்டிடமும் பிரார்த்திக்கக் கூடாது. ஏனெனில், ஒருவகையில் அஸ்மாக்களும் அவனுடைய 'கைர்' (மற்றதான்) தன்மையாகவே இருக்கின்றன. இன்னொரு வகையிலோ அவை அவனடைய எதார்த்தம் (அஃயான்) ஆகவே விளங்குகின்றன. அல்லாஹ்வில் மற்றதான் தன்மை இல்லை.

ஆனால், அவனுடைய அஸ்மாக்களை அவன் 'தாத்' என்ற உள்ளமையின் தொடர்பில்லாது நோக்கப்படும்போது அவை மற்றதான் தன்மையை எய்திவிடுகின்றன. அவனுடைய அஸ்மாவை மட்டும் நோக்கி பிரார்த்திப்பதால் அது இணைவைத்தலாக ஆகிவிடுகிறது. அப்போதும் இறைவன்

அந்த அஸ்மாவின வெளிப்பாட்டின் மூலம் அந்தப் பிரார்த்தனையை ஏற்றாஸ்கூட, இது இணைவைத்தலாக ஆகிவிடுகிறது. அல்லாஹ், பிரார்த்தனைகள் ஏற்கப்படாததற்கு ஷைகுல் அக்பர் இரண்டு காரணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

காரணங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமானவனிடம் இறைஞ்சுவது பொறுமையுடன் முரண்படுவதன்று. 'கைர்-அல்லாஹ்' என்ற அல்லாஹ் அல்லாததன் பக்கம் கை ஏந்துவதுதான் முரண்பாடானதாகும். இறைவனிடம் மன்றாடுதல் அடியானுடைய பணிவையும் நிர்க்கதியான நிலையையும் குறிப்பதாகும். இவ்வகையில் பார்த்தால் பெருமானாரின் இடையீடான நமக்காக மன்றாடுவதனா - ஷபாத்துக்கு இடமில்லையோ என்று தோன்றும்.

ஆனால், அல்லாஹ் என்ற பெயர் அவன் தாத்தும் அவனுடைய எரிபத்துகள், அஸ்மாக்கள் அனைத்தும் சேர்ந்ததற்கான பெயர்தான். எனவே, முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் என்ற பெயர் அஸ்மாக்கள் வெளிப்பட்டதற்கான பெயர்தான். இது 'வஹ்தத்' என்ற படிவமாகும் - தெய்வீகத்துக்கும் மானுவீகத்துக்கும் இடையிலுள்ள பிரிவு இது. அவர்கள் வஜ்ஹூல்லா (அல்லாஹ்வின் வதனம்) அல்லது அவன் சிபத்துகளின் கலவையாவார்கள். எனவே, வஜ்ஹூல்லாஹ் மூலம் முறையிடுவது என்பது சகல அஸ்மாக்களுக்கும் முறையிடுவதுதான். இது ஒரு குறிப்பிட்ட அஸ்மாவிடம் மட்டும் முறையிடுவதாக இன்றி இறைவனிடமே முறையிடுவதற்கு ஒப்பாகும்.

இதனால்தான், 'மெய்விசுவாசிகளே, அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சுங்கள் அவனை அடைய முயலுங்கள்' (அத் 5:35) என்று கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது. வஜ்ஹூல்லாஹ்வுக்கு - சம்பூரண மனிதருக்கு - புகழின் பதவி ஏற்கனவே சித்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا

(நபியே) 'உமது இறைவன் உம்மை 'மகாமே மஹ்முது என்ற உன்னதமான புகழ்ப்பட்ட ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்துவான்' (அத் 17:79)

காலஞ் செல்லசெல்ல நபிபெருமானார் புகழின் உச்சத்துக்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை மேலும், மேலும் உன்னதமான நிலைக்கு உயர்த்துவதற்காக முஸ்லிமான ஆண்பெண் அனைவரும் தங்கள் வணக்கங்களிலும், அவர்கள் பெயர் கூறப்பட்டதும் அவர்கள் மீது ஸலாத்துச் சொல்கிறார்கள்.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

'நிச்சயமாக, அல்லாஹ்வும் அவன் அமரர்களும் நபி மீது ஸலவாத்துச் சொல்கிறார்கள். மெய்விசுவாசிகளே, நீங்களும் அவர்மீது ஸலவாத்துச் சொல்லி ஸலாமும் கூறிக் கொண்டு இருப்பீர்களாக!' (அத் 33:56) என்று இறைவனே மானிடருக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளானன்றோ!

ஒவ்வொரு நபியுடையவும் 'உருஜ்' என்னும் ஆத்மீக ஏற்றமும் அவர்கள் கூட்டத்தாரின் ஏற்றத்தில் வந்து முடிகிறது. 'மகாமே மஹ்முது' (உன்னதமான புகழ் மிக்க ஸ்தானம்) (அத்

17:79) என்பது ஷபாஅத்து வழங்குபவர்களின் ஸ்தானமாகும் என்று அபூஹுரைரா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

இறைவனிடம் முறையிடுவது, அடியானுடைய பொறுமைக்கு முரண்பட்ட செயலன்று. இறைவனை அவன் மறந்த சமயம் இறைவன் அவனைச் சோதனைக்கு உள்படுத்தினான். முறையீட்டோடு அடியான் தன்னிடம் மீண்டும் திரும்பியதும் அவன் முறையீட்டைக் கேட்டு அந்த அடியானுக்கு உண்டான சோதனைகளை அகற்றுகிறான். இப்படி சோதனைகள், கஷ்டங்கள் உண்டாகக் காரணம் முன்வினைப் பயன் அல்லது கர்மவினைதான் என்பது தவறான சித்தாந்தமாகும். இது இறைவனுடைய தீர்ப்பு விதிப்புக்கு (களா, கத்ருக்கு) முற்றும் முரண்பட்டதாகும்.

களா,கத்ரின்படி அடியானுடைய இயல்புகள் இறைவனுடைய அறிவில் உண்டானவை ஆகும். இறைவனை அண்மிப்பதை உணர்ந்து விட்ட அடியானுக்குத் துயரமெல்லாம் துயரமே ஆகாது. அன்னியமான தன்மை அவனை விட்டு மறைந்து விடுகிறது.

'நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் அவன் உங்களோடு உள்ளான்' (அத் 54:4)

என்பதை அவன் உணர்கிறான். இத்தகைய அடியான் அல்லாஹ்வின் களா என்னும் தீர்ப்புப்படியான கத்ரை - விதிப்பை முற்றும் பணிந்து ஏற்கும் படித்தரத்தை எய்தியவனாவான்.

ஷைகுல் அக்பர் அவர்களின் சொல்படி, தன்துயர் களைய இறைவனிடம் முறையிடாதவன் இறைவனுடைய கோபப் பார்வைக்கு ஆளானவன் ஆகிறான்.

அத்தியாயம் 20

யஹ்யா நபியின் ஞானம்

இறைவன் யஹ்யா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களை யஹ்யா (புத்துயிர் பெறச் செய்பவர்) என்ற பெயரால் அழைக்கக் காரணம், அவர்கள் தங்கள் தந்தை பெயரை உயிருள்ளதாக வைத்திருந்ததுதான். அதற்குமுன் வேறு யாரும் இந்தப் பெயரால் அழைக்கப்படவில்லை. இறைவன் அவர்களில் ஒரு நாமத்தையும், கல்யாண குணத்தையும் இதன்மூலம் தரிபடுத்தினான். யஹ்யா (புத்துயிர் பெறச் செய்பவர்) என்ற பெயர் 'இல்மெ-லெளகி' மூலம் (இனிப்புப் பற்றிய ஞானம் தேன் சாப்பிட்டுப் பார்ப்பதால் உண்டாவது போன்று, அனுபவப் பூர்வமாக உண்டான இந்த ஞானத்தின் மூலம்) வாழ்க்கை பற்றிய கனவை நல்குகிறது.

அதாவது, எதையோ ஒன்றை அவர்கள் உயிருடன் வைத்திருக்கப் போகிறார்கள் என்பதை இந்தப் பெயரே சுட்டிக் காட்டுகிறது. அந்த ஒன்று அவர்களுடைய தந்தையாரின் நினைவாகும். மேலும், இவர்களுக்கு முன்னர் வந்த நபிமார்களிலும் தமக்குப் பின் புதல்வர்களை விட்டுச் சென்ற பலருடைய பெயர்கள் அந்தப் புதல்வர்களால் நினைவில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

சீது நபி ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் பெயரை உயிருடையதாக வைத்திருந்தார்கள். ஷெம் நபி நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் பெயரை உயிருடன் வைத்திருந்தார்கள். இவ்வாறே மற்றும் பல நபிமார்களுடைய பெயர்கள் அவர்களுடைய புதல்வர்களால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டன.

ஐக்கரிய்யா நபி கேட்டார்கள்,

فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا

'உன்னிலிருந்து எனக்கு வாரிசாகக் கூடிய ஒருவரைத் தந்தருள்' (அத் 19:5) என்று.

இதில் அவர்கள் தங்கள் புதல்வரைப் பற்றிய பிரஸ்தாபத்துக்கு முன்னால் இறைவனுடைய பெயருக்கு முதலிடம் கொடுத்துள்ளார்கள். பிரஅவ்னின் மனைவியரான ஆசியா இதே விதம் சொர்க்கமானிகை பற்றிய பிரஸ்தாபத்துக்கு முன் இறைவனுடைய பெயரை மொழிந்தார்.

إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

'இறைவா, சொர்க்கத்தில் உன்னோடு இருக்க எனக்கொரு மாளிகையைக் கட்டித் தந்தருள்' (அத் 66:11) என்று இறைஞ்சினார்.

ஐக்கரிய்யா நபி தங்களுக்குப் பின்னர் இறைவனுடைய திருநாமம் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். புதல்வன் என்பான் தந்தையின் அகமியப் பொருள் ஆவான். எனவே அவர்கள் இறைஞ்சினார்கள்:

يُرْتْنِي وَيَرْتُّ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ

'இந்த எனது புதல்வனை என்னுடையவும், யாகூபினுடையவும் வாரிசாக ஆக்கியருள்' (அத் 19:6) என்று.

இதன் மூலம் அந்தப் புதல்வர் ஜனங்களை இறைவன் பக்கம் அழைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விழைந்தார்கள். நபிமார்கள் விசயத்தில் ஜனங்களை இறைவன் பக்கம் அழைக்கும் கடமையை அன்றி வேறு பிதூரார்ஜிதம் எதுவும் இருக்க வில்லை. ஜனங்களை இறைவன் பக்கம் அழைக்கும் கடமையைத் தன் புதல்வர் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று ஐக்கரிய்யா நபி இறைஞ்சியதும், இறைவன் இந்த நற்செய்தியை அறிவித்தான்:

'உமக்குப் புதல்வன் பிறக்கும் அந்த நாளையும் அவர் மரணிக்கும் அந்த நாளையும் நாம் பாக்கியமுடையவைகளாக ஆக்கினோம்' மறுமையில் உயிர்ப்பித்து எழுப்பப்படுவதில் உயிரின் அம்சம் இருக்கிறது. உயிர் என்பது அல்லாஹ்வின் பெயர்களில் ஒன்றாகும். 'இறைவன் ஹயாத் (உயிர்) என்ற கல்யாண குணத்தை வெளியாக்கினான். அது அவனுடைய பெயராகும்.' ஈஸா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களும் சொன்னார்கள்:

وَأَمْ يَجْعَلُنِي جَبَّارًا شَقِيًّا □ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي

'நான் பிறந்த நாளமீதும், நான் மரணிக்கும் நாள் மீதும், நான் உயிர்ப்பித்து எழுப்பப்படும் அந்த நாள் மீதும் பாக்கியம் உண்டாவதாக! (அத் 19:33) என்று.

விளக்கக் குறிப்பு: யஹ்யா என்ற பெயர் ஹயாத் (உயிர்) என்பதிலிருந்து உண்டானது. 'அவர் உயிருடையதாக ஆக்குவார்' என்பது அதன் முழுப் பொருளுமாகும். இந்த அத்தியாயத்தில் ஷைகுல் அக்பர் அவர்கள் இறைவனுடைய இஸ்மெ -ஜலாலி எனும் தீவிர நாமங்களுள் ஒன்றை விவரித்துள்ளார்கள். யஹ்யா நபி அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சினார்கள்.

இறைவனுடைய கல்யாண குணம் 'இல்மெ -தௌக் எனும் ருசிப்பதன் மூலம் உண்டான ஞானத்தால் அடையப் பெறுவதாகும். யஹ்யா நபி தாங்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் பிரம்மச்சாரிய வாழ்வை நடத்தினார்களாயினும், அவர்கள் தங்கள் தந்தையின் பெயரை நிலை நாட்டினார்கள்.

(இந்த அத்தியாயத்தின் பிற்பகுதியில் ஷைகுல் அக்பர் ஈஸா நபியையும், யஹ்யா நபியையும் ஒப்பிட்டுப் பேசியுள்ள பகுதி பற்றி பலத்த அபிப்பிராய பேதம் இருந்து வருவதால் அது இந்த மொழிபெயர்ப்பில் இடம் பெறவில்லை.)

அத்தியாயம் 21

ஜக்கரிய்யா நபியின் ஞானம்

இறைவனுடைய ஜீவிதம் காரணமாக சகல பொருட்கள்களையும் அவன் கருணை ஊடுருவி நிற்கிறது. இறைவனுடைய கோபம் உண்டாவது கூட அவனுடைய கருணை காரணமாகத்தான். ஏனெனில், அவனுடைய கருணை அவன் கோபத்தையும் முந்தியதாகும். அஃயான் (யதார்த்தம்) ஒவ்வொன்றும், தான் புறத்தோற்றமாகப் பிரார்த்தித்தது. இறைவன் தன் கருணையால் அந்தப் பிரார்த்தனையை ஏற்றான். உடனே அஃயான் தனக்கே உரிய அக இயல்புகள் அனைத்துடனும் புறத்தோற்றம் பெற்றது. கருணையின் யதார்த்தம் புறத்தே இருக்க முடியாது.

அதாவது, அது தனி ஜீவிதமற்றது என்றும், ஜீவிதமில்லாதது ஜீவிதமுள்ளதன் மீது எந்த சக்தியுமற்றது என்றும் ஆட்சேபிக்கப்படலாம். இதற்கு நாம் நமது புதுஹாத்துல் மக்கிய்யாவில் விளக்கம் தந்துள்ளோம். புறத்தே ஜீவிதமற்றதாயும், அகத்தே ஜீவிதமுள்ளதாயும் உள்ள பொருள் ஒன்று, புறப் பொருள்கள் மீது தன் ஆதிக்கத்தைக் காட்ட முடியும் என்பதை அதில் நாம் விவரித்துள்ளோம். விரிவான அறிவுடையாரால்தான் இதை அறிய முடியும். யாவும் இறைவன் கருணையால் பொதியப்பட்டுள்ளதை அவர்கள் உணருவர்.

'இவ்வாறு ஜீவிதமுள்ள அனைத்தும் பாக்கியமுடையவையாகும்'. சகலமும் இம்மை மறுமையில் உண்டாகும் துன்பங்கள் துயரங்கள் உட்பட யாவும் இறைவன் கருணையால் உண்டானவைதாம். துன்பங்கள், துயரங்கள் இறைவனுடைய கருணையின் வெளிப்பாட்டால் உண்டாவதால் இந்தத் துன்பங்கள் துயரங்களிடையிலும், யாவும் இறையருள்

பெற்றவையாகவே விளங்குகின்றன. மறுமை நாளில் மட்டும் துன்பம் துயரங்களை அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள் மீது மட்டும் இறைவன் கருணை பொழியப் படமாட்டாது. ஏனெனில் இவற்றின் மூலம் தான் அவர்கள் தங்கள் சம்பூரணத்தை எய்த வேண்டும். அவர்கள் மீது தெய்வக் கருணை பொழியப்படுவதாகவே இத்துன்பத்துயரங்கள் இறக்கப்படுகின்றன.

தெய்வக் கருணை இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று 'தாத்திய்யா' என்ற தன் உள்ளமையுடையது. 'அஃயான்' எனும் எண்ணத்தில் உண்டான யதார்த்தங்களின் மீது இது சொரியப்படுகிறது. இங்கு அதற்க நோக்கம் எதுவும் இருப்பதில்லை. இந்தப் படிவத்தில் தாத்து அஃயானைத் தானாகவே காண்கிறது. இறைவனுடைய இலவசமான சம்மானமாக இது பொழியப்படுகிறது. இதற்கு நிபந்தனை எதுவும் இணைக்கப்படவில்லை.

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ط

'என் கருணை சகலவற்றையும் ஆட்கொண்டு உள்ளது.' (அத் 7:156)

இந்தக் கருணை காரணமாக இறைவன் நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களை நோக்கி,

'இறைவன் உமக்கு உம்முடைய கடந்த காலத் தவறுகளையும் வருங்காலத் தவறுகளையும் மன்னிக்கலாம்.' (அத் 18:1) என்று அருளியுள்ளான்.

'எனது அடியாரே! நீர் விரும்புவதைச் செய்யும். நாம் உமது தவறுகளை மன்னித்து விட்டோம்' என்பதுதானே இதன் பொருள்.

தெய்வக் கருணையில் இரண்டாவது வகை, நிபந்தனைக்கு உட்பட்டு பொழியப்படுவதாகும். இது 'ரஹ்மத்தே ரஹீமிய்யா' (கருணையாளனின் கருணை) எனப்படும். அஃயான் அறிவுப் படிவத்தில் நிலைநின்றபின் பிரார்த்திப்பதன் மூலம் அடையக்கூடிய கருணை இது. 'கஷ்பு' எனும் ஞானதிருஷ்டியுடையவர்கள் அல்லாஹ்வின் பெயரிலிருந்து கருணை அருளப்பட இறைஞ்சுகிறார்கள். அவர்களுடைய நம்பிக்கை பலத்துக்கு ஏற்ப இறைவன் அவர்கள்மீது தன் கருணையைப் பொழிகிறான்.

فَسَاكُنْ بِهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ

'எனக்கு அஞ்சி, ஜகாத் எனும் ஏழை வரியைக் கொடுப்பவர்களுக்காக நான் என் நல்லாசியை எழுதிவிடப் போகிறேன்.' (அத் 7:156)

இவ்வாறு இந்தக் கருணை சில கடமைகளைச் செய்து கொண்டு பொழியப்படுவதாக இருக்கிறது.

விளக்கக் குறிப்பு: இந்த அத்தியாயத்தில் துயரங்களுடையவும், வேதனையுடையவும் இயல்பு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜக்கரிய்யா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் துன்பந் துயரங்களுக்கு

ஆளாகி, அதன் பொருட்டால் அவர்கள் கேட்ட பிரார்த்தனை இறைவனால் உடனே அருளப்பட்டது. துன்பங்கள், துயரங்கள் இறைவனிடமிருந்து வருகின்றன என்று அவர்கள் கருதினார்கள். அதனால் அவை அவர்கள் இதயத்தில் அமைதியையும் ஆறுதலையும் உண்டாக்கின.

இறைவன் அஃயான்கள் மீது (தன் அறிவிலுள்ள நமது யதார்த்தங்கள் மீது) தன் கருணையைப் பொழிந்தான். அவை வேண்டிய புறப்படிவத்தை அவற்றுக்கு வழங்கினான். இவ்வாறு ஜீவிதத்தில் கருணை தலையான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. அந்த ஜீவிதமே கருணையாகத்தானே விளங்குகிறது. அஃயானின் இயல்புகள் ஜீவிதத்துக்கு உட்பட்டவை 'என் கருணை யாவின்மீதும் பரந்துள்ளது' (அத் 7:156) அதாவது, சகல துயரங்களுக்கும் கருணை ஜீவிதத் முன்னோக்கிய தூண்டுதலை எழுப்புகிறது. அது இறைவனின் சொந்தக் கல்யாண குணமாகும்.

ஜலால் எனும் தீவிர சக்தியின் மூலஸ்தானமே கல்யாண குணங்கள் வெளிப்பட விழைந்ததால் உண்டானதுதான். அதாவது, இறைவனுடைய கல்யாண குணங்கள் அகத்தே மறைந்து விடும் நிலை. (இது சாஸ்திரங்களில் 'பிரளயம்' எனப்படும் நிலையாகும்) இதுதான் சூனியமானது என்று சொல்லப்படுவதாகும். சூனியமானதன் குணங்கள், இறைவனுடைய தாத்துடன் தொடர்புள்ள குணங்கள் இல்லாத நிலையாகும்.

ஜலால் என்பது இறைவனுடைய சுடர் வெளிப்பாடுகள் இல்லாமல் இருப்பது. ஜமால் என்பது அது வெளிப்படுவது. அதனால் ஜமால் தன் சக்திகளைச் செயல்படுத்த ஜலால் அவசியமானதாக இருக்கிறது. இறைவனுடைய ஜமால் எனும் குணப்பண்புகள் பெண்களின் இயல்பில் தலைதூக்கி நிற்கின்றன. ஜலாலின் குணப்பண்புகள் ஆணில் தலைதூக்கி நிற்கின்றன. 'இறைவன் அழகுடையவன், அவன் அழகை நேசிக்கிறான். எனவே நேசமும் (அன்பும்) ஆவான்.'

அஹதிய்யத்தின் நிலையில் இறைவனுடைய அஸ்மாக்கள் அவன் மட்டுமே அறிந்தவையாகும். அவை முதலில் அவன் அறிவில் தோற்றமாகின்றன. இது 'பைளே-அக்தஸ்' (மிகப்பரிசுத்தமான காருண்யம்) எனப்படும். இதன்பின் இவை புறத்தே வெளிப்பட விழைந்தன. அது 'பைளே -முகத்தஸ்' (மிகப் புனிதமான காருண்யம்) எனப்படும். இது 'இறைவனுடைய மூச்சு' (நப்ஸெ ரஹ்மானி) என்றும் சொல்லப்படுவதுண்டு. இவ்வாறு அஸ்மாவின் படிவங்கள் நப்ஸெ ரஹ்மானியில் உண்டாகின்றன.

அல்லாஹ் என்ற பெயரே சகல அஸ்மாக்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட பெயர். இதில் பன்மையான தன்மை தோன்றுகிறதோ என்ற ஐயம் உண்டாகலாம். ஒவ்வொரு பெயரையும் பிரித்து தனியாகக் கருதினால் இந்தப் பலவான தன்மை எழுகிறது. இதுபோல் கப்பார் (மன்னிப்பவன்) கஹ்ஹார் (கோபம் நிறைந்தவன்) போன்ற ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியானவை என்று கருதும்போதும் இந்தப் பன்மையான தன்மை உண்டாகிறது. இவையாவும் அல்லாஹ் என்ற பெயரில் ஒன்றாவதை உணர வேண்டும்.

கருணை என்பது அக யதார்த்தமாகும். அதன் புற அம்சத்தை உருவாக்கும் ஜீவிதம் எதுவும் அதற்கு இல்லை. அந்த அக அம்சம்தான் அல்லாஹ்வின் தாத்து என்று ஷைகுல் அக்பர் அவர்கள் தங்கள் 'புத்துஹாத்துல் மக்கிய்யா'வில் எழுதியுள்ளார்கள்.

இந்த அக அம்சத்தில் 'தாத்து' இவ்வுலகை விட்டும் தனியாக இருக்கிறது. அதன் புற அம்சத்தில் தான் வெளிப்பட அஸ்மாக்களின் தேவை அதற்கு உண்டாகிறது. ஸிபத்துகளுக்கும் புறத்தே ஜீவிதமில்லை. அவை தாத்துக்கும் அதன் இயல்புகளுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பாகவே விளங்குகின்றன.

'இறைவனுடைய கருணை தன் அடியாரான ஜக்கரிய்யாவை நினைவு கூர்ந்தது' (அத் 19:2) இறைவனுடைய கருணையால் நினைவு கூறப்படுபவர் யாராயினும் அவர் பாக்கியமுடையவராகி விடுகிறார். சகல பொருட்களுமே கருணையால் வெளிப்பட்ட காரணத்தால் பாக்கியமுடையதாகும்.

ஆனால், ஜக்கரிய்யா நபி விசேசமான பாக்கியமுடையவர்கள் ஆவார்கள். காரணம், அவர்கள் தங்களுக்கு உண்டான துன்பந்துயரங்கள் யாவும் இறைவனுடைய கருணையால் உண்டானவைதாம் என்று நம்பினார்கள்.

கருணை இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, தனிப்பட்ட கருணை, ரஹ்மத்தே தாத்தி என்ற இறைவனின் சொந்தக் கருணை இது. மற்றது, ரஹ்மத்தே ரஹீமிய்யா என்பது சாதகனை அவன் நாடும் சம்பூரண படிவத்தில் கொண்டுச் சேர்க்கும். இதனால் ஒருவன் வார்த்தையாலோ, இயல்பாலோ, மனநிலையாலோ பிரார்த்திப்பதில் கொள்ளும் அளவுக்கு மனிதன் மனத்தில் தஜல்லியாத்துக்கள் என்ற கூடர் வெளிப்பாடுகளின் ஒளி பிரகாசிக்கிறது. (சீது நபியின் ஞானத்தில் விளக்கக் குறிப்பு பார்க்க)

அத்தியாயம் 22

இல்யாஸ் நபியின் ஞானம்

நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன் வாழ்ந்த இதரீஸ் நபிதான் இவர்களுமாவார்கள். இவர்களை இறைவன் வானத்துக்கு உயர்த்தியிருந்தான். அங்கே இவர்கள் வானின் மத்தியப் பகுதியில் வாசம் செய்தார்கள். இறைவன் அவர்களை பஅல்பெக் எனும் ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தான். 'பஅல்' என்பது விக்ரஹத்தின் பெயர். 'பெக்' என்பது அந்நகர மன்னன் பெயர். பஅல் அந்த மன்னனின் குலதெய்வமாகும்.

இல்யாஸ் நபி அவர்களுக்கு லெபனான் மலையே பிளந்து அதிலிருந்து பயங்கரமான குதிரை ஒன்று வெளிப்பட்டது. அதன் சேணம் கடிவாளம் முதலியவைகளும் பயங்கரமாக இருந்தன. இல்யாஸ் நபி அதன் மீது ஏறியதும் அவர்களுடைய ஆசைகள் மறைந்துபோய் விட்டன. அவர்களைச் சுத்தமான அறிவு ஆட்கொண்டது. லெபனான் என்ற பதம் லுபானா (அவசியமானது) என்பதிலிருந்து உண்டானதாகும்.

இந்த சுத்த அறிவு நிலையில் இறைவன் குணமற்றவன் (முனஸ்ஸஹ்) ஆக இருக்கிறான். இதனால் இல்யாஸ் நபிக்கு தெய்வஞானம் பாதியளவே சித்தியானது. இறைவனுடைய குணமானத் தன்மை (தஷ்பீஹ்) பற்றி அவர்களுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாகவில்லை.

ஒருவனுக்குப் பூரணமான இறைஞானம் உதயமானதும் அவனுக்கு தன்ஸீஹ், தஷ்பீஹ் (குணமற்ற தன்மை, குணமான தன்மை) ஆகிய இரண்டு தன்மைகளுடைய ஞானமும் சித்தியாகி விடுகிறது. சகல மூலங்களின் படிவங்களிலும் இறைவனுடைய பிரசன்னத்தை அவன் உணர்கிறான். இறைவனுடைய அஃயான் எனும் யதார்த்தமாகக் கருதப்படாத படிவத்தின் யதார்த்தம் எதுவும் இல்லை என்று அவன் உணர்கிறான். இந்த உணர்வால் நபிமார்களின் ஷரீஅத் (சன்மார்க்க நெறிமுறை) கொண்டு வந்த பூரண மெய்யறிவை அவன் அடைய இது உதவுகிறது.

மனிதனுடைய அமைப்பில் கற்பனை, அறிவை மிகைத்ததாய் இருக்கிறது. கற்பனை ஓர் உருவை உண்டாக்குகிறது. சுத்த அறிவு அதற்குச் சரியான உருவமைப்பை வழங்குகிறது. கற்பனை மூலம் தன்ஸீஹில் (குணமற்ற தன்மையில்) தஷ்பீஹ் (குணமான தன்மை) உணரப்படுகிறது. அறிவின் மூலம் தஷ்பீஹில் தன்ஸீஹ் உணரப்படுகிறது. ஒன்றில் மற்றது கலவாமல் இல்லை.

أَيُّسَ كَمِئْتِهِ شَيْءٌ

'அவனைப் போன்றது எதுவுமில்லை' (அத் 42:11) என்று இறைவன் கூறுகிறான்.

இது தன்ஸீஹ் ஆகும்.

وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

'அவன் யாவையும் பார்ப்பவனும், கேட்பவனுமாய் இருக்கிறான்' (அத் 42:11) இது தஷ்பீஹ்.

தன்ஸீஹ் - தஷ்பீஹ் சம்பந்தமாக இறக்கப்பட்ட வசனங்கள் அனைத்திலும் பாரதூரமானது இதுதான்.

இந்த வசனத்தின் முதல் பகுதியிலுள்ள 'காப்' என்ற எழுத்துக்கு 'போன்று' என்று பொருள் கொண்டால், அவன் எந்தப் பொருளின் நமூனாவும் போன்றில்லை என்று அர்த்தமாகும். இது தன்ஸீஹின் வேகத்தை அதிகரிக்கும். மேலும் இறைவன் அருளியுள்ளான்: 'யாவையும் மிகைத்தவனான உங்கள் இறைவன், தன்மீது சாட்டப்படும் சகல குணங்களை விட்டும் பரிசுத்தமானவன்'.

அவன்மீது சாட்டப்படும் தன்ஸீஹில் இறைவன் தன் தஷ்பீஹை உண்டாக்கியுள்ளான். ஏனெனில், ஜனங்கள் அவனைத் தன்ஸீஹ் அளவிலேயே மட்டுப் படுத்துகின்றனர். யதார்த்தத்திலோ, தஷ்பீஹில் தன்ஸீஹும், தன்ஸீஹில் தஷ்பீஹும் உள்ளன. இவை இரண்டும் இறைவனுடைய தஜல்லியாத்துகள்தாம். இவை படிவங்கள் மீது அவற்றின்

இயல்புக்கு ஏற்ற அளவு உதயமாகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு கணத்தில் இந்தப் படிவங்கள் விழையும் தஜல்லியை அவர்களுக்கு அருளுகின்றன என்பதற்கதிகம் விவரிக்காமல் இங்கே பொது ஜனங்கள் மீது நான் திரையை போட்டு விடுகிறேன்.

இறைவனுடைய இயல்புகள் படிவத்துக்கு ஏற்றதாக அமையும் காட்சியை யாரும் மறுக்க இயலாது. 'கஷ்பு' என்னும் ஞான திருஷ்டியுடையவர் தன்ஸீஹை மட்டும் காண்பதில்லை. அதைத் தஷ்பீஹோடு சேர்த்தே காண்கிறார். உண்மையில், இறைவனுடைய ஷான் (மறைவான சக்திகள்) காரணமாகவும் அதன் காரியமாகவும் தோற்றமாகின்றன. இதன் காரணம் இறைவனாகவும், காரியம் உலகமாகவும் விளங்குகின்றன. அன்புதான் காரணனுக்கும் காரியத்துக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பாக விளங்குகிறது. இது 'குர்பெ நவாபில்' எனும் நிலையை எய்துவதன் மூலம்தான் கிட்டும். இதில் இறைவன் அடியானுடைய கேள்வியாகவும், பார்வையாகவும் ஆகி விடுகிறான்.

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

'என்னிடமே பிரார்த்தியுங்கள், உங்கள் பிரார்த்தனையை நான் ஏற்கிறேன்' (அத் 40:60) என்று இறைவன் அருளியுள்ளான்.

எனவே முறையிடுவோனின் அகம் முறையிடப்படுவோனின் அகமேதான். இவை இரண்டும் ஒன்றின் இரண்டு வேறு அம்சங்களேயாகும். இந்த அம்சங்கள் ஒரே மனிதனிலுள்ள அவயங்கள் போன்றவை. இவற்றால் தனியான தன்மை பலவான தன்மையாக மாறிவிடுகிறது. நீதித் தீர்ப்பு நாளில் இறைவன் தன் தஜல்லி எனும் சுடர் ஒளிபாய்ச்சுதலை வெளிப்படுத்துவான். அப்போது ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் இயல்புக்கு ஏற்ற முறையில் அவனைக் கண்டு கொள்வான்.

அவன் தன் பிரதிபிம்பங்களைப் பலவாகப் பிரதிபிம்பிக்கும் ஒரு கண்ணாடியாகவே இருக்கிறான். மெய்விசுவாசி அவனை எந்த உருவில் நம்பிக்கை கொண்டானோ அதே படிவத்தில் அப்போது காண்பான். கண்ணாடி 'வித்து' என்ற ஒன்றுதான். ஆனால் அதில் பிரதிபிம்பிக்கும் முகங்களோ பலவாகும். யதார்த்தத்திலோ பல முகங்கள் இல்லை. இவ்வாறு நீ கண்ணாடியில் ஒரே முகத்தைக் கண்டு, மற்றவற்றை ஒதுக்கி விடுகிறாய்.

'இறைவன் உலகங்களின் தேவையற்றவன் ஆவான்' அஸ்மாக்கள் பல், கண்ணாடியில் அவை பிரதிபிம்பிக்கின்றன. நோட்டமிடுபவனுக்கோ தான் தேடும் 'இஸ்மு'தான் தோற்றமாகும். அதற்காகப் புலம்பவோ, அஞ்சவோ வேண்டாம். பாம்பைக் கொல்வதில் இருப்பினும் இறைவன் வீரத்தை நேசிக்கிறான். இந்தப் பாம்பு உன் சொந்த நபஸ்தான். அது என்றும் தனித்ததாகவும், தன் படிவத்தால் யதார்த்தம் கொண்டதாகவுமே இருக்கும்.

எதுவும் அதன் யதார்த்தத்தில் நாஸ்தியாக்கப்படுவதில்லை. அதன் உணரும் படிவமே அழிக்கப்படுகிறது. படிவங்களுடைய இந்த அமரத்துவம் தெய்வக் கருணையால்

உண்டானதுதான். ஒருவன் கொல்லப்பட்டால் கூட அவனுடைய உருவம் எண்ணத்தில் படிந்துதான் இருக்கிறது. இதனாலே இறைவன்

وَمَا رَمَيْتْ إِذْ رَمَيْتْ وَ لَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

'(முஹம்மதே) நீர் பகைவர்கள் மீது மண்ணை வீசியபோது உண்மையில் மண்ணை வீசியவர் நீர் அல்லர், இறைவன்தான் வீசினான்.' (அத் 8:17) என்று கூறியுள்ளான்.

வெளிப்பார்வையிலோ முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களே வீசினார்கள். முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் படிவத்தில் இறைவன் அதை வீசினான். செய்தவன் இறைவன். 'அவன் முஹம்மதின் படிவத்தில் இறங்கினான்.' தன் அடியார்களிடம் அவ்வாறு கூறினான்.

இறைவன் இல்யாஸ் நபியை இரண்டாம் தடவையாக உயிர் கொடுத்து அனுப்பினான். நூஹு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன்னர் அவர்கள் நபியாக இருந்திருக்கிறார்கள். மீண்டும் அவர்கள் தூக்கப்பட்டு, நபியாக அனுப்பப்பட்டார்கள். இவ்வாறு இரண்டு படித்தரங்கள் உண்டு. இரண்டாவது படித்தரத்தில் ஸாலிக் ஆன சுத்த ஞானத்தை விட்டுக் கீழே சடத்துவ உலகுக்கு இறங்குகிறார். இங்கே அவர் ஐயறிவற்ற பிராணியாக ஆகிறார். அதன்மூலம் ஐயறிவற்ற பிராணி காண்பதை - ஐயறிவுள்ள பிராணியும், ஜின்னும் காண முடியாததை - இவரும் காண்கிறார். அவர் இரண்டு நிலைகளுக்கு உள்ளாகிறார்.

ஒன்றில், மரணித்தவனை அவனுடைய கப்ரில் (அடக்கவிடத்தில்) அவன் செயலுக்கேற்பத் தண்டிக்கப்பட்டோ, சம்மானிக்கப்பட்டோ உயிருடையவனாகக் காண்கிறார். இன்னொன்றால் தான் எவ்வளவு முயன்றாலும் பேச முடியாத வாய் அடைத்த நிலையை அவர் அடைந்து விடுகிறார். நானே இத்தகைய நிலையை அடைந்து நான் கண்ட எதையும் வாய் திறந்து சொல்ல முடியாதவனாக ஆகி இருக்கிறேன். இது அனுபவப் பூர்வமாகக் கண்ட ஞானம் (இல்மெ-தெளக்) ஆகும். இதில் இயற்கை இறைவனுடைய மூச்சின் யதார்த்தமாகவே ஆகிவிடுகிறது. ஸாலிக் யாவையும் இறைவனுடைய யதார்த்தமாகவே காண்கிறான்.

விளக்கக் குறிப்புகள்: இல்யாஸ் நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அஹாப் என்ற மன்னன் காலத்தில் கிலாயாது என்னுமிடத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். (பைபிள் | அரசர் 17:6 பார்க்க) இன்னும் உயிரோடிருக்கும் நான்கு நபிமார்களில் இவர்கள் ஒருவர். இதீர்ஸ் நபி, ஈஸா நபி, கிலுரு நபி, இல்யாஸ் நபி ஆகிய நால்வரும் இன்றும் ஜீவியவந்தர்களாக இருக்கின்றனர்.

இவர்களுள் முதல் இருவரும் வானலோகத்திலும் மற்ற இருவரும் பூலோகத்திலும் இருந்து வருகின்றனர். இல்யாஸ் நபி விண்ணிலகில் பயங்கரமான கண்ணிகளோடு கூடிய குதிரை ஒன்றைக் கண்டார்கள். அதில்; ஏறி ஒரு சுழல் காற்றின் மூலம் வானுலகு சென்று விட்டார்கள். (பைபிள் || அரசர் அத் 11ல் இது விவரிக்கப்பட்டுள்ளது) குதிரை என்பது மனிதனிடம் உள்ள மிருக இச்சைகளை குறிக்கிறது.

அது இல்யாஸ் நபியின் தவ நெருப்பால் எரிந்து போய் விட்டது. அவர்கள் சுத்த அறிவாக ஆகிவிட்டார்கள். இது அக்லெ- அவ்வல் (முதல் அறிவு) அல்லது அக்லெ-குல் (பரிபூரண அறிவு) அல்லது கலாமெ -ஆலா(உன்னதமான எழுதுகோல்) அல்லது ஹகீகத்தே -முஹம்மதி (முஹம்மதின் யதார்த்தம்) என்பதன் பிரதி பிம்பமாகும்.

குதிரை லெபனான் மலையை விட்டுப் புறப்பட்டு மேலே சென்றது. லெபனான் என்றால் அவசியம் என்று பொருள்.

அதாவது, ஆலம் - அஜ்ஸாமோடு (ஜடத்துவ உலகோடு) ஆலம் மிதால் - ஆத்மீக உலகு தொடர்வதன் அவசியத்தை இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. இல்யாஸ் நபி சம்பந்தப்பட்டவரை இறைவன் குணமற்றவனாய் இருந்தான். நூஹு நபி தங்கள் கூட்டத்தவர்களை சில சமயம் தஷ்பீஹின் பக்கமும், சிலசமயம் தன்ஸீஹின் பக்கமும் அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இல்யாஸ் நபி தன்ஸீஹின் பக்கம் மட்டும் அழைத்தார்கள். தத்துவவாதிகள் சுத்த தன்ஸீஹிலும், லோகாயதவாதிகள் சுத்த தஷ்பீஹிலும் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். ஆனால், தஷ்பீஹும், தன்ஸீஹும் ஒரே சமயத்தில் தோற்றமாகாவிட்டால் இர்பான் என்னும் மெய்ஞ்ஞானம் சம்பூரணமாகாது. இது நபிமார்களுக்கும் கைகூடியிருந்தது.

அவர்கள் ஒன்றில் பலவையும், பலவில் ஒன்றையும் கண்டனர். அதாவது, வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றையும், ஒன்றில் வெளிப்பாடுகளையும் கண்டனர். ஷைகுல் அக்பர் குறிப்பிட்டுள்ள கீழ்க்கண்ட திருமறை வசனத்தில் இது நன்கு தெளிவாகிறது. 'அவன் எந்தப் பொருளுடனும் உவமையுடையவனாய் இல்லை. அவன் கேட்பவன், பார்ப்பவன் மேலும்,

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَنَّ مَرْجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَمِيَنَّ

'இரண்டு கடல்களை நாம் அவை சந்திக்கும்படி தாராளமாக விட்டு வைத்துள்ளோம். அவற்றிடை ஒரு பிரிவு உண்டு. அதை அவை தாண்டுவதில்லை' (அத் 55:19-20)

என்ற திருவசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இரண்டு கடல்களும் தன்ஸீஹும் தஷ்பீஹுமாம்.'

وَأَخْرَجَ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَأَخْرَجَ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ □ تُولَجُ اللَّيْلُ فِي النَّهَارِ وَتُولَجُ النَّهَارُ فِي اللَّيْلِ

□

'பகலை இரவில் சென்றடையச் செய்பவன் நீயே! இரவைப் பகலில் சென்றடையச் செய்பவனும் நீயே! மரணித்தவர்களை உயிர் ஊட்டுபவனும் நீயே! உயிருள்ளவர்களை மரணிக்கச் செய்பவனும் நீயே!' (அத் 3:27).

இங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ள இரவும் பகலும் தன்ஸீஹையும், தஷ்பீஹையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஜீவனும், மரணமும் இறைவனுடைய அஹதிய்யத்தான படிவத்தில் அவன் அறிவில் உண்டான ஜீவிதத்தையும், படிவங்களையும் குறிக்கின்றன. இறைவனுடைய தஜல்லி ஒவ்வொரு படிவத்தினதும் இயல்புக்கு ஏற்ற அளவில் அதன்மீது பாய்கிறது.

இதனால் இறைவனுடைய ஒன்றான தன்மை பொருள்களின் ஒன்றான தன்மையால் உறுதிப்படுத்தப்படும். ஒவ்வொரு படிவத்தில் செயல்படச் செய்பவன் இறைவன். இதனால் தன்ஸீஹுக்கும் தஷ்பீஹுக்கும் இடையில் கவர்ச்சி இருக்கிறது. யதார்த்தம் பன்மையாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

'சகோதரா, செதுக்கப்பட்டதையே செதுக்கியவனாகக் கருது!' படிவத்தில் உண்டான ஒன்று, பிரார்த்திப்பதால் யதார்த்தமானது அதை ஏற்றுக் கொள்கிறது. சகல படிவங்களுமே மாபெரும் முழுமையின் பகுதிகள்தாம்.

உண்மையில் கண்ணாடியில் நோட்டமிடுபவன் கண்ணாடியை விட்டும் வேறானவன்தான். ஆனால், தாத்தின் விசயத்திலோ நோட்டமிடுபவர்கள் அஃயான்களாம். அவை இறைவனுடைய ஜீவிதம் என்ற கண்ணாடியில் தோற்றமாகியுள்ளன. அவர்களுக்குத் தனியான ஜீவிதம் இருக்கவில்லை. கண்ணாடியில் தோற்றமானதைக் கொண்டு உண்டான பயனால் அவை அஸ்மாயெ-இலாஹி (தெய்வீக நாமங்கள்) எனப்பட்டன. அவை தனிப்பட்ட அஃயான்கள் என்ற முறையிலோ அவை அஸ்மாயெ-கியானி (கட்டுப்பட்ட பெயர்கள்) எனப்பட்டன.

ஜீவிதம் பெற்ற உருவம் அறிவில் உண்டான உருவத்தின் பிரதிபிம்பம்தான். அதாவது, ஜீவிதம் அறிவில் உண்டான உருவத்தை வெளிப்பாடு உடையதாக ஆக்குகிறது. அஹதிய்யத்தின் (ஒன்றான) நிலையில் ஜீவிதம், அறிவு, ஒளி, நோட்டம் (உஜூது, இல்மு, நூர், ஷஹூது) யாவும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. நாம் கண்ணாடியுள் பார்க்கும்போது கண்ணாடி நோட்டமிடாமல் இருப்பதுபோல, நோட்டமிடும் வரம்புக்கு 'தாத்து' வரவில்லை. இறைவன் தன் 'தாத்து' சம்பந்தப்பட்டவரை குணமற்றவன், தன் அஸ்மாக்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை குணமுள்ளவன்.

மெய்க்குஞானியானவர் தனது சொந்த கட்டுப்பட்ட குணங்களை நாஸ்தியாக்கி, தனது சொந்த அஃயானை (யதார்த்தத்தை) எட்டுவாராயின் அவர் இறைவனில் அவனுடைய கல்யாண குணங்களுடன் சதாவும் வாழ்பவர் ஆகி விடுவார். இதுவே மரணமற்ற நிலை என்பதாகும். இதனாலேயே ஷைகுல் அக்பர் குறிப்பிட்டுள்ள ஹதீதில், 'ஒரு பாம்பைக் கொல்வதாயினும் கூட அந்த வீரத்தை இறைவன் நேசிக்கிறான்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கே பாம்பு என்பது சாதகரின் தனி ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது. இதை அவர் கொண்டு அடக்கும்போது அவர் இறைவனுடைய அஃயானை எய்துமுன் அவனை இறைவன் ஆலம் மிதாலில் (சூக்கும் உலகில்) வைத்திருக்கிறான். இந்த நடுவான நிலையில் அந்த அடியான் தான் இவ்வுலகில் விதைத்தன் பயனை அனுபவிக்கிறான். ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும், ஹவ்வா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும் ஆசை வார்த்தை காட்டிய பாம்பு அவர்களுடைய சொந்த நபீஸே தான். சம்பூரண மனிதர் இந்தப் பாம்பின் தலையை நசுக்கி விடுகிறார். மனிதன் இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் ஆலம் மிதால் எனும் சூக்கும் உலகுக்கு அது அவனோடு செல்கிறது.

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا

'இம்மையில் குருடானவன் மறுமையிலும் குருடனாய் இருப்பான், நேர்பாதையை விட்டு அதிகம் வழிதவறியவனாயும் இருப்பான்' (அத் 17:72) என்று இறைவனே எச்சரிக்கிறான்.

இம்மையில் தன்னை அறியாதவன் மறுமையிலும் இந்த அறிவைப் பெறமாட்டான். 'தன் நப்சை அறிந்தவன் இறைவனை அறிந்தவன் ஆவான்.' இவ்வாறு அறியாதவன் இவ்வுலகில் தனக்காகத் தன் செயல்களும் குணங்களும் பெற்றுத் தந்த உருவில் (நாய், பூனை போன்ற உருவில்) ஆலம் மிதாலில் கட்டுப்பட்டுக் கிடப்பான். இது அவனை ஆழ்த்தும் துயரமான நிலையே நரகம் எனப்படும்.

இங்கே தன் சொந்த சிபத்துகளை ஒதுக்கி, 'அல்லாஹ்வின் கல்யாண குணங்களால் உங்களைப் போர்த்திக் கொள்ளுங்கள்' என்று ஹதீதில் கூறப்பட்டுள்ளதுபோல் இறைவனுடைய சிபத்துகளை எய்திக் கொண்டவன் 'உருஜ்' என்ற மேலே ஏறும் படிகளிலும் தன் சொந்த சிபத்துகளை மறுத்தவன் ஆவான். ஆயினும் இவன் தன் படிவத்தைப் பாதுகாத்தவன் ஆவான்.

ஏனெனில், ஆலம் மிதால் இடையிலுள்ள மேலே செல்லுமிடத்தில் ஒரு பாதையாகவே இருப்பதால், அது உருவங்களை இல்லாது ஆக்காது, பாதுகாக்கவே செய்யும். இறைவனுடைய அறிவில் உண்டான தன் அஃயானை அவன் அடைகிறான். அது முற்றாக அங்கே பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவன் ஹகீகத்தெ - முஹம்மதீ (இறைவனின் அறிவிலுண்டான முதல் படிவம் அல்லது அல்லாஹ்வின் வதனம்) என்பதை அவன் அடைந்ததும் அவன் ரஸூலில் பனா (நாஸ்தி) ஆகி இறைவனில் பகா (தரிபாடு) ஆகிறான்.

இறைவனுடைய குணங்களால் பொதியப்பட்டு அவன் அற்புதங்கள் நிகழ்த்துகிறான். ஏனெனில், அவனுடைய சக்திகள் தெய்வீகமானவையாக ஆகிவிடுகின்றன. கையில் தடியுள்ள பலவானை விட வாள் பிடித்த சிறுவன் பலம் அதிகமுடையவன் ஆவான். இந்த நிலை 'குர்பெ -நவாபிலு' எனப்படும். அல்லாஹ்வின் அன்பால் இது உண்டாகிறது.

இதனால், அல்லாஹ் தனி ஆளாக மனிதனில் இறங்குகிறான் போலும் என்று எண்ண வேண்டாம். 'ஹக்கு முஹம்மதின் படிவத்தில் இறங்கினான்' (நஸலல் ஹக்கு பீஸூரத்தின் முஹம்மதிய்யத்தின்) என்று ஷைகுல் அக்பர் கூறுவதன் பொருள் அதுவன்று.

அவதாரமோ, தெய்வம் மனிதனில் ஜனிப்பதோ அன்று. 'குர்பெ-நவாபிலு' எனும் நிலையைப் பற்றி முன்னரே ஷெய்குல் அக்பர் விவரித்துள்ளார்கள். சில சமயங்களில் படிவம் இறைவனுடைய ஜீவிதத்தில் இருப்பதால் 'புருஜ்'(இறக்கம்) மூலம் பூமியில் தோற்றமாவதுண்டு. இவ்வாறு நடப்பது அவதாரத்தாலோ, ஆத்மா இடம் விட்டு இடம் பாய்வதாலோ அன்று.

உயிர் பறித்துச் செல்லும் அமரர் இஸ்ராயீல் தங்கள் சொந்த இடத்திலிருந்து கொண்டே ஒரே சமயத்தில் பலருடைய ஆவியையும் வாங்கச் செல்வது போன்றுதான் இது. இத்தகைய 'புருஜ்' இதரீஸ் நபிக்கு இல்யாஸ் நபியின் உருவில் உண்டாயிற்று.

இதரீஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம் நபியாக மட்டும் இருந்தார்கள். இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களோ நபியாகவும், (வேதம் இறக்கப்பட்ட) ரஸூலாகவும் இருந்தார்கள். ஏற்கனவே, சுத்த சுயம்பான அறிவாக இருந்த அவர்கள் இந்த இரண்டாவது உருவத்தில் ஐயறிவற்ற பிராணியின் நிலையை அடைந்திருந்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் தங்கள் மிருக இச்சைகளைக் கொண்டு மீண்டும் அறிவுடையவர்களானார்கள். இப்போது பிராணிகளோடு பேசவும், பர்ஜகில் நடப்பவற்றை - அதாவது சடதத்துவ உடலுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் இடையிலுள்ள நிலையை அறியவும் அவர்களால் முடிந்தது.

இந்த நிலையை அவர்கள் அடைந்ததும், 'காலையில் பருந்து அவர்களுக்கு ரொட்டியும், கறியும் கொண்டு வந்தன. மாலையிலும் அவை ரொட்டியும் கறியும் கொணர்ந்தன. நீரோடையில் அவர்கள் நீர் பருகிக் கொண்டார்கள் (பைபிள் | அரசர்கள் 17:6)

அத்தியாயம் 23

லுக்குமானின் ஞானம்

இறைவன் தனக்கு உணவு தரும் எண்ணத்தைச் செயலுடன் சேர்த்ததும், உலகம் முழுமையுமே அவன் உணவாகிவிடுகிறது. அவன் இவ்வுலகுக்கு தான் விரும்பியவிதமாய் உணவு தரும் எண்ணத்தைச் செயலுடன் சேர்த்ததும், உலகம் முழுமைக்கும் நாம் விரும்பிய விதம் அவனே உணவாகிவிடுகிறான். (பாடல்)

'நாம் லுக்குமானுக்கு ஞானத்தை அளித்துள்ளோம்' (அத் 31:12) என்று இறைவன் அருளியுள்ளான்.

ஞானம் யார் யாருக்கு அளிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கு மாபெரும் பாக்கியமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. (அத் 2:269) என்ற திருமறை வசனப்படி லுக்மான் அறிவாளியாக இருந்ததால் பெரும் பாக்கியமும் உடையவர்களாய் இருந்தார்கள்.

அறிவு இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று வாய் மொழியாக வெளிப்படுவது. மற்றது மௌனமானது. வாய்மொழியாக வெளிப்படும் ஞானத்துக்கு அவர்கள் தங்கள் புதல்வருக்குச் சொன்ன புத்திமதியை உதாரணமாகக் கூறலாம். அதில்,

يُبَيِّنُ إِنَّهَا أَنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ حَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ

'என் அருமை மகனே, கடுகு அத்தனை கனமுள்ளதையும், அது பாறையின் உள்ளே இருப்பினும், வானிலிருப்பினும், பூமியின் அடித்தளத்திலிருப்பினும், அல்லாஹ் (அதை) வெளியாக்கித் தருவான் திண்ணமாக. அவன் நுட்பமான அறிவுடையவன். யாவையும் நன்று அறிந்தவன்' (அத் 31:16) என்று அவர்கள் அறிவித்தார்கள்.

இந்த வாய்மொழியான அறிவில் இறைவன் பொருள்களை வெளியாக்கித் தருவான் என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது.

மௌனமான அறிவைச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டு நாம் நிதானித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கடுகு விதை யாருக்காக வெளிக் கொணரப்படும். தங்கள் புதல்வனுக்கா, மற்றவர்களுக்கா என்பது பற்றி அவர்கள் எதுவும் கூறாமல் மௌனமாக இருந்து விட்டார்கள். அதாவது, ஒரு குறித்த அம்சத்தில் ஒரு குறித்த பெயரால் அவன் அறியப்பட்டுள்ளான். இவ்வாறு ஓர் அம்சம் வானம் என்றும், இன்னோர் அம்சம் பூமி என்றும் சொல்லப்படும். 'யதார்த்தம் யாவிலும் ஒன்றுதான்'. சாரம் ஒன்றுதான். அதன் வெளித்தோற்றங்கள் பல என்று அஷ்அரிய்யாக்கள் கூறுவது போன்ற உண்மைதான் இது.

யதார்த்தம் பலவாகக் காணக் காரணம் அந்தப் பன்மையான தன்மைகளின் அம்சங்களும், தொடர்புகளும் தான். உதாரணமாக யதார்த்தம் அல்லது சாரத்தில் மனிதனும் குதிரையும் ஒன்றுதான். ஆனால் அம்சங்களிலும், இயல்புகளிலும் அதை விட்டும் வேறானவன். லுக்குமான் தமது புதல்வனுக்கு கற்றுக் கொடுத்ததுபோல் இறைவன் 'தெரிந்தவன் (கபீரு) ஆகவும் இருக்கிறான். இதை எய்துவது சோதனைகளிலும் சாதனைகளிலும் தேறுவது மூலம்தான்.

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجْتَهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ

'உங்களில் யார் அதிகம் சத்முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று கண்டு கொள்ளும் வரை உங்களை நாம் சோதிப்போம்' (அத் 47:31) என்று இறைவன் தெரிவித்துள்ளான்.

இந்த அறிவு இறைவனுக்கு அனுபவப்பூர்வமாக (தெளக்) உண்டாவதாகும். அதுவும் அல்லாஹ்வின் அறிவு அஸல் (மூலமானது) ஆனதாகவும், 'முதலக்'(பூரணம்) ஆனதாகவும் இருந்தும் கூட இது இவ்வாறுதான் உண்டாகிறது. இந்த அனுபவ ஞானம் சமதத்துவ - ஆத்மீக வரம்புகளால் கட்டுப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. ஏனெனில், தான் அடியானின் யதார்த்தமாக இருப்பதாக இறைவனே அறிவித்திருக்கிறான். '

அடியானின் கேள்வியாகவும், பார்வையாகவும், நாவாகவும், மேலும் அவன் கைகளாகவும், கண்களாகவும் நான் ஆகி விடுகிறேன் என்று அவன் கூறுகிறான். அடியான் என்பது அவயங்களும், புலன்களுமின்றி அடியான் வேறு எதுவுமல்லன். இறைவன் அவயங்களுடையவும், புலன்களுடையவும் கலவையான மனிதனுடைய யதார்த்தமாவான்.

லுக்குமான் தங்கள் புதல்வருக்கு சொன்ன அறிவுரை இறைவனுடைய 'லத்தீப்'-கபீரு என்ற இரண்டு அஸ்மாக்களின் அடங்கி விட்டது. அவர்கள் இறைவனுக்கு இணை வைக்கக் கூடாது என்றும் தடுத்தார்கள். 'இறைவனுடைய ஜீவிதத்தில் பங்காளியை உண்டாக்காதே!' 'இணைவைத்தல் பெரும் பாவமாகும். அது இறைவனுடைய தன்மையில் பிரிவினை உண்டாக்குகிறது.

ஆனால் இந்த ஸ்தானத்தில் பிரிவினை இல்லை, இங்கே வதனங்களோ அம்சங்களோ ஒரே ஒரு யதார்த்தத்தின் மீது தான் இயக்கமாகின்றன. இணைவைத்தல் (ஹிர்க்) என்பது யதார்த்தத்தின் ஓர் அம்சத்தை யதார்த்தமாவே கொள்வதாகும். அல்லது அதன் ஓர் அம்சத்தை இன்னோர் அம்சமாக கொள்வதும் இணைவைத்தல்தான். இந்த வேலையைச் செய்யும் இணை வைப்பவன் (யதார்த்தத்தின்) ஒவ்வோர் அம்சத்துக்கும் ஓர் இடத்தை ஒதுக்குகிறான். ஆனால், அந்த அம்சங்களுக்கு அப்படித் தனித்தனி இடம் எதுவும் இல்லை. இந்த அம்சங்கள் ஒரே மையப்புள்ளியில்தான் உள்ளன. இந்தக் கருத்திலேயே இறைவன் நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களை நோக்கி,

قُلْ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ

'அல்லாஹ்வை அழைப்பீராக! அல்லது ரஹ்மானை அழைப்பீராக' (அத் 17:110) என்று கூறியுள்ளான்.

விளக்கக் குறிப்பு: லுக்மானைப் பற்றி ஐரோப்பிய அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமையுண்டு. சிலர் அவர்கள் தாம் பிரபல கிரேக்க அறிஞர் ஈசாப்பு என்கின்றனர். வேறு சிலர் லுக்மான என்று யாரும் இருந்ததில்லை என்றும் கூறுகின்றனர். ஈசாப்பு கிறித்துவக்கு ஆறு நூற்றாண்டுகள் முன் சமாஸ் என்ற தீவில் வாழ்ந்தவர். அந்தத் தீவுவாசிகள் கிரேக்கத் தலைநகரான டெல்பியில் சிறிது பணம் வினியோகம் செய்யப் போகுமாறு கேட்டனர். அவர் மறுக்கவே, அவரை மலையுச்சியில் நிறுத்திக் கீழே தள்ளிவிட்டனர்.

சேம்பர்ஸ் என்ஸைக்ளோபீடியாவில் 'ஈசாப்பு' என்ற தலைப்பில் தரப்பட்டுள்ள விபரங்களில் இந்தக் குறிப்பும் காணப்படுகிறது. 'ஈசாப்புக்கும், அரபிக் கதையில் வரும் லுக்குமானுக்கும் இடையில் அவர்களுடைய சில கதைகளுக்கும், விசித்திரமான தன்மைகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் காணும் சிலர் இருவரும் ஒருவரே என்று முடிவு கட்டுகின்றனர்.'

முஸ்லிம் அறிஞர்களுடைய கூற்றுப்படி லுக்மான் பெளரா என்பவரின் புதல்வர். இந்த பெளரா ஐயூப் நபியின் சகோதரியின் பேரன், லுக்மான் பல நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். தாலூது நபி காலம் வரை வாழ்ந்திருந்து பாலஸ்தீனில் அவர்களோடு பழகியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கறுப்பாகவும், விகாரமான தோற்றமுடையவர்களாகவும் இருந்ததால் பலர் இவர்களை ஹபஷி (எத்தியோப்பியா) நாட்டவர் என்று கூறுகின்றனர்.

முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலும் அவர்களை ஒரு நபியாகக் கருதவில்லை. ஓர் அறிஞர் (ஹகீம்) ஆகவே கருதுகின்றனர். அவர்கள் அடிமையாக இருந்து, தன் எஜமானன் தந்த கசப்பான தர்பூஸ் பழத்தை முகம் சுளியாமல் சாப்பிட்டதற்காக விடுதலை செய்யப்பட்டவர்கள். எத்தனையோ நல் உதவிகளைத் தந்தால் அதுபற்றி தாங்கள் அதை மதுரமான பழமாகவே கருதி உண்டார்கள்.

அவர்களுடைய அறிவுத்திறன் யாவிலும் இறைவனை நோட்டமிட்டதாகும். இந்த அறிவு மெய்க்குஞானியரால் 'இஹ்ஸான்' (பயபக்தி) எனப்படுவதாகும். ஒரு நாள் காட்டரபி இளைஞன்

உருவில் நபி பெருமானார் முன் வந்து நின்ற அமரர் ஜிப்ரயீல் அவர்களிடம் ஐந்து கேள்விகளை விடுத்தார்கள். (இவை 'மிஷ்காத்துல் மஸாபீஹ், ஆரம்ப ஹதீதில் தரப்பட்டுள்ளது). இந்தக் கேள்விகளுள் ஒன்று, 'இஹ்ஸான் என்றால் என்ன?' என்பதாகும். இதற்கு நபிபெருமானார் சொன்ன பதில்: 'நீ உன் இறைவனைப் பார்க்கும் உணர்வுடன் அவனை வணங்கு, அவ்வாறு செய்ய இயலாவிட்டால், அவன் உன்னைப் பார்க்கிறான் என்ற உணர்வுடனாவது அவனை வணங்கு.' தொழுகையிலும், மற்றக் காரியங்களிலும் இந்த நடைமுறையை அனுசரிப்பதே 'இஹ்ஸான்' ஆகும்.

இந்த 'இஹ்ஸான்' நிலையிலிருந்துதான் லுக்மானின் அறிவு விசிதமுமாகும். அவர்கள் யாவையும் இறைவனுடைய இஸ்மின் 'அஃயான்' (யதார்த்தம்) ஆகக் கண்டார்கள். 'இத்தகைய அறிவில் பெரும்பாக்கியம் உண்டு.' பாறையின் உள்ளே இருந்தால் கூட கடுகை முளைப்பிக்கச் செய்து வெளியாக்குபவன் இறைதான் என்று அவர்கள் தங்கள் புதல்வருக்கு எடுத்துரைத்தார்கள். கடுகு உணவுக்குப் பயன்படும் பொருள்களில் ஒன்றாகும். பொருள்களின் வடிவங்கள் அவன் உணவாகும் அஸ்மாவும், ஸிபத்துகளும் வெளிப்படையானதும், உருவங்கள் சாலிக்கின் பார்வையை விட்டு மறைந்து விடுகின்றன.

அதாவது, ஷைகுல் அக்பரின் வார்த்தைகளில் அவை நாஸ்தியாகி விடுகின்றன. இறைவன் தன் அஸ்மா ஸிபத்துகளை படிவங்களில் வெளியாக்குகிறான். அவையின்றி அவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் காட்ட முடியாது. இதையே தலைகீழாகப் பார்த்தால், அஸ்மா ஸிபத்துகள் மறைந்ததும் அஃயான்கள் புலனாகின்றன. (அதாவது, அஸ்மா சிபத்துகள் அஃயானுடைய உணவாக ஆகின்றன.)

உணவு உடலில் மறைந்திருந்து, உடலுக்கு உறுதி தருகிறது. இது ஷைகுல் அக்பர் தரும் சங்கேதமான விளக்கமாகும். உலகு சாலிக்கின் பார்வையை விட்டும் மறைந்ததும் இறைவன் புறமானவன் ஆகி (ஹூவல் ளாகிறு) தன்னை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறான். இறைவனுடைய அஸ்மா சிபத்துகள் மறைந்ததும் (ஹூவல் பாதின்) உலகம் புலனாகிறது. இறைவன் தன் தஜல்லியைச் செலுத்தியதும் அடியான் 'பனாவாக (நாஸ்தியாக) ஆகி விடுகிறான்.

தஜல்லி உதயமானதும் அடியான் நாஸ்தி நிலைமை எய்தி விடுகிறான். சில சமயம் நாம் அவனுடைய புறம் (ளாஹிர்) ஆகவும், சிலசமயம் அவன் நம்முடைய புறம் (ளாகிர்) ஆகவும் ஆகிவிடுகிறது. இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் ஷைகுல் அக்பர் தந்துள்ள பாடலின் கருத்து இதுதான். லுக்குமான் சொன்ன தெய்வ குணங்கள் லத்தீப் (பட்சமுள்ளவன்), கபீர் (அறிந்தவன்) ஆகிய இரண்டுமாகும். பெரிய மலையைப் போன்று, சிறிய அணுவிலும் அவன் ஊடுருவியுள்ளான்.

இறைவன் கபீர் ஆனவன், அதாவது, சோதனைகளால் அறிந்தவன். 'நாம் உங்களை அறியும் வரை சோதனை செய்வோம்' இறைவன் சர்வ வியாபி ஆகவும், அவன் அறிவு அனாதியானதாகவும் இருந்தாலும், வஹ்தத்தின் படித்தரத்தில் ஒரு குணம் இல்ம் ஆகும்.

அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய அனுபவம் (இல்மெ தெளக்) வரம்புக்கு உட்பட்ட அறிவை அவனுக்குத் தருகிறது.

லுக்குமான் அவர்கள் தங்கள் புதல்வருக்குச் சொன்ன நல்லுரையில் 'ஷிர்க்கை (இணைவைத்தலை) விட்டு விலகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது மார்க்க அறிஞர்களின் கருத்துப்படி வணக்கத்துக்கு உரியவன் அல்லாஹ்வையன்றி வேறு யாரும் இருப்பதாகக் கருதுவதாகும். ஸூபியாக்களின் கருத்துப்படியோ, அல்லாஹ்வாகக் கருதுவது அல்லது அவன் வெளிப்பாடு ஒன்றை அவனாகக் கருதுவது 'ஷிர்க்' ஆகும். ஜீவிதம் ஒன்றாக இருக்கும்போது ஷிர்க்குக்கு இடமேது? ஜீவிதம் ஒன்றாயினும், அது பல உருவங்களில் வெளிப்பாடாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

எந்த ஒரு படிவத்தையாவது தாத்தின் அந்தஸ்துக்கு உயர்த்துவது ஷிர்க்காகும். தனஜ்ஜூலாத்தில் (கீழிறக்கத்தில்) இறைவனுடைய அறிவில் படிவங்கள் தோற்றமாயுள்ளன. இவை அவனுடைய அல்பதீஉ (சமைப்பவன்) என்ற பெயரால் சமைக்கப்பட்டவையாகும். சாலிக்கின் உரூஜில் (மேல் நோக்கிய ஏற்றத்தில்) படிவங்கள் நாஸ்தியாகி, அவனுடைய இறுதி இலட்சியம் பிரமிப்பான நிலையாக முடிகிறது. அஹதிய்யத்தின் மேல்தளத்துப் படியில் ஒரு இஸ்மு மற்றதன் யதார்த்தமாகவே விளங்குகிறது என்று ஷைகுல் அக்பர் கூறுகிறார்கள்.

நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு வந்த இறைவனுடைய கட்டளை, 'அல்லாஹ்வை அழைக்குமாறு அவர்களிடம் சொல்வீராக!' அல்லது நீங்கள் அழைக்கக் கூடிய ரஹ்மாணை அழைக்கட்டும்' என்பதேயாகும்.

அத்தியாயம் 24

ஹாருன் நபியின் ஞானம்.

ஹாருன் நபியின் நபித்துவம் பாக்கியமான உலகிலிருந்து அருளப்பட்டதாகும்.

وَ وَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا آخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا

'மேலும், நாம் நமது பாக்கியங்களிலிருந்து அவருக்கு (அதாவது மூஸாவுக்கு) அவருடைய மூத்த சகோதரர் ஹாருனை அருளினோம்' (அத் 19:53)

எனவே, அவர்களை மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் 'என் தாயின் புதல்வரே' (யா இப்ன உம்ம!) என்று அழைத்தார்கள். தந்தையை விடத் தாயே அதிகமும் பாக்கியத்துடன் தொடர்பு உடையவள். தாயே தந்தையை விடக் குழந்தை வளர்ப்பில் அதிகத் தொடர்புடையவள், தந்தையை விட அதிக அன்பு காட்டுபவர்கள்.

ஹாருன் சொன்னார்கள்: 'என் தாயைப் பற்றிக் கொண்டு என் தலையை உருட்டாதே! அதன்மூலம் என் எதிரிகள் என்னை எள்ளி நகையாட வைத்துவிடாதே!' ஹாருனின் இந்த வார்த்தைகள் அவர்கள் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் மீது கொண்ட அன்பினால்

உண்டானவைதாம். மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் சொன்னார்கள், 'பன் இஸ்ராயீல்களிடையே நீர் பிளவை உண்டாக்கி விடுவீர் என்று நான் பயந்தேன்' கன்றுக்குட்டி சிலையை வணங்க ஆரம்பித்ததால் ஏற்கனவே அவர்களிடையே அந்தப் பிளவு வந்துவிட்டது.

அவர்களுள் சிலர் ஸாமிரியைப் பின்பற்றலாயினர். சிலர் மட்டும் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தூர்ஸீனாவிலிருந்து திரும்பி வரும்வரை காத்திருந்தனர். அவர்கள் வந்ததும் இந்தக் கன்றுக்குட்டிச் சிலை பற்றி அவர்களிடம் வினவினர்.

ஏனெனில், தன்னையன்றி வேறு யாரையும் வழிபட வேண்டாம் என்று இறைவன் அறிவித்துள்ளானன்றோ! மேலும், எந்தப் பொருளையும் வணங்க வேண்டாம் என்று சொல்லியுள்ளானன்றோ!

ஹாபூன் தங்கள் கடமையை செய்யாமல் புறக்கணித்ததால் அவர்கள் மீது மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் கோபம் கொண்டார்கள். 'இறைவன் சகல பொருள்களுடையவும் யதார்த்தமானவன்' என்ற உண்மை (சகல மெய்ஞ்ஞானியரும் அறிந்துள்ள உண்மை)யை உணரும் அளவு அவர்கள் மனம் விரிவடையவில்லை மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் ஸாமிரியிடம் வினவினார்கள். 'நீ இறைவனுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தாய். பரிபூரணனை விட்டுவிட்டு ஓர் உருவத்தின்பால் திரும்பினாய், மக்களுடைய ஆபரணங்களால் அந்த உருவை உண்டாக்கினாய், மக்களுடைய மனத்தை அதில் அழுந்த வைத்து விட்டாய். இதற்கு நீ என்ன பதில் சொல்கிறாய்?' 'மால்' (பொருள்) என்பது 'மைல்' (எதில் மனம் லயிக்கிறதோ அது) என்ற பதத்திலிருந்து உண்டானதாகும்.

இஸ்ரவேலர்களை நோக்கி ஈஸா நபி சொன்னார்கள், 'உங்களுக்கான பொக்கிஷங்களை இந்த மண் மீது குவிக்காதீர்கள். ஆனால், உங்களுக்காக சொர்க்கலோகத்தில் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைப்புகள். ஏனெனில், உங்கள் பொக்கிஷம் எங்குள்ளதோ, அங்கே உங்கள் மனமும் திரும்பியிருக்கும்' (மத்ஏ:19-21) என்று. படிவங்களில் சாஸ்வதமோ, நிரந்தரத்தன்மையோ இல்லை. அவற்றின் ஆசை மனித இதயத்தில் தங்கிவிடுகிறது. மூஸா நபி அந்த தங்கக் கன்றுச் சிலையை எரித்து சாம்பலாக்கி கடலில் வீசிவிட்டு ஸாமிரியிடம் சொன்னார்கள்: 'இதுதான் உன் இலாஹ் (தெய்வம்)' என்று. அது (சிலை) இறைவனுடைய வெளிப்பாட்டில் சேர்ந்ததுதான் என்று மூஸா நபி அறிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அதை எரித்த காரணம் மனிதனிடமுள்ள மிருக சக்தி மிருகத்திடமுள்ள மிருகசக்தியை அடக்கி விடுகிறது. இறைவன் மிருகங்களை மனிதனுக்கு அடங்கி நடக்க வைத்துள்ளான். இந்த இழிநிலையை அவையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

ஒருவன் இன்னொருவனை அடிமைப்படுத்துவதை முன்னவன் உதவி செய்யும் நோக்குடனோ அல்லது பின்னவனுடைய சக்திக்கு அடங்கியோ ஏற்றுக் கொள்வது போன்றது இது. இதனால் இறைவன் சொல்கிறான், 'அவர்களுள் சிலரைவிட வேறு சிலரின் படித்தரத்தை உயர்வானதாக ஆக்கியுள்ளோம்' என்று. இந்தப் படித்தரத்தால்தான் ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு கீழ்ப்படிகிறான்.

ஆனால், கீழ்ப்படிபவன் தன் மனித இயல்பில் மட்டும் மற்றவனை முழுவதும் ஒத்தவனாகவே இருக்கிறான். ஒன்றுபோலிருக்கும் இரண்டு விசயங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரானவை ஆவதுண்டு. இந்த அடக்கியாளுதல் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, அடிமை தன் எஜமானனுக்கோ, ஒரு பிரஜை தன் அரசனுக்கோ, பணிவது போன்றது, மற்றது அரசன் தன் பிரஜையால் ஆட்டுவிக்கப்படுவது. அதாவது அரசன் தன் பிரஜை நலனுக்கான காரியங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதாகும். சில அரசர்கள் தங்கள் சொந்தக் கடமைகளையும், பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்றுவதில் தங்கள் சொந்த மனத் தூண்டுதலால் செயல்படுகின்றனர். இந்த அரசர்களுக்கு இறைவன் தன் சம்மானங்களை அருளுகிறான். இவ்வகையில் இவர்களும் யதார்த்த உணர்வு பெற்ற மார்க்க அறிஞர்களையும், மெய்ஞ்ஞானியரையும் ஒத்திருக்கின்றனர். இறைவன் தன் அடியானுடைய செயல்படுதலில் இருக்கிறான்.

كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

'ஒவ்வொரு நாளும் அவன் தன் மகத்துவத்தைப் புதிது புதிதாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். (அத் 55:29) என்று அவனே அருளியுள்ளான்.

சகல வெளிப்பாடுகளிலும் வணங்கப்படுபவன் அவன் ஒருவனே. அதனாலேயே அவன் தன்னை 'படித்தரங்களில் உயர்ந்தோன் (ரபீவுத்தரஜாத்) என்று கூறிக் கொண்டுள்ளான். ஒரு படித்தரத்தில் மட்டும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லவில்லை.

எனவே, பல்வேறு படித்தரங்களிலும், மேலே மேலே செல்லும் சகல நிலைகளிலும் 'அவனை மட்டுமே வணங்குங்கள்' என்று அவன் அறிவித்துள்ளான். வணங்குபவன் எப்போதும் ஆசையின் தூண்டுதலுக்கு உட்பட்டவன். அவன் இறைவனை வணங்குவதும் அவன் மீது கொண்ட ஆசையால்தான்.

உண்மையான ஞானி யார் எனில், வணங்கப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தையும் இறைவனுடைய வெளிப்பாடாகக் காண்பவராவார். இதனால் வணங்கப்பட்ட யாவும் 'இலாஹ்' (தெய்வம்) என்ற பெயரையும் பெறுகின்றன. ஆனால், அவற்றின் உண்மைப் பெயர் கல், மரம், பிராணி, மனிதன் அல்லது அமரர் இப்படி ஏதாவதாயும் இருக்கலாம். அந்த உலாஹிய்யத் (தெய்வத் தன்மை) வெளிப்பாட்டின் தனிப்பட்ட பெயராக இது இருக்கும். உலாஹிய்யத் இறைவனுடைய பல்வேறு படித்தரங்களுடையவும் வெளிப்பாடுகள் ஆகும்.

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُرْبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

இவை எங்களை இறைவனுக்கு அண்மையில் கொண்டு செல்லும் என்பதனாலேயே அன்றி (வேறு எதற்காகவும்) இவற்றை நாங்கள் வணங்கவில்லை' (அத் 39:3)

என்று கூறியவர்கள் இறைவனுடைய ஏராளமான எண்ணற்ற வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றை மட்டுமே தாங்கள் வணங்கியதை உணரவில்லை. ஒரே ஒரு வெளிப்பாட்டை மட்டும் அவர்கள்

உலூஹிய்யத்தின் நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டனர். நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களைப் பற்றி அவர்கள் சொன்னார்கள்,

أَجْعَلِ الْإِلَهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا

'இவர் எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஒரே தெய்வமாக மாற்றிவிட்டார். இது வியப்புக்குரிய விசயமாகும்' (அத் 38:5) என்று.

பலவான படிவங்களை வைத்து இந்த ஜனங்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்தனர். தமது தெய்வங்களின் பெயர்களைக் கூறுமாறு நபிபெருமானார் இவர்களிடம் கேட்டார்கள். அவர்கள் அந்தப் பெயர்களைக் கூறினர். ஒவ்வொரு பெயருக்கும் பின்னர் யதார்த்தம் ஒன்று இருந்தது. இந்த உருவங்களில் அவர்கள் இறைவனையே ஆராதிக்கின்றனர் என்பதை மெய்ஞ்ஞானியர் உணர்ந்தாலும், தாங்கள் நபிபெருமானார் மீது ஈமான் (மெய்விசுவாசம்) கொண்டுள்ள காரணத்தால் இந்த உருவங்களையெல்லாம் அப்பால் ஒதுக்கித் தள்ளி விடுகின்றனர்.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

'நீங்கள் அல்லாஹ்வை நேசித்தால் என்னைப் பின்பற்றுங்கள். அல்லாஹ் உங்களை நேசிப்பான்' (அத் 3:31) இறைவனுடைய தாத்து உய்த்துணரக் கூடியதன்று.

'பார்வைகள் அவனை எட்டுவதில்லை. அவன் பார்வைகளைக் காண்கிறான்' (அத்6:103) இது பார்வை ஆத்மாவைக் காண முடியாதிருப்பது போன்றதாகும். இறைவன் 'லத்தீபுல் கபீரு' (அத் 6:103) (பட்சமுள்ளவனும் அறிபவனும்) ஆவான். அவனுடைய அறிவு 'தெளகி' என்ற அனுபவப்பூர்வமானதாகும். இந்த அறிவு படிவங்களில் ஒளியுண்டாக்குவதாகும். அவனுடைய ஒளி வெளிப்பட படிவங்கள் அவசியமாகின்றன. இதனால் ஒளியைக் காண்பவன், தான் அதைக் காணும் படிவத்தை (தவறாக இறைவன் என்று கருதி) தன் ஆசையால் உந்தப்பட்டு வணங்குகிறான்.

விளக்கக் குறிப்பு: இந்த அத்தியாயத்தில் ஷைகுல் அக்பர் அவர்கள் விக்ரஹ ஆராதனை பற்றியும், மனிதர்களுடைய அந்தஸ்தில் உண்டான வித்தியாசங்கள் பற்றியும், உலகில் இறைவன் செயல்படும் விதம் பற்றியும் பேசுகிறார்கள்.

தங்கத்தால் கன்றுச் சிலையை செய்த சாமிரி யார் என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. எனினும், மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தூர் மலையில் நாற்பது நாட்கள் தவமிருக்கச் சென்றிருந்த நிலையில் ஜனங்களை வழிகெடுத்து, விக்ரஹ ஆதாதனையின் பக்கம் திருப்பியவன் இவன். தங்கக் கன்றுச் சிலை செய்ய ஏற்பாடு செய்தவன் இவன். எனவே, இவன் தீண்டத்தகாதவன் - சமூகத்தின் பெருவியாதிக்காரன் என்று ஒதுக்கப்பட்டதாகத் திருக்குர்ஆன் கூறுகிறது.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் தங்கள் சகோதரர் ஹாருனைக் கோபித்த காரணம் கட்டுப்பட்ட கன்றுச் சிலையில் கட்டுப்பாடற்ற தெய்வ தஜல்லியைப் பார்க்க அவர் தவறிவிட்டார்

என்பதுதான். வரம்புக்கு உட்பட்டதில் அவர்கள் வரம்பில்லாததைக் காணத் தவறிவிட்டார்கள் என்பதுதான். கட்டுப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் மெய்ஞ்ஞானியர் கட்டுப்படாத ஜீவிதத்தைக் காண்பர். கட்டுப்பட்டது அவர்களுக்கு இறைவனுடைய 'கைர்' (மற்றது) அல்ல.

விக்ரஹங்களை வழிபடுவது ஷரீஅத்தால் 'ஹராம்' ஆக்கப்பட்டுள்ளது. காரணம், அவை அல்லாஹ் அல்லாத 'கைர்' (மற்றவை)யாக இருப்பதுதான். அவை இறைவனுடைய யதார்த்தமாக இருப்பினும் கூட ஷரீஅத்தால் இவை 'ஹராம்' ஆக்கப்பட காரணம், இந்த ஒரு வெளிப்பாட்டை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இதில் மற்ற வெளிப்பாடுகள் அனைத்தும் புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அத்துல் கரீம் ஜீலி ரஹிமஹுல்லாஹ் அவர்கள் சொல்வதுபோல் அல்லாஹு ஹுவல் குல்லு (முழுமையாவுக்கும் முழுமையானவன்) ஆவான்.

இதனால் நபிமார்கள் ஒரே ஏகனை விசுவாசிக்கும்படி போதித்தனர். விக்ரஹங்களை வணங்குவதில், அதை வழிபடுபவர்கள் அதன் தனித்தன்மையை வணங்குகின்றனர். அதை ஊடுருவி நிற்கும் அல்லாஹ்வின் தாத்தின் 'உண்டு' என்ற தன்மையை அல்ல.

இதனாலேயே நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், 'லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு'(அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு நாயனில்லை) என்ற கலிமாவைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். உடனே குறைசிகள் திடுக்கிட்டு விட்டனர்.

'என்ன, அவர் (முஹம்மது) எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஒரே தெய்வமாக ஆக்கிவிட்டாரா?' (அத்30:5) என்று வினவினர்.

தங்கள் தெய்வங்கள் தங்களை இறைவனுக்கு அருகில் ஆக்குகின்றன என்று அவர்கள் கூறினர். ஆனால் இது சாத்தியமன்று. அந்த தெய்வங்களே தமக்கு உதவி தேவையான நிலையில்தான் இருக்கின்றன. அல்லாஹ்வோ உலகங்கள் எவற்றின் (உதவி) தேவையற்றவன். அவன் 'தாத்து' நோட்டமிடும் இலக்குக்குள் வருவதில்லை. அக ஒளியாலும், இதயத்தே உண்டாகும் உதிப்பாலும்தான் அதை அறியக் கூடும்.

وَهُوَ يُدْرِكُ الْآبْصَارَ □ لَا تَدْرِكُهُ الْآبْصَارُ

'பார்வைகள் அவனைப் பார்ப்பதில்லை. அவன் பார்வைகளைப் பார்க்கிறான்' (அத் 6:103)

எனினும், சடதத்துவ உலகம் தொட்டு ஆத்மாக்களின் உலகம் வரை, ஏன் அஹதிய்யத் (ஹகீகத்தே முஹம்மதீ)யில் கூட தஜல்லியாத்துக்களைக் காணலாம். இந்தத் தஜல்லியாத்தின் வரம்பற்ற, அகண்டமான நிலையில்தான் அதை வணங்கலாமேயன்றி, அதன் கட்டுப்பட்ட உருவங்களில் அதை வழிப்படக் கூடாது. இப்றாஹீம் நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட நிலையில் ஒரு தஜல்லியை அடுத்து இன்னொன்று என்று கண்டசமயம், ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் தங்கள் இறைவன் என்று சொன்னார்கள். அது மறைந்த சமயம் அதை ஒதுக்கிவிட்டுச் சொன்னார்கள்,

'மறைவதை நான் விரும்பவில்லை' (அத் 6:77)என்று.

அஸ்மாயெ - இலாஹி என்ற தெய்வப் பெயர்களுக்கு Nநுரடியான அஸ்மாயெ கியானி (கட்டுப்பட்ட பெயர்களின் பல்வேறு படித்தரங்களிலும் இறைவன் தன் வெளிப்பாட்டைப் பாய்ச்சுகிறான். அவனுடைய ரபீவுத் தரஜாத் (படித்தரங்களில் உயர்ந்தவன்) அன்று அஸ்மாயெ இலாஹியின் கடைசிப் படித்தரமாகும். இப்பெயரின் பயனாக எழுந்த இஸ்மெ கியானி, 'இன்ஸான் காமில்' (சம்பூரண மனிதன்) ஆகும். சகல படித்தரங்களிலும் இறைவனுடைய தஜல்லியாத்தை உணருபவர் இவர்.

இதனாலேயே நபிபெருமானார் அருளிணார்கள்: 'நீங்கள் இறைவனை நேசித்தால் என்னைப் பின்பற்றுங்கள், இறைவன் உங்களை நேசிப்பான்' என்று.

எரிக்கப்பட்ட தங்கக் கன்றின் சாம்பலைக் கடலில் எறிந்ததன் மூலம் நாம் கடலை நோட்டமிட வேண்டுமேயன்றி, அதிலுள்ள அணுக்களைக் கவனிக்கக் கூடாது என்பது பெறப்பட்டது. இந்தக் கன்றின் மூலம் தங்கத்திலாகும். தங்களம் 'மால்' ஆகும். அது உங்கள் மனத்தைத் தன்பக்கம் ஈர்ப்பதாகும். அதன் பக்கம் நாம் மனம் திரும்பினால் அதை வணங்கும்படி நம்மை ஆக்கிவிடும்.

'தன் குடுமி தன் ரப்பின் கையில் இல்லாத ஜீவராசி எதுவுமே இல்லை, அந்த ரப்பு நேரான பாதையில் இருக்கிறார்' (அத் 11:356)

சாதாரணமாக ஒருவன் இன்னொருவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறான் என்றால், ஒன்று இவனிடம் ஏதும் குறைபாடு இருக்க வேண்டும். அல்லது மற்றவனிடம் ஒரு குறித்த அம்சத்தில் ஏதும் குறைபாடு இருக்க வேண்டும் அல்லது மற்றவனிடம் அதில் சம்பூரணத்துவம் இருக்க வேண்டும். 'சிலரை மற்றும் சிலரை விட உயர்ந்த படித்தரத்தினராக நாம் உயர்த்தியுள்ளோம்' என்று திருமறை கூறுகிறது. இது ஒரே வகையினரான மாந்தரிடை நடைபெறுகிறது.

அரசனுக்குக் குடிகள் கீழ்ப்படிவதும், குடிகளுக்கு அரசன் கட்டுப்பட்டு நடப்பதும் ஒருபக்கம் பூரணத்துவக் குறைவும், இன்னொரு பக்கம் அது பூரணமாக இருப்பதும் தான். தன் கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்றும் அரசன், மெய்ஞ்ஞானத்தில் பூரணம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிக்குத் தரப்படும் அதே சம்மானத்தை இறைவனிடமிருந்து அடையப் பெற்றுக் கொள்கிறான். தன் சிருஷ்டிகளைப் போல் இறைவனும் இவ்வுலகில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

'ஒவ்வொரு நாளும் அவன் தன் மகத்துவத்தைப் புதிதுபுதிதாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்' (அத்55:29)

தன் கடமைகளை சரிவரச் செய்யும் மன்னன் எல்லுல்லாஹ் (அல்லாஹ்வின் நிழல்) என்றே அழைக்கப்படுவான். அவன் இறைவனுடைய பாணியில் தன் வேலையைச் செய்பவன் ஆவான்.

அத்தியாயம் 25

மூஸா நபியின் ஞானம்

பனீ இஸ்ராயீல் கூட்டத்தினரின் ஆண் குழந்தைகளை பிரிஅவன் கொன்று குவித்தான். இவ்வாறு இறந்த குழந்தைகளுடைய ஆத்மாக்களும், புலன் சக்திகளும் மூஸா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய ஆத்மாவுக்கும், புலன் சக்திகளுக்கும் உறுதுணையாய் நின்று பலமளித்தன.

ஏனெனில் இவை ஒவ்வொன்றுமே மூஸாவாக இருக்கலாம் என்ற தவறான எண்ணத்தில் கொல்லப்பட்டவை, இவை அல்லாஹ்விடம் பூரணமாக பணிந்த (இஸ்லாமான) பரிசுத்த ஆத்மாக்கள். இவ்வாறு மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் இந்த ஆத்மாக்கள் அனைத்துடையவும் கலவையாக இருந்தார்கள் என்றால் மிகையன்று.

இது மூஸா நபியின் ஆத்மாவின் தனியான - விசேசமான அம்சமாகும். அவர்களுக்கு முந்திய வேறு எந்த நபியிலும் இக்குணம் காணப்படவில்லை. தன்னோடு விளையாடும், தன் மட்டத்துக்கு இறங்கி வரும் மூத்தவரை ஒரு குழந்தை தன் இஷ்டப்படி நடக்கச் செய்து விடுகிறது.

இதற்குக் காரணம் குழந்தையின் ஆத்மா அதன் ரட்சகனிடமிருந்து புதிதாக வந்துள்ளதும், அவனுக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதுமாகும். நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் புதிதாக மழை பெய்யும்போது, தங்கள் தலையைத் திறந்து கொண்டு அதில் நின்று நனைவார்கள். அவை இறைவனிடமிருந்து புதியனவாக வருபவையல்லவா! மழை நபி பெருமானாரைப் பரவசப்படுத்தக் காரணம் அது இறைவனுக்கு அண்மையிலாய் இருந்ததும்.

'இறைவன் யாவையும் தண்ணீரிலிருந்து உயிரூட்டினான்' (அத் 21:30) என்ற உண்மையுமாகும்.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் அன்னையார் தமது புதல்வரை சிறிய படகு ஒன்றில் வைத்து தண்ணீரில் விட்டு விட்டார். அதன் அகமியம் அந்தப் படகு அவர்கள் உடலையும், தண்ணீர் அந்த உடல் மூலம் அவர்களுடைய ஆத்மா அடையவிருக்கும் ஞானத்தையும் சுட்டிக் காட்டின. இந்த உடல் என்னும் படகு மூலம் இறைவன் மூஸா நபிக்கு சாந்தியை அருளினான்.

உடல் மூலமே அன்றி வேறு வழியில் ஆத்மா வேலை செய்வதில்லை, அதேபோன்று இறைவன் இந்த உலகத்தின் மூலமாகவே அன்றி அல்லது தன் அஸ்மாக்களின் மூலமாகவன்றி வேறு வழியில் இந்த உலகைச் செயல்படச் செய்யவில்லை என்பதை இதன்மூலம் இறைவன் அவர்களுக்கு உணர்த்தினான். உதாரணமாக, சிசுவை அதன் பெற்றோர்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளான். இதுபோல் காரியங்கள் காரணங்களைப் பொறுத்தவையாகவே விளங்குகின்றன.

இதனாலேயே அவன் ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் விசயத்தில் அவர்களை தன் அழகிய திருநாமங்கள் அனைத்துடையவும் கலவையாக ஆக்கியதாகவும், அவர்களைத் தனது வடிவில் படைத்ததாகவும் (கலக்கல் ஆதம் அலா ஸூரத்திஹி) அதில் அவன் அஸ்மாக்களுடைய விவரங்கள் அடங்கியிருந்ததாகவும், அதன் சடதத்துவ - ஆத்மீக சக்திகளை அவர்களுக்கு கைவல்யமாக்கியுள்ளதாகவும் கூறியுள்ளான்.

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ

'வானங்களிலுள்ள யாவையும், பூமியிலுள்ள யாவையும், தன் நல்லருளால் அவன் உங்களுக்கு வசப்படுத்தித் தந்துள்ளான்' (அத் 45:13)

இறையருள் உணர்வாலும் பரவசத்தாலும் அறிய முடிந்தவர் சம்பூரண மனிதனுடைய அந்தஸ்தை எய்தியவர் ஆவார். இதை உணராதவன் உருவில் மட்டுமே மனிதன், உண்மையில் மிருகமேயாவான்.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களைப் படகில் வைத்து ஆற்றில் விட்டது வெளிப்பார்வையில் அவர்களுக்கு அழிவாகத் தோன்றியது. ஆனால், யதார்த்தத்திலோ அது அவர்களுடைய பாதுகாவலுக்காக உண்டான ஏற்பாடுதான். ஆத்மாக்கள் அறியாமை எனும் இருளிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவது போன்று மூஸா நபியும் இவ்வாறு காப்பாற்றப்பட்டார்கள்.

أَوْ مَن كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ

'(அறியாமையால்)மரணித்தவன் யாருக்கும் (அறிவால்) நாம் புத்துயிர் பெறச்செய்கிறோம். மேலும், அவன் மனிதரிடை நடந்து செல்வதற்கான விளக்கையும் அவனோடு அனுப்புகிறோம்.' (அத் 6:122) இந்த விளக்கு நேரான வழிகாட்டுதலாகும்.

இது அவனை பாக்கியமான வியப்பில் ஆழ்த்திவிடும். இது ஒருவித ஜீவியப் போராட்டமாக இருக்கும். இதில் ஓய்வும் இருக்காது, மரணமும் இருக்காது. இவ்விதமான ஜீவிதம் இறைவனுடைய வதன (தேஜஸால் - அதாவது தஜல்லி எனும் சுடர் வெளிப்பாட்டால் - உண்டாவதுதான். இந்த வதனங்கள் மூலம் இறைவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறான்.

பிரஅவ்ன் மனைவி ஆற்றில் படகில் கிடந்த மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களைக் கண்டெடுத்துக் காப்பாற்றிய போது அவர்களுக்கு மூஸா என்ற பெயரை அவரே கொடுத்தார். இது ஒரு கிப்திய மொழிப்பெயர். இதன் பொருள் 'மூ' என்றால் தண்ணீர், 'ஸா' என்றால் மரம்.

பிரஅவ்ன் மூஸாவைக் கொன்றுவிட எண்ணினான். ஆனால் அவன் மனைவி அவ்வாறு செய்ய விடாமல் அவனைத் தடுத்துவிட்டார். 'இவன் என்னுடையவும் உங்களுடையவும் கண்களின் குளுமையாக இருக்கிறான்' என்று கூறிவிட்டார். இதைத் தான் கண்ட ஒரு கனவு மூலம் உணர்வதாகவும் தெரிவித்தார். மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் பிரஅவ்னுக்கு அவன் கண்ணின் குளுமையான ஆனது இவ்வாறாகும்.

அதாவது, பிரிஅவன் நீல் நதியில் மூழ்கப் போன தருணம் (உயிர் துறக்குமுன்) அவனுக்கு இறைவனிடம் மெய்விசுவாசம் (ஈமான்) உண்டாயிற்று, இணைவைத்தலை விட்டும் அப்பாலானான். அவன் இதயம் பாவங்களை விட்டுச் சுத்தமான நிலையில், அவன் மேலும் பாவஞ் செய்ய சந்தப்பம் கிட்டுமுன்னர் அல்லாஹுத்தஆலா அவனை அப்புறப்படுத்திவிட்டான். இறைவனிடம் பூரணமாகச் சரணடைவது (இஸ்லாம்) சகல பாவங்களையும் துடைத்து ஒழித்து விடுகிறது.

இவ்வாறு பிரிஅவனும், அவன் மனைவியும் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் மூலம் நற்பேற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். மூஸா நபிக்கு இறைவன் செவிலித்தாயின் பாலை ஹராம் (விலக்கப்பட்டது) ஆக்கி, அவர்கள் சொந்தத் தாயால் பாலூட்டி வளரச் செய்ததன் மூலம் அந்த அன்னையின் இதயம் துயரமற்றதாய் ஆகிவிட்டது. ஒரு சிசுவின் உண்மைத்தாய் அதை ஈன்றவள் அல்லள், அதற்குப் பாலூட்டி வளர்ப்பவள்தான். கர்ப்பத்தில் இருக்கும் சிசு தன் அன்னையின் இஷ்டமோ, சித்தமோ இன்றி அவளுடைய சூதகத்தை உண்டு வளர்கிறது.

இவ்வாறு சூதகம் பயன் படுத்தப்படாவிட்டால் பெண் பிணிக்கு ஆளாகிக் கஷ்டப்படுவாள். இவ்வாறு கருப்பையிலுள்ள சிசு தன் தாய்க்குப் பெரும் உதவி புரிவதாக இருக்கிறது. ஆனால், தன் மனப்பூர்வமாக, தன் சித்தத்தைப் பிரயோகித்துச் சிசுவுக்குப் பலமுண்டாகப் பாலூட்டும் செவிலித்தாயின் நிலை இதுவன்று.

மூஸா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் இந்த உடல் எனும் படகால் பெற்ற சாதனம் தாங்கள் தள்ளப்பட்ட அறிவின் (குண்ணீரின்) உதவி கொண்டு இருளின் திரைகளைக் கிழித்தெறிய முடிந்ததுதான். இறைவன் அவர்களைப் பல வழிகளில் சோதித்தான். (விபரம் திருக்குர்ஆனில் அத் 18:60-82) முதலில் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் கிப்தியன் ஒருவனைக் கொன்று விட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் இதயத்தில் பயம் உண்டாகவில்லை. நபிமார்கள் அனைவருமே தங்கள் இதயங்களில் பாவம் சேராதவர்கள்.

இதேவிதம் கின்று அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் சிறுவன் ஒருவனைக் கொன்றதைக் கண்டதும் மூஸா நபி அதுபற்றி அவர்களிடம் வினவினார்கள். அப்போது கிள்ளு நபி அவர்கள் கிப்தியனைக் கொன்றதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டினார்கள். நபிமார்களுடைய செயல்கள் அவர்களுடைய சொல் மன இச்சைகளின் தூண்டுதலால் நடப்பன அல்ல என்றும், அவை இறைவனுடைய உதிப்பால் நடப்பன என்றும் கின்று நபி விளக்கினார்கள்.

இதுபோன்றே கின்று நபி படகு ஒன்றில் ஓட்டையிட்டது அதை அழிப்பதற்காக அன்று, நன்மைக்காகத்தான் என்பதும் அதுபற்றி ஐயுற்ற மூஸா நபிக்கு கின்று நபியால் விளக்கப்பட்டது. மூஸா நபி சிசுவாகப் படகில் வைத்து ஆற்றில் விடப்பட்டது எவ்வாறு பாதுகாவலான நன்மையான காரியமாய் இருந்ததோ அதேபோன்று நன்மையான பாதுகாவலான நோக்குடன்தான் பிரஸ்தாபப் படகில் ஓட்டை உண்டாக்கப்பட்டது என்பது மூஸா நபிக்கு விளக்கப்பட்டது.

மூஸா நபி எகிப்தை விட்டு ஓடக் காரணம் அவர்கள் மனத்தில் உண்டான பயம்தான். இது 'நாஸ்தியான' நிலைக்கு எதிரிடையான சத் முயற்சிதான். ஹதீஸ் குத்ஸியில் இறைவன் அருளியுள்ளான், 'நான் மறைவான பொக்கிஷமாய் இருந்தேன், அறியப்பட விரும்பினேன்;' என்று ஆசையின் அசைவுகள் இன்றேல் ஒன்றுமில்லாததிலிருந்து இவ்வுலகு உண்டாகியிருக்க முடியாது.

இவ்வுலகு இறைவனுடைய அறிவில் உருப்பெற்று, பின்னர் வெளியுருக் கொண்டது. இந்த அசைவும் ஆசையுடையது, இதனால் இறைவன் தன் நிரந்தரமான அம்சத்திலும், அவ்வாறு இல்லாத தன்மையிலும் தன்னை அறிந்து கொண்டான். முதல் அம்சத்தில்

وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ

'அவன் இவ்வுலகின் தேவையற்றவன்' (அத் 3:97) இவ்விரண்டு அம்சங்களாலும் அவன் அறிவு பூரணமானதாக ஆகிறது, ஜீவிதம் சம்பந்தமாகவும் இதுவே உண்மையாகும். ஓர் அம்சம் நிரந்தரமானது மற்றது இவ்வாறானதன்று. முதல் அம்சம் இறைவனுடைய தாத்து. இரண்டாவது அம்சம் அறிவில் ஸ்திரமான உலகின் படிவங்களின் ஜீவிதமாகும். இந்தப் பிந்திய அம்சமே நிரந்தரமற்றது என்று சொல்லப்படுவது, இதிலேயே இறைவன் தன்னை இவ்வுலகின் படிவங்களாக வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறான்.

தாங்கள் வெளிப்படாதிருந்ததால் அஸ்மாக்களுக்கு உண்டான நிம்மதியற்ற நிலையை இறைவன் இவ்வாறு அவை வெளிப்படச் செய்ததன் மூலம் அகற்றினான். இந்த நிம்மதியற்ற நிலையை அகற்றுவதை அவன் நேசித்தான். மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தங்கள் ஓட்டத்தின் அசைவால் உண்டான பாதுகாவலை நேசித்தார்கள். அவர்கள் மதாயினை அடைந்தபோது ஷஹீப் நபியின் புதல்விகள் இருவருக்குக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்து உதவி அவர்களுடைய ஆடுகள் நீர் பருகச் செய்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் எந்தக் கூலியையும் ஏற்கவில்லை.

கின்று அலைஹிஸ்ஸலாம் யாரிடமும் கூலி வாங்காது பாழடைந்த சுவர் ஒன்றைச் செப்பனிட்ட சமயம் அதுபற்றி அவர்களிடம் மூஸா நபி வினவினார்கள். அப்போது மதாயினில் அவர்கள் கூலி பெறாததை கின்று நபி அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

பிரஅவன் மூஸா நபி அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களிடம் கேட்டான்,

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ

'உலகங்களுடைய ரட்சகனின் (ரப்பின்) யதார்த்தம் யாது?' (அத் 26:23) என்று.

இது அறியாமையால் விடுத்த வினாவன்று. சோதனையான கேள்வி இது. இதற்கு எதிர்பார்;க்கப்பட்ட பதில் என்ன என்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான்.

மூஸா நபியும் நீட்டி வளைத்துப் பேசவில்லை. 'அவன் உலகத்தின் ரட்சகன், வானங்களான உன்னதமான படிவங்கள் வெளிப்பட்டதும், பூமியான மிகக் கீழேயுள்ள படிவங்கள் வெளிப்பட்டதும் இவை இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ளவை யாவும் வெளிப்பட்டதும் அவனால் தான் - நீங்கள் மெய்யறுதி கொண்டால் இது விளங்கும்' (அத் 26:24ல் கருத்துரை)

இப்போது பிரஅவன் சொன்னான்,

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ

'இவர் பைத்தியக்காரர்' என்று (அத் 26:27)

தங்கள் அதிகப்படியான அறிவைக் காட்ட மூஸா நபி சொன்னார்கள்,

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

'அவன் கிழக்கினதும் மேற்கினதும், அவற்றுக்கு இடையிலுள்ளதற்கும் இரட்சகன்' (அத் 26:28) என்று.

அதாவது, வெளிப்பட்டவும், வெளிப்படாதவுமான சகலவற்றுடையவும், அவற்றுக்கு இடையான நிலையிலுள்ளவை யாவுமான அனைத்துக்கும் அவன் ரட்சகன், நீங்கள் உண்மை அறிவுடையவர்களாயின் இதை ஒப்புக் கொள்வீர்கள். இவ்வாறு மூஸா நபி முதலில் அகமிய ஒளி (கஷ்பு) பற்றி தொடங்கி, கேட்போரின் அறிவில் வந்து முடித்தார்கள்.

பிரஅவன் கூறினான், 'யதார்த்தம் சம்பந்தப்பட்டவரை நானும் நீரும் ஒன்றே, படித்தரம் சம்பந்தப்பட்டவரைதான் வெள;வேறு' என்று.

அப்போது மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம்

قَالَ أَوْلُو جِنَّتِكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ

'நான் பகிரங்கமான அத்தாட்சியை (அற்புதத்தைச் செய்து) காட்டட்டுமா? அப்போது என்ன (செய்வாய்) என்று வினவினார்கள். (அத்26:30)

உடனே அவர்கள் தங்கள் தடியைக் கீழே போட்டார்கள். அது பாம்பாக ஆகிவிட்டது. பிரஅவன் மூஸா நபியிடம் மெய்விசுவாசம் கொள்ளாததால் செய்த பாவத்தின் உருவம்தான் இந்த பாம்பு. மந்திரவாதிகள் தங்கள் பழுதைகளைக் கீழே எறிந்து அவை பாம்புகள் ஆனதும் மூஸா நபியின் தடியால் ஆன பாம்பு அவை யாவையும் தூக்கி விழுங்கி விட்டது. இப்போது அந்தப்பாம்பு மூஸா நபியின் நப்ஸின் உருவை அடைந்து கொண்டது. (இது நப்ஸெ அம்மாரா எனும் பாம்பை விழுங்கும் நப்ஸெ முத்மஇன்னா என்பதாகும்)

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ

'ஏனெனில் பாவங்களை மன்னித்து அவற்றை நன்மையானதாக ஆக்குபவன் இறைவனே' (அத் 25:70)

மூஸா நபியுடையவும், ஹாரூன் நபியுடையவும் இறைவனிடம் மந்திரவாதிகள் மெய்விசுவாசம் கொண்டனர். அப்போது பிரிஅவன், அவர்களை நோக்கி,

□ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ۝

'நானே உங்கள் உன்னதமான ரப்பு' (அத்79:24) என்றான்.

அதாவது, சகல மனிதர்களும் ஏதாவது ஒரு வகையில் ரப்புகளாக இருக்கிறார்கள். எனினும், நான் அவர்கள் அனைவரையும் அடக்கி அரசாட்சி செய்பவன் என்ற முறையில் நான் அவர்கள் அனைவருக்கும் உன்னதமான ரப்பு ஆக இருக்கிறேன் என்றான். மந்திரவாதிகள் கூறினர், 'நீங்கள் இவ்வுலக வாழ்வில் உன்னதமான நிலையிலுள்ளீர்கள். எனவே, நீங்கள் விரும்பியவிதம் செய்யலாம்' என்று. யதார்த்தம் சம்பந்தப்பட்டவரை, அஹதிய்யத்தின் நிலையில் பிரிஅவனும் இறைவனுடைய அகமியமாகத்தான் இருந்தான்.

ஆனால், இப்போதோ புறத்தே அவனுடைய அம்சம் பிரிஅவனின் முகமாக இருந்தது. அவன் மந்திரவாதிகளின் கால்கைகளைத் துண்டித்துவிட உத்தரவிட்டான். இவ்வாறு துண்டிக்கச் செய்த செயலின் யதார்த்தம் ஏற்கனவே இறைவனுடைய அறிவில் நிரந்தரமாகி இருந்தது. (அ:யானே தாபிதாவில் அது இடம் பெற்றிருந்தது) இந்த யதார்த்தம் எவ்வாறு அறிவில் இருந்ததோ அவ்வாறே புறத்தோற்றத்தையும் பெற்றுக் கொண்டது. ஏனெனில், 'அ:யானே தாபிதா இறைவனுடைய வார்த்தைகள்.

لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ

'இறைவனுடைய வார்த்தைகளில் எந்த மாற்றமும் இருக்க முடியாது' (அத் 10:64)

புறத்தே நாம் காணும் பொருள்கள் தமது வெளியுருப் பெற்ற இறைவனுடைய வார்த்தைகள் ஆகும். இறைவனுடைய அறிவில் படிந்த தன்மை சம்பந்தப்பட்டவரை இவை நிரந்தரமானவை, ஆனால், தமது சொந்த ஜீவிதமும், அதன் வெளிப்பாடும் சம்பந்தப்பட்டவரை இவை நிரந்தரமான தன்மை இல்லாதவை.

மரணத் தருவாயில் உண்டாகும் மெய்விசுவாசத்தால் இவ்வுலகு சம்பந்தப்பட்டவரை பயனில்லை. யூனுஸ் நபியின் கூட்டத்தாருக்கு இது விசேசமான பயன் தந்துள்ளது. திருமறையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி மெய்விசுவாசத்தால் இவர்களுக்கு உண்டாகவிருந்த அழிவு தவிர்க்கப்பட்டது. ஆனால், மறு உலகில் அது பன்படாதது. இதனால் மெய்விசுவாசம் உண்டான அக்கணமே பிரிஅவன் இவ்வுலகைவிட்டு அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விட்டான். தன் அழிவுபற்றி அவன் திட்டமாக அறிந்திருக்கவில்லை.

மெய்விசுவாசிகளான பனீ இஸ்ராயீல்கள் ஆற்றில் மூஸா நபியின் தடியால் உண்டான இடைவெளியில் நடந்துபோவதை அவன் கண்டான். எனவே அவர்களை விரட்டிச் சென்று தானும் அவர்களை எட்டிப் பிடித்து விடலாம் என்று விரைந்தான். ஆனால், அவர்கள் அப்பால் போனதும் அவன் மீதும், அவன் பரிவாரத்தினர் மீதும் ஆற்று நீர் சூழ்ந்து கொண்டு அவர்களைக் கொன்று விட்டது. ஆனால் அச்சமயம் மூஸாவின் அல்லாஹ்தான் உண்மையான இறைவன் என்று அவனுக்கு உண்டான மெய்விசுவாசத்தால் மறுமையில் அவனுக்குப் பாதுகாப்பு உண்டாகிவிட்டதாயினும் இங்கே அவன் மரணிப்பது தவிர்க்க இயலாததாக ஆகிவிட்டது.

அவன் எங்கோ ஒளிந்திருக்கிறான் என்று ஜனங்கள் எண்ணாமலிருக்கும் பொருட்டு அவன் சடலமே கரையில் ஒதுக்கப்பட்டு யாவராலும் இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்டது. ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி தன்னிடம் மெய்விசுவாசம் கொள்ளும்வரை அவன் அல்லது அவளுடைய உயிரை இறைவன் அப்புறப்படுத்துவதில்லை.

ஆனால், திடீர் மரணம் இதற்கு விதிவிலக்காகும். உதாரணமாகத் திடீரென்று பின்னாலிருந்து வெட்டுண்டு மரணமடைபவன் நிலையைக் குறிப்பிடலாம். இவன் மரணத்தை எதிர்பார்த்தவனல்லன். எனவே, அந்தத் தருணத்தில் இவன் எப்படி இருந்தானோ, மெய்விசுவாசியாயின் அவ்வாறு, அல்லது நிராகரிப்பவனாயின் அவ்வாறு அவன் ஆத்மாவும் அவன் உடலைப் பிரிந்தபின் தரிபட்டிருக்கும். அதேநிலையில் மறுமையில் அவன் எழுப்பப்படுவான்,

ஆனால், இயற்கை மரணம் எய்துபவன் தன் மரணத்துக்குப் பின் தனக்கு ஏற்படவிருக்கும் நிலையைக் காண்கிறான். உடனே அவன் தான் மரணிக்கும் முன்பே இறைவனிடம் விசுவாசம் கொண்டு விடுகிறான்.

மூஸா நபி நெருப்பைத் தேடிச் சென்றார்கள், எனவே, இறைவன் அவர்களோடு நெருப்பிலிருந்து பேசினான். மற்ற எதிலிருந்து பேசியிருந்தாலும் மூஸா நபி அதை விட்டு அப்பால் ஆகி இருப்பார்கள்.

விளக்கக் குறிப்பு: பனீ இஸ்ராயீல் கூட்டத்தவருக்குப் பிறக்கும் ஆண் குழந்தைகள் அனைத்தையும் கொன்று விடும்படி பிரிஅவன் உத்தவிட்டான். பிறக்கும் ஆண் சிசு ஒவ்வொன்றும் மூஸாவேதான். அதன்மூலம் தன் இனத்தவர்கள் நிர்மூலமாவார்கள் என்று பயந்தே அவன் இவ்வாறு செய்தான்.

இந்தக் குழந்தைகள் அழிக்கப்பட்டபோது அவற்றின் பலம் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு கிட்டி, அவர்களுடைய பலமுதம், அறிவும், சித்தமும் அதிகப் பலமுடையவையாயின. இத்தகைய பக்கபலமான நிலை அகமிய மொழியில் 'புருஜ்' எனப்படும். இம்மண்மீது ஓர் ஆத்மா புதிய உடலுள் புகுவதாகச் சொல்லப்படும் மறு பிறப்பு இதுவன்று. இதே அடிப்படையில் தான் இஸ்லாமிய உலகில் 'அகீகா' வழங்கப்படுகிறது.

குழந்தை பிறந்து ஏழு நாட்கள் ஆனதும் அது ஆணாகயிருந்தால் இரண்டு ஆடுகள், அது பெண்ணாகயிருந்தால் ஓர் ஆடு அறுக்கப்பட்டு அதன் இறைச்சி முதலிய யாவும் ஏழைகளுக்கு விநியோகிக்கப்படுகின்றன. இதுவே 'அகீகா' எனப்படும். இதன் மூலம் அந்த குழந்தையின் ஆயுள் நீடிக்கப்படுகிறது.

மூஸா நபி கிடத்தப்பட்ட படகு ஆற்று நீரில் விடப்பட்டது. அதாவது, அவர்களுடைய உடல் மூலம் அவர்கள் பெற வேண்டிய அறிவின் மீது இவ்வுலகின் அனுபவப்பூர்வமான அறிவின் மீது அவர்கள் கிடத்தப்பட்டார்கள்.

'அஸ்மாயெ இலாஹி' (தெய்வத் திருநாமங்கள்) அஸ்மாயெ கியானி (கட்டுப்பட்ட பெயர்களில் தாங்கள் வெளிப்பாடாகித் தங்கள் சக்கீனா என்னும் இளைப்பாறும் இடத்தை அடையும் வரை அதற்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மர்பூப் (வெளிப்படையானவை) அர்பாபின் (ரப்பின் பன்மை அர்பாப்) இளைப்பாறும் இடங்களாகின்றன.

இவ்வாறு இறைவனுடைய அஸ்மாக்கள் உலகை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் தம் தங்குமிடங்களைத் தேடிக் கொண்டன. அதாவது, அவனைப் பற்றிய அறிவின் அகமியத்திலிருந்து அவனை நோட்டமிடும் புறத்தன்மையதான படிவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

நமது ஆத்மா நம் உடலுக்கு உயிரூட்டுவதுபோன்று இறைவனுடைய தாத்து உலகுக்கு உயிரூட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. தாத்து முதலில் ஸிபத்துகளுக்கு உயிரூட்டிற்று, இதனால் அவை 'அஸ்மாயெ - இலாஹி' எனும் படிவங்களைப் பெற்றன. இதுவே 'பைளூள் - அக்தஸ்' என்று சொல்லப்படுவது. பின்னர் 'தாத்து' அஸ்மாயெ - கியானிக்கு 'அஸ்மாயெ - இலாஹி' மூலம் உயிரூட்டிற்று. இதுவே 'பைளே முகத்தஸ்' எனப்படும்.

இவ்வுலகை இவ்வாறு இறைவன் இதன் படிவங்கள் மூலமே ஆக்கினான். இப்படிவங்கள் தாத்தின் அஸ்மா - ஸிபத்துகளின் படிவங்களாகும். இதனால்தான், 'இறைவன் மனிதனைத் தன் படிவத்தில் படைத்தான்' என்று ஹதீதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு வகையில் அஃயானே தாபிதா தாத்தினுள் உள்ளது. இன்னொரு வகையில் அதற்குப் புறத்தே உள்ளது. புறத்தே அவை அஸ்மாயெ கியானி எனப்பட்டன.

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۖ وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

'அதன்மீது உள்ள யாவும் நாஸ்தியாக்கப்படும். உமது இறைவன் தன் மாட்சியோடும், பேரழகோடும் நிரந்தரமானவனாய் இருக்கிறான்.' (அத் 55:26-27)

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் எகிப்தை விட்டு ஓடிப்போனார்கள். ஓட்டம் உயிர்த்துடிப்பைக் குறிக்கும். அழிவிலிருந்து உயிரை நோக்கி அவர்கள் ஓடினார்கள். நிரந்தரமான வாழ்வு என்பது நிரந்தரமான ஆட்டம் அசைவுதான்.

'அல்லாஹ்வின் பாதையில் கொல்லப்பட்டவர்கள் மரணித்துவிட்டவர்கள் அன்று. ஜீவித்திருப்பவர்களாவர்' (அத் 3:169)

'மரணித்துவிட்ட அந்த மனிதனுக்கு நாம் உயிரளித்தோம். அவனுக்கு வெளிச்சத்தைத் தந்தோம். அதன் உதவியால் அவன் மக்களிடையே உலாவுகிறான்.' (அத் 6:122)

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் துவா என்னும் மலைப்பகுதியில் வெளிச்சம் வரும் இடத்தை அடைந்ததும்,

'உம் செருப்புகளை அப்புறப்படுத்துவீராக! காரணம் நீர் இரண்டு மடங்கு புனிதமான (துவா) பள்ளத்தாக்கில் இருக்கிறீர்' (அத் 20:12) என்ற தெய்வ கத்தரவைச் செவிமடுத்தார்கள். அந்தச் செருப்புகள் உலக பந்தங்களுக்கு சங்கேதமாயிற்று.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள்செவிலித் தாயின் பாலை அருந்தவில்லை, தங்கள் சொந்தத் தாயின் பாலையே அவர்கள் பருக இறைவன் வழி செய்தான். குழந்தைக்குப் பாலூட்டுபவன் அதைத் தன் வயிற்றில் சுமந்தவளை விடவும் கூட அதற்குப் பேருபகாரியாக இருக்கிறாள். சொந்தத்தாய் பிறக்கும் வரை சிசுவின் மூலம் பயன் பெற்றவள் ஆவாள். இதனால்தான் நபிபெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தங்கள் செவிலித்தாயான ஹலீமாவிடம் அதிகமும் நன்றியுணர்வு உடையவர்களாக இருந்தார்கள்.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் புற உலகின் அறிவைப் பெற்றிருந்தார்கள். கிள்ளு அலைஹிஸ்ஸலாம் அக உலகின் அகமிய ஞானத்தை அடையப் பெற்றிருந்தார்கள். எனவேதாம், அவர்கள் இருவரும் சந்தித்தனர். (விவரம் திருக்குர்ஆன் அத் 18:60-82 வரை காண்க) இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரயாணம் செய்தார்கள். அப்போது கிள்ளு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் படகு ஒன்றில் ஓட்டை உண்டாக்கினார்கள்.

ஒரு பாவமும் அறியாத சிறுவன் ஒருவனைக் கொன்றார்கள். தங்களுக்கு உணவு தராத ஊர் ஒன்றில் பாழடைந்த வீடு ஒன்றின் சுவரை எழுப்பினார்கள். இவற்றைக் கண்டு வந்த மூஸா நபி கடைசியில் பொறுமையிழந்து இவை பற்றி அவர்களிடம் வினவினார்கள். இதனால் கிள்ளு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தங்களை விட்டும் அவர்களைப் பிரிந்து போகச் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்தச் செயல்கள் மூலம் கிள்ளு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம்க்கு சிசுவான மூஸாஊ படகு ஒன்றில் வைத்து ஆற்றில் விடப்பட்டதையும், எகிப்தியன் ஒருவனை அவர்கள் கொன்றதையும், ஷாஐப் அலைஹிஸ்ஸலாமின் ஆடுகளுக்கு கிணற்றடியில் எந்தப்பிரதி பிரயோஜனமும் ஏற்காமல் தண்ணீர் இறைத்ததையும் நினைவூட்டவே விரும்பினார்கள். இச்செயல்கள் யாவும் இறைவனின் உதிப்பு கொண்டு அவர்கள் செய்தவைதாம். எனினும், இதை அவர்கள் அறியவில்லை. இதேபோன்று கிள்ளு நபியின் செயல்களும் தெய்வ உத்திரவு கொண்டு செய்யப்பட்டவைதாம். நபிமார்கள் பாவமற்றவர்கள். எனவே, அவர்கள் எந்தக் காரியத்தில் இறங்கினாலும் அதில் தங்கள் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் இருக்கமாட்டாது.

நபிமார்கள் அகத்தே பாவமற்றவர்கள். அவர்கள் செயல்கள் இறைவனிடமிருந்தே வருகின்றன. சிறுவனைக் கொன்றது, நல்ல படகு ஒன்றில் ஓட்டை போட்டது முதலியவை நாசகரமான செயல்கள் ஆதலால் வெளிப்பார்வையில் அவை பாவகரமான காரியங்களாகவே தோன்றும். ஆனால், உண்மையிலோ அவை மற்றவர்களுடைய பாதுகாவலுக்காக இருக்கும். நம் நபிசை வணக்கங்களாலும், நோன்பாலும், சத்முயற்சிகளாலும் நாம் கஷ்டப்படுத்தும்போது, நமது லட்சியம் அதை பரிசுத்தமானதாகவும், ஒளியுடையதாகவும் ஆக்குவதாகவே இருக்கிறது.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாமிடம் பிரிவுவன் 'உங்கள் ரட்சகனின் யதார்த்தம் யாது?' என்று கேட்டகாரணம் அறியாமை அன்று, அவர்களை விவாதத்தில் மாட்டிவிட வேண்டும் என்றுதான். ஆனால் மூஸா நபியோ மேலே கூறப்பட்ட (26:24) திருவசனத்தில் கூறப்பட்டபடி பதில் சொல்லி அவனை மடக்கி விட்டார்கள். ஒருக்கால் அவர்கள் இறைவனுடைய கல்யாண குணங்களை விவரித்து, அவன் தாத்தை விளங்க வைக்க முயன்றிருந்தால் அவன் அவர்களை பைத்தியக்காரர் என்றிருப்பான். இறைவன் இன்னபடியானவன் என்று சொல்லியிருப்பின் அவர்களை அவன் ஒரு நபியாகவே ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டான். இறைவனுடைய யதார்த்தத்தை இவ்விதமெல்லாம் விவரிக்க இயலாது. மூஸா நபியோ இவ்வுலகிலுள்ள இறைவனுடைய அத்தாட்சிகளையும், செயல்களையும் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது, அவன் வானங்கள், பூமியுடையவும், அவற்றுக்கு இடையில் உள்ளவுமான அனைத்தையும் ஊட்டி வளர்ப்பவன் என்றும், வானிலும், பூமியிலுள்ள அனைத்திலும் அவன் செயல்கள் வெளிப்பட்ட வண்ணமாய் இருக்கின்றன என்றும் அவர்கள் விளக்கினார்கள். பிரிவுவன் இதை விளங்கிக் கொண்டான். அவன் அவையினர் இதை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் முதலில் அவர்களுடைய உள்ளுணர்விலும், பின்னர் அவர்களுடைய அறிவிலும் படுமான விசயங்களை எடுத்துரைத்தார்கள். 'அவன் கிழக்கினதும், மேற்கினதும் இறைவன்' என்று கூறியபோது அவன் புறமானவனும், அகமானவனும் ஆவான் என்று சுட்டிக்காட்டினார்கள். கிழக்கு சூரியன் உதிக்கும் திசை, மேற்கு அது மறையும் திசை. அதாவது, இவற்றால் பொருள்கள் புலனாகின்றன. மறைகின்றன. புலனாகும் உலகு கிழக்கு, மறைவான உலகு மேற்கு. அப்போது பிரிவுவன் சொன்னான், 'நானே உமது உன்னதமான ரட்சகன் என்று' இவ்வுலகம் இறைவனுடைய புறத்தன்மையான பொருள் ஆயின், நான் இந்தப் புறத்தன்மையைச் சேர்ந்தவனாயின் நான் உம்மை சிறையில் போடுவேன். அதாவது, மக்கள் பார்வையை மறைத்து மண்ணாக்கிவிடுவேன்' என்று கூறினான்.

பிரிவுவனின் பிடிவாதம் அதிகமானதும் மூஸா நபி அற்புதங்களைக் காட்ட வேண்டிய நிர்பந்தம் உண்டாயிற்று. அவர்கள் கீழே எறிந்த தடி பாம்பாக ஆயிற்று. இது பிரிவுவனுடைய பாவகரமான ஆத்மாவைச் சுட்டிக் காட்டிற்று. அவன் கட்டளைப்படி மந்திரவாதிகள் தங்கள் தடிகளையும் பாம்பாக ஆக்கிக் கீழே விட்டதும் மூஸாவின் தடியான பாம்பு அவற்றை விழுங்கி விட்டது. இப்போது அது மூஸாவின் நபிசை முத்மஇன்னா என்ற சாந்தி அடைந்த ஆத்மாவின் நிலையை அடைந்து விட்டது.

பிரிவுவன் மறுமையில் பாவமன்னிப்புப் பெற்று விட்டான். காரணம், அவன் மனைவி ஆசியா மூஸாவைப் படகில் கண்டெடுத்தபோது தெய்வ உதிப்புக் கொண்டு,

'இவன் என்னுடையவும், உங்களுடையவும் கண்ணின் ஒளியாவான்' (அத் 28:9) என்று பிரிஅவ்னிடம் கூறினார்.

மரணிக்கும் முன்னர் தன் நினைவு மங்காத நிலையிலேயே ஒருவன் இறைவனுடைய ஏகத்துவத்தை உணர்வானாயின் அவனுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், திடீரெனக் கொல்லப்படும் ஒருவன் பாவமன்னிப்புத் தேடாமல் நினைவு இழந்து விடுவானாயின் அவனுடைய பாவங்கள் அவனை விட்டு அகலுவதில்லை.

எனவே, முஸ்லிமானவன் தான் மரணிக்குமுன் இரண்டு சாட்சிகளின் காதுகளில் விழுமாறு கலிமா தெளவீதை மொழிகிறான். பனீ இஸ்ராயீல் கூட்டத்தவர் ஆறு பிளந்து வழிவிடப்பட்ட நிலையில் நடந்து போவதைக் கண்ட பிரிஅவ்ன் மூஸாவின் இறைவனிடம் மெய்விசுவாசம் கொண்டான். இதனால் அவனுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன. ஆனால், பாவங்கள் செய்யப்படுவது சம்பந்தமாக உண்டாகும் அழிவுகளிடை பாவமன்னிப்புத் தேடுபவர்களுக்கு இம்மையில் பயன் ஒன்றும் இல்லை.

பிரிஅவ்னின் சடலம் கடைசியில் ஒதுக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் அவன் எங்கும் ஒளிந்திருக்கவில்லை. மறுமையில் அவனுக்கு பாவமன்னிப்பு கிடைத்ததாயினும், இம்மையில் தன் பாவங்களுக்காகத் தண்டனையைப் பெற்றுக் கொண்டான். இதனால்தான் முஸ்லிம்கள் யாரையும் 'இவன் நரகவாதி' என்று கூறக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே இமாம் கஸ்ஸாலீ ரஹிமஹூல்லாஹ் அவர்கள் ஹஜ்ரத் ஹுஸைன் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் மரணத்துக்கு காரணமான யஜீதைக் கூட நாம் நிந்திக்கக் கூடாது என்று எழுதியுள்ளார்கள்.

ஹதீது ஒன்று இதற்கு ஆதரவு தருகிறது. ஆரம்பநாட்களில் நபி பெருமானார் ஹழ்ரத் பிலால் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை மக்காவின் தெருக்களில், 'லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ் என்ற கலிமாவை மொழிபவர் சொர்க்கத்தில் புகுவார்' என்று அறிவிக்கச் செய்தார்கள். இதயப்பூர்வமாக - பச்சாத்தாபமான பண்புடன் இதை ஒருவன் மொழிந்ததும் அவனுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுகின்றன. அப்போது அவன் மரணித்தால் உடனே சொர்க்கம் புகுந்துவிடுவான்.

மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் நெருப்பைத் தேடிக் கொண்டு போனதால் நெருப்புப் புதரிடை இறைவனை அவர்கள் கண்டார்கள். இதனால், ஜனங்கள் இங்கு தேடுவதை சொர்க்கத்தில் கண்டு கொள்வர்.

அத்தியாயம் 26

காலிதின் அறிவு

காலிது இப்பனு ஸினான் பர்ஜக் எனும் திரையுலகு பற்றி நபித்துவம் தமக்கு அருளப்பட்டிருப்பதாயும், தாம் மரணித்து அங்கே சென்று மீள முடியுமாயின், முன்னுள்ள

நபிமார்கள் பர்ஜக் பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றைத் தம்மால் ஊர்ஜிதம் செய்ய இயலும் என்று கூறினார். இதற்காகத் தாம் இறந்து அடக்கம் செய்யப்பட்டபின் தமது புதை குழியைத் தோண்டித் தம்மை வெளியில் எடுத்து, அங்கே தாம் கண்ட காட்சிகள் பற்றித் தம்மிடம் வினவினால், தாம் அவற்றுக்குப் பதிலளிக்க முடியும் என்று கூறினார்.

முன்னுள்ள நபிமார்கள் சொன்னது சரிதான் என்று தாம் நிரூபித்துக் காட்டினால், உலகம் முழுவதுமே அதை உறுதி கொள்ளுமல்லவா! அதன் மூலம் உலகம் முழுமைக்குமே தாம் ஓர் அருட்கொடை ஆகிவிட வேண்டும் என்பதே அவர் நோக்கமாக இருந்தது. இவர்தாம் ஒரு நபியாக இல்லாவிடினும், நபிபெருமானார் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு ஒரு முன்னோடியாய் விளங்கினார்.

காத்தமுன் நபிக்காக ஆயத்தம் ஆகியிருந்த அருட்பேறுகளில் தாமும் சிறிது பங்கு பெற்றுக் கொள்ள அவாவினார். எனினும், அவர்கள் கூட்டத்தவர் அவர் சொன்னபடி கேட்கவில்லை. அவர் யோசனையை உதாசீனப்படுத்தி விட்டனர். அவருடைய உன்னத நோக்கத்துக்காக இறைவன் அவருக்குச் சன்மானம் வழங்குவானா மாட்டானா என்பதுதான் இப்போது நமது சர்ச்சையாகும்.

அவருடைய நோக்கம் உன்னதமானது என்பதிலும், அது இறைவனால் பாராட்டப்படும் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆனால், அவர் தமது எண்ணத்தைச் செய்படுத்தியிருந்தால் அவருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய அதே சன்மானத்தை இறைவன் இந்த நிலையிலும் கொடுத்திருப்பானா என்பது ஐயத்துக்குரிய விசயமேயாகும். இதற்கு நமது ஓர் அத்திலிருந்து ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

ஐமாஅத்துடன் சேர்ந்து தொழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு மஸ்ஜிதுக்குச் செல்லும் ஒருவர் ஐமாஅத்தைத் தவறவிட்டு விடுகிறார். ஐமாஅத்தோடு தொழுதற்கான தவாபு இவருக்குக் கிடைக்குமா? ஏழை ஒருவன் யாவருக்கும் நன்மையே செய்ய விழைகிறான். ஆனால், அதற்கான வசதிகள் அவனிடம் இல்லை. அவனுடைய எண்ணத்துக்கும் அத்துடன் செயலுக்குமான தவாபு அவனுக்குக் கிடைக்குமா?

இத்தகையவர்கள் தமது எண்ணத்தோடு செயலுக்கான தவாபை பெற்றுக் கொள்வார்களா? அல்லது எண்ணத்துக்கான தவாபை மட்டும்தான் பெற்றுக் கொள்வார்களா? என்பது பற்றி நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் திட்டவட்டமாக ஏதும் சொல்லவில்லை.

நமது பார்வையில் எண்ணத்தால் உண்டாகும் சாதகம், அது செயல்படுவதால் உண்டாகும் சாதகத்துக்கு எப்படி இணையாக முடியும்? காலித் இப்னு ஸினான் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவராய் இருந்தார். இதற்காக அவர் பர்ஜக் உலகில் நுழையவும், பின்னர் திரும்பி வரவும் விரும்பினார்.

விளக்கக் குறிப்பு: இந்த காலித் இப்னு ஸினான் அதன் கிராமம் ஒன்றில் வாழ்ந்தவர். நபி பெருமானார் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தோன்றுவதற்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னர் வாழ்ந்தவர். இவர் சம்பந்தப்பட்ட வரலாறு வருமாறு:

அதன் நகரை ஒட்டிய மலைக் குகை ஒன்றில் ஒரு சமயம் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டது. அருகே இருந்த கிராமங்களைச் சேர்ந்த வயல்களையும், ஆடுமாடுகளையும் இந்த நெருப்பு எரித்துப் பொசுக்கி விட்டது. காலிது இந்த நெருப்பை விரட்டி அடித்து, தாமே அந்த குகைக்குள் நுழைந்தார். அவ்வாறு நுழையுமுன் அவர் கிராமவாசிகளை விளித்து, மூன்று நாட்கள் சென்றபின் குகை வாயிலில் நின்று தம்மைக் கூவி அழைத்தால் தாம் நல்ல சுகத்தோடு வெளிவர முடியும் என்று கூறியிருந்தார்.

ஆனால், அந்த ஜனங்களுக்குப் போதிய பொறுமை இல்லாததால் அவர்கள் இரண்டு நாட்கள் சென்றதுமே அவர் வெளிவந்தாராயினும், உரிய காலத்துக்கு முன்னர் வெளிப்பட்டதால் உண்டான கடுமையான தலைவலியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். அதனால் தாம் மரணிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாகிவிட்டதாக அவர் அறிவித்தார்.

தமது உயிர் பிரிந்ததும் தம்மை அடக்கம் செய்துவிட்டு, நாற்பது நாட்கள் கழித்துப் பார்த்தால் வால்வெட்டப்பட்ட கழுதை ஒன்று முன்னே வர ஒரு மந்தை ஆடுகள் அங்கே நின்று கொண்டிருக்கும் என்றும் அதுவரை காத்திருந்து தமது புதை குழியைத் தோண்டினால் அவர் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுந்து வருவார் என்றும், ஆலமே பர்ஜகில் - அஜ்ஸாம் எனும் சடதத்துவம் உலகுக்கும் ஆலம் மிதால் என்னும் சூக்கும் உலகுக்கும் இடையில் உள்ள இந்த உலகில் தாம் கண்ட காட்சிகளை உலகினருக்குத் தம்மால் அறிவிக்க முடியும் என்றும் அவர் தெரிவித்திருந்தார்.

ஆலம் பர்ஜகில் மனிதர்கள் இவ்வுலகில் எத்தகைய குணத்தோடு இருந்தார்களோ அதற்குத் தக்க உருவில் காட்சியளிப்பார்கள். உதாரணமாக, பேராசைக்காரன் அங்கே எலியின் உருவிலும், பெருந்தீனிக்காரன் பன்றியின் உருவிலும், பலாத்காரக்காரன் புலியின் உருவிலும் இருப்பார்கள். இவை உலவும் இடம் பர்ஜகில் தாழ்வானதாகும். இது ஆலமே ஸிஃப்லி எனப்படும். உயரிய ஆத்மாக்கள் உலவும் தலம் ஆலமே உலவீ எனப்படும்.

காலிது தெரிவித்திருந்த ஆட்டுமந்தை முதலிய அடையாளங்கள் தென்பட்ட அந்த நாற்பதாம் நாளன்று ஜனங்கள் அவருடைய புதைகுழியைத் தோண்ட முயன்றனர். ஆனால், காலிதின் புதல்வர்கள் அதைத் தடுத்து விட்டனர். புதைகுழி தோண்டப்பட்டவருடைய சந்ததியினர் என்று தாங்கள் அழைக்கப்பட அவர்கள் விரும்பவில்லை.

இவ்வாறு காலிதின் கட்டளைப்படி காரியமாற்றப்படாமல் போய்விட்டது. இன்றேல் இவர் வெளியாகி அவ்வுலகின் நிலையை விவரித்திருப்பது கூடும். இவருடைய புதல்வி நபி பெருமானாரைக் காண வந்தபோது, அவர்கள் அந்தப்பெண்மணியை நோக்கி, 'தன் இனத்தாராலேயே புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு நபியின் புதல்வியே, உமக்கு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்' என்று ஸலாம் கூறி அவரை வரவேற்றார்கள்.

அத்தியாயம் 27

முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் குரானம்

மனித இனத்திலேயே முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் முற்றும் பூரணமான மனிதர் ஆவார்கள். எனவே, இது தனித்தன்மையின் அறிவு எனப்படும். ஆதம் உலகிலேயே நுபுவ்வத் (நபித்துவம்) பெற்று அங்கேயே அவர்களுடைய வேலை தொடக்கமாகிவிட்டது. எனவேதான், 'ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் மண்ணுக்கும் தண்ணீருக்கும் இடையில் இருக்கும்போதே நான் நபியாக இருந்தேன்' என்று நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அருளியுள்ளார்கள்.

அவர்களுடைய நுபுவ்வத் சடதத்துவ உலகில் அவர்களுக்கு இறைவனால் அருளப்பட்டது நுபுவ்வத் வரை இருந்து, அப்போதுதான் மறைந்தது. ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் நாமங்கள் அனைத்தையும் அவர்கள் விளக்கி வைப்பவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்களுடைய வாழ்வு ஆத்மாவின் ஆத்மாவின் ஆரம்பம் பற்றியும், ஆரம்பத்திலேயே அது ஜீவிதம் பெற்றிருந்தது பற்றியும், இறுதியில் அது வெளிப்பாடு பெற்றது பற்றியும் நமக்குப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இதனால் அவர்கள் தங்களுக்குப் பிரியமானவையாக இந்த மூன்று விசயங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். 'உங்கள் உலகிலிருந்து மூன்று விசயங்கள் எனக்குப் பிரியமானவை, அவை பெண்கள், நறுமணம், தொழுகையால் என் கண் குளிர்ச்சி தேக்கப்படும் பாங்கின் ஒலி ஆகியவை ஆகும்.

தொழுகைக்கு முன் பெண்களை வைத்துள்ள காரணம் பெண் ஆணிலிருந்து படைக்கப்பட்டுள்ளதால் அவள் அவனுடைய ஒரு பகுதியாகவே இருக்கிறாள். அதனால் இறைவனை அறியும் முன் தன்னை அறிய வேண்டும். 'தன்னை அறிந்தவன் தன் இறைவனை அறிவான்' என்பது ஹதீது.

எனவே, நீ உன்னை அறிந்தால்தான் உன் இறைவனை அறியமுடியும் என்பது பெறப்படுகிறது. அதாவது, சிருஷ்டியின் ஒவ்வொரு அணுவும் இறைவனுடைய ஜீவிதத்தின் அத்தாட்சியாகத் தானே விளங்குகின்றன. பெருமானாருக்குப் பெண்கள் பிரியமானவர்கள் ஆனதால் அவர்களிடம் அவர்கள் அன்பு காட்டினார்கள். முழுமையானது தன் பகுதியானதன் பக்கல் சாய்வது இயற்கைதானே!

وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

'அவரில் (ஆதமில்) நாம்தாம் மூச்சை ஊதினோம்' (அத் 38:72) என்ற திருவசனத்தின் தாத்தபரியமும், மரணத்தின் மர்மமும் விளங்கலாகும்.

தன் மீது பிரியம் கொண்டவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இறைவனுக்கு அதிகமாகும். இவர்களைப் பற்றி இறைவன் தாலுது நபியிடம் அருளினான்: 'தாலுதே, என்மீது பிரியம் கொண்டோர் மீது நான் அதிகமும் பிரியம் வைக்கிறேன்' என்று. இது அவர்களோடு நடக்கும் விசேசமான சந்திப்பு பற்றியதாகும். தஜ்ஜாலைப் பற்றி முன்அறிவிப்புச் செய்த சமயம் நபிபெருமானார் அருளினார்கள்: 'நீங்கள் மரணிக்கும்வரை உங்களில் யாரும் இறைவனைக் காணமாட்டீர்கள்' என்று.

எனவே இம்மையில் மனிதனுடைய நிலை அவன் தெய்வதரிசனம் பெற இடைஞ்சலாயுள்ளது. மெய்விசுவாசியின் மூச்சை வாங்குவதில் இறைவனும் தயக்கம் காட்டவே செய்கிறான். மனிதன் மரணத்துக்கு அஞ்சுவன், அவனுக்கு அச்சமானதைச் செய்ய இறைவனும் தயங்குகிறான். எனவே, அவ்வாறு உயிர் பறிப்பதற்குப் பதிலாக மறுமையில் தன்னைச் சந்திக்கும் பெரும் பேற்றை அவன் அருளுகிறான். 'கடைசியில் மெய்விசுவாசி என்னைச் சந்தித்தாக வேண்டும்' என்று இறைவனே அருளியுள்ளான்.

இறைவன் ஆதமில் தன் மூச்சை ஊதிய சமயம் அவன் தன் தாத்தை நேசித்தான். எனவே, அவன் தனிதனைத் தன் நமூனாவில் படைத்தான். மனிதனின் உடல் நான்கு மூலப் பொருட்களால் ஆனது. அவை மனித உடலில் நான்கு புலன்களாக மாறின.

இந்த உடலில் உயிர் ஊதப்பட்டதும் அதில் ஒளி ஒன்று உண்டாயிற்று. உடலில் ஈரமான தன்மை இருந்ததால் மனித ஆத்மாவின் ஒளி நெருப்பின் இயல்புடையதாய் இருந்தது. இதனாலேயே இறைவன் மூஸா நபியிடம் நெருப்பிலிருந்து பேசினான். உடலின் இயல்பு காரணமாக ஒளி நெருப்பாக ஆயிற்று. இதனால், இறைவனுடைய மூச்சு நெருப்பாகத் தென்பட்டது.

இறைவன் ஆதமிலிருந்து இன்னொரு உருவத்தை உண்டாக்கினான். அதைப் பெண் என்று அழைத்தான். தனது சொந்த உருவிலிருந்து ஆன அவனைக் கண்டதும், தன்மீது தனக்கு உண்டாவது போன்ற பிரியம் அந்தப் பெண் மீதும் அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அதேபோல் அந்தப் பெண்ணும் தன்மீதும், தன் சொந்த மண்ணின் மீதும் பற்றுதல் வைப்பது போல் அவர்கள் மீது பற்றுதல் கொண்டாள்.

எனவேதான் நபி பெருமானாருக்குப் பெண் பிரியமானவளாக இருந்தாள். இது இறைவன் தன் நமூனாவில் ஆக்கிய ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் மீது பிரியம் வைத்தது போலாம். அமரர்கள் மனிதனைவிட உயர்ந்த அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள். ஒளியிலிருந்து படைக்கப்பட்டவர்கள். இருந்தும் இறைவன் அவர்களை மனிதனுக்கு அடிபணியச் செய்தான்.

இவ்வாறு இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலும், மனிதனுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலும் தொடர்புகள் நிர்ணயமாயின. மனிதன் இறைவனுடைய ஜோடியானான், பெண் ஆணுடைய ஜோடியானாள். இவ்வாறு மூன்று நபர்கள் உண்டாயினர். இறைவன், மனிதன், பெண். பெண் தன் அசலான ஆணிடம் பற்றுக் காட்டுவதுபோல் ஆண் தன் அசலான இறைவனிடம் பற்றுதல் கொண்டுள்ளான்.

மனிதன் பெண்ணிடம் காட்டும் அன்பு யதார்த்தத்தில் இறைவனிடம் காட்டும் அன்பாகும். எனவே, சம்பூரண மனிதரான நபிபெருமானார் 'பெண்கள் எனக்குப் பிரியமானவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று அருளினார்கள். 'நான் என்னை நேசிக்கிறேன்' என்று அவர்கள் கூறவில்லை. இவ்வாறு அவர்களில் இறைவனின் கல்யாண குணங்கள் கை வந்திருந்தன.

மனிதன் பெண்ணை நேசித்ததும் அவன் அவளோடு கூட ஆசைப்பட்டான். புலன்களின் உலகில் அதுவே ஒட்டுதல் ஆகும். சேர்க்கையால் உடலின் சகல அங்கங்களிலும், தசைகளிலும் காமம் பரவுகிறது. இதனால் தான் சேர்க்கைக்குப் பின் குளிப்பது அவசியமாக்கப்பட்டுள்ளது.

சேர்க்கையில் மனிதன் முழுமையான நாஸ்தி (பனா) நிலையில் ஆகிவிடுவது போல், உடல் சுத்தமும் உடல் முழுவதையும் சுத்தமாக்குவதாக இருக்க வேண்டும். குளிப்பதன் மூலம் தன் உடல் சுத்தமானதும், அந்தக் குறிப்பிட்ட கணத்தில் தான் யாரில் பனா ஆனானோ அவள் பக்கம் பரிபூரணமாகத் திரும்பி விடுகிறான்.

இத்தகைய திரும்புதல் மிகவும் அவசியமானதாகும். அடியான் பெண்ணில் இறைவனை நோட்டமிட்டது செயலற்ற நிலையிலாகும். அவனைத்தன் சொந்த நப்ஸில் - பெண் வெளியாக்கப்பட்டதன் நப்ஸில் நோட்டமிடுவது செயலான நிலையில் ஆகும். அவன் இறைவனை நோட்டமிடுகையில் பெண்ணின் வதனம் அவன் பார்வையை விட்டு மறைந்து விடும். இவ்வாறு இறைவனை நோட்டமிடுவது செயலற்ற தன்மையிலாகும்.

ஆனால் பெண்ணில் இறைவனை நோட்டமிடுகையில் அது தன்னில் நோட்டமிடுவதாக காண்பது பூரணமான நோட்டமாகும். இதில் அவன் இறைவனைச் செயலுள்ள நிலையிலும், செயலற்ற நிலையிலும் நோட்டமிடுகிறான். தான் செயலுள்ளவன், அவன் செயலற்றவன் ஆன இந்த நிலையில் இவ்வாறு நோட்டமிடுவது தன் நப்ஸில் இறைவனை நோட்டமிடுவதை விட மிகமிகச் சிறந்ததாகும்.

எனவே நபி பெருமானார் பெண்களை நேசித்தார்கள். மூலமன்றி இறைவனை நோட்டமிட முடியாது. அவன் கனீ (தேவையற்றவன்) ஆக இருப்பதால் அவன் இவ்வுலக மக்களுக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. இந்த நிலையில் பெண்ணில் இறைவனை நோட்டமிடுதல் வேறு எந்த ஜடப் பொருளிலும் நோட்டமிடுவதை விடப் பரிபூரணமானதாக இருக்கிறது.

இறைவனை நோட்டமிடும் தலையான மார்க்கம் நிக்காஹ் சேர்க்கை ஆகும். தன் உருவிலும், தன் பிரதிநிதியாகவும் படைக்கப்பட்ட சிருஷ்டிக்கு இறைவன் அருளும் சன்மானமே இது. தன் ஜீவனை யாரில் அவன் ஊதினானோ அந்த சிருஷ்டியை அந்த இறைவன் தன்னை நோட்டமிடும் கண்ணாடியாக ஆக்கிக் கொண்டான்.

இதன் புறஅம்சமே சிருஷ்டி, அகஅம்சமே அவனுடையதேதான். இதனால் சிருஷ்டியின் அகஅம்சம் அதன் புறஅம்சத்துக்கு உருக் கொடுக்கிறது. வானம் தொட்டு பூமி வரையுள்ள யாவுக்கும் இறைவன் உருவமைப்பதை இது ஒத்துள்ளது.

நபிபெருமானார் எப்போதுமே 'நிஸா' (பெண்கள்) என்ற பன்மைப்பதத்தாலேயே பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். 'பிறகு வந்தவள்' என்ற பொருளும் இதற்கு உண்டு. ஆணுக்குப் பணினர் ஜீவிதம் பெற்றவள்தானே அவள். இவ்வாறு அவள் வெளிப்பாட்டில் ஆணுக்கு அடுத்து வருவதால் அவன் அவளை நேசிக்கிறான். படித்தரம் சம்பந்தப்பட்டவரை அவனுக்குப் பெண்ணோடுள்ள தொடர்பு, இறைவனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு போன்றதாகும். இறைவன் சடதத்துவ உலகில் 'நிகாஹ்' என்றும், ஆத்ம உலகில் சித்த சக்தி என்றும் சொல்லப்படும் தன் கவனத்தால் இயற்கையில் உலகின் பல்வேறு படிவங்களையும் வெளிப்படுத்தினான்.

இந்தக் கருத்தில் பெண்ணை நேசிப்பவன் தெய்வ அன்பால் நேசிக்கிறான். வெறும் காமத்தால் அவளை நேசிப்பவன் இந்த அறிவை விட்டும் ஒதுக்கப்பட்டவனாவான். இவனுக்கு அவள் ஆத்மா அற்ற உருவமாகவே படுவாள். இத்தகையவன் தான் இன்பம் பெறும் மூலம் எது என்பதை அறியவில்லை. இவன் அன்பு இருக்கும் இடத்தை நேசிப்பவனேயன்றி அதன் யதார்த்தத்தை அன்று. பெண் ஆணுக்கு ஒருபடி கீழே இருக்கிறாள்.

وَالرَّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ

'ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை அவர்கள் பெண்களைவிட உயர்ந்த படித்தரத்திலேயே இருக்கின்றனர்' (அத் 2:228)

முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் எவ்வாறு இறைவனை நேசித்தார்களோ அவ்வாறு பெண்களையும் நேசித்தார்கள். பெண்கள் கீழான படித்தரத்தில் இறைவனுடைய வடிவங்கள்தாமன்றோ! இயற்கை என்பது இறைவனுடைய மூச்சேயன்றி வேறுஎதுவுமில்லை. அதில் கீழான மேலான படிவங்கள் வெளிப்பட்டு, இவ்வுலகின் சம்பவங்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன.

பிரஸ்தாப ஹதீதில் நபி பெருமானார் பெண்களுக்கு அடுத்தபடியாக நறுமணத்தைப் பிரஸ்தாபித்துள்ளார்கள். பெண்ணில் சிருஷ்டியின் நறுமணமுள்ளது. 'அன்பனுக்கு மிக இன்பமான நறுமணம் அவன் காதலியின் அரவணைப்புத்தான்' என்பது பழமொழி.

நபி பெருமானார் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களை இறைவன் படைத்ததும், அவர்கள் அவன்முன் செயலற்ற நிலையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிலிருந்து உலகம் படைக்கப்பட்டது. பின்னர் இறைவன் தன் மூச்சை அவர்களில் ஊதினான். அது நறுமணமானதாகும். எனவே, பெருமானார் நறுமணத்தை விரும்பி அதற்குப் பெண்ணுக்கு அடுத்த இடத்தை அளித்தார்கள்.

சிருஷ்டியின் சாரம் - இது இறைவனேயன்றோ! - நறுமணமயமானது, யாவிலும் நறுமணம் கண்ட நபிபெருமானாருக்கு இது பிரியமானதாக ஆகிவிட்டது. தூர்மணம் தன் தன்மையில் தீமையானதன்று. தனக்குத்தானே அது நறுமணம் ஆகும். ஒவ்வொன்றின் யதார்த்தமுமே இனிமையானதுதான். தீமை வெளிப்பாடுகளின் யதார்த்தங்களின் ஓர் அம்சமேயாகும். ஒரு

பொருள் ஒருவருக்குப் பிடிக்காவிடின் அல்லது ஷரீஅத்துக்கு மாற்றமானதாயின் அது தீமையானதாக ஆகிவிடுகிறது.

நன்மையும் தீமையும் இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்து விட முடியாது. இரண்டிலும் இறைவனுடைய அருள் உண்டு. தீய ஒன்று தனக்குத்தான் நல்லதாகவும், தன் கோணத்திலிருந்து நன்மையானதைத் தீயதாகவும் காண்கிறது. சாணத்தில் குடியிருந்து ரசிக்கும் வண்டு ஒன்று அதையே நறுமணமாகக் கருதுகிறது. அதை ரோஜா மலரின் நறுமணத்தை நுகரவிட்டால் அந்த மணம் பிடியாது அது செத்துப் போகும்.

நபிபெருமானார் குறிப்பிட்ட மூன்றாவது விசயம் தொழுகை ஆகும். தொழுகையில் என் கண்களின் குளுமை தேக்கப்படுகிறது' என்று அவர்கள் அருளியுள்ளார்கள். இது இறைவனைத் தரிசித்தலாகும். இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் நடைபெறும் உரையாடல் ஆகும்.

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ

'என்னை நீங்கள் நினைவு கூறுங்கள், நான் உங்களை நினைவு கூறுகிறேன்' (அத் 2:152) என்று இறைவன் அருளியுள்ளான்.

தொழுகை இறைவன் மனிதன் ஆகிய இருவருக்கும் இடையில் இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பகுதி இறைவனுக்குரியது. மற்றது மனிதனுக்குரியது' என்ற மேலே குறிப்பிட்ட ஹதீதின் தொடர்பான பகுதியில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அடியான் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' (அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தால் தொடங்குகிறேன்) என்று கூறும் போது, இறைவன் 'என் அடியான் என்னை நினைவு கூர்கிறான்' என்று கூறுகிறான்.

அடியான் 'அல்ஹம்து லில்லாஹி ரப்பில் ஆலமீன்' (சர்வலோக இரட்சகனான அல்லாஹ்வுக்கே சகல புகழும்) என்று புகழும்போது இறைவன், 'என் அடியான் என்னைப் போற்றித் துதிக்கிறான்' என்று கூறுகிறான்.

அடியான் 'மாலிக்கி யவ்மித்தீன்' (நியாயத் தீர்ப்பு நாளின் எஜமானன்) என்று கூறும்போது இறைவன், 'என் அடியான் தன் காரியங்கள் அனைத்தையும் என்னிடமே பொறுப்புச் சாட்டி விட்டான்' என்று கூறுகிறான்.

'இய்யாக்க நஃபுது வ இய்யாக்க நஸ்தயீன்' (உன்னையே வணங்குகிறேன், உன்னிடமே உதவி தேடுகிறேன்) என்று கூறும்போது, 'இது எனக்கும் என் அடியானுக்குமிடையே பங்கு பற்றப்படுகிறது. என் அடியான் அவன் கேட்பதைப் பெற்றுக் கொள்வான்' என்று இறைவன் கூறுகிறான்.

'இஹ்தி னஸ்திராத்தல் முஸ்தகீம்' (நேரான பாதையை எங்களுக்கு காட்டியருள்) அடியானால் செய்யப்படும் பிரார்த்தனை இது.

இவ்வாறு தொழுகையில் அல்ஹம்து ஸூரா ஓதுவது வாஜிப் (அவசியமானது) ஆகிவிட்டது. இதை ஒதுக்குவது தொழுகையை செல்லாததாக ஆக்கிவிடுகிறது. தொழுகை இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலான உரையாடல் ஆனதால் இறைவன் மனிதனுடைய கூட்டாளி ஆகிவிடுகிறான். 'என்னிடம் துஆ இறைஞ்சுபவனின் கூட்டாளி நான்' என்று ஹதீது குத்ஸியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இறைவனுடைய கூட்டாளியான எவரும் 'பஸரெ ஹதீத்' என்ற கூரிய பார்வை உடையவராயின் அவனைக் காண முடியும்.

தொழுகை இறைவனைத் தரிசித்தல்தான். இந்தப் பார்வை இல்லாதவன் அவனைக் காண்பதில்லை. தொழுகையில் அவனைக் காணாதவன், அவன் தன்னைக் காண்கிறான் என்ற மெய்யுறுதியாவது கொண்டிருக்க வேண்டும். தொழும்போது அவன் தன் கிப்லாவை முன்னோக்கி தன்னில் என்ன உதிப்பாகிறது என்று விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

தொழுகையில் தொழுபவன் தன் பின் நிற்பவர்களுக்கு அல்லது அவர்கள் இல்லாத நிலையில் அவர்கள் இடத்தில் நிற்கக் கூடிய அமரர்களுக்கு இமாமத் செய்பவனாவான். இப்போது அவன் இறைவனிடமிருந்து செய்தியை எத்திவைக்கும் (ரதூல்) நபர் ஆகவும், அவன் பிரதிநிதியாகவும் நிற்கின்றான்.

இப்போது அவன் 'ஸமிஅல்லாஹு லிமன் ஹமிதா' (அல்லாஹ் தன்னைப் புகழ்பவ் போற்றுதலை கேட்டான்) என்று சொல்லும்போது, அவன் தான் செய்தபோற்றுதலையும், தன்பின் நின்று தொழுபவர்களுடைய போற்றுதலையும் இறைவன் கேட்டுள்ளான் என்று அவன் சார்பாக அறிவிக்கிறான். பின்னர் அவன் பின் நின்று தொழுபவர்கள் அல்லது அமரர்கள் சொல்வார்கள் 'ரப்பனா, வலக்கல் ஹம்து' (இறைவா, புகழ் அனைத்தும் உனக்கே உரியது) என்று.

'ஸமி அல்லாஹு லிமன் ஹமிதா' (அல்லாஹ் தன்னைப் புகழ்பவனின் போற்றுதலைக் கேட்டான்) என்று இறைவன் தன் அடியானின் நாவாலேயே வெளியிடச் செய்திருப்பதுதான் தொழுகையிலுண்டான மகத்தான விசேசமாகும். இந்த 'தீதார்' எனும் பேரழகு தரிசனையைத் தொழுகையில் அடையப் பெறாதவன் தொழுகையின் இலட்சியத்தை அடையாதவனே, இவன் 'தன் கண்களின் குளுமையை' அடையப் பெறாதவனேயாவான்.

ஹரீ அத்திலேயே தொழுகைக்கு ஈடான கடமை எதுவுமே இல்லை. காரணம், தொழுகையில் வேறு எந்த விசயத்தின் பக்கமும் - அது இன்றியமையாத மார்க்க விசயமாயினும் சரி அதன் பக்கமும் மனம் திரும்பக் கூடாது. தொழுகை முடியும்வரை அது சம்பந்தப்பட்டவற்றில்தான் முழுக் கவனமும் நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

தொழுகை சகல மானக்கேடான, வெறுக்கத்தக்க செயல்களுக்கும் இடையில் முட்டுக்கட்டையாக நிற்கிறது' (அத் 29:45) என்றும் இறைவன் அறிவித்துள்ளான்.

அடியானை இறைவன் நினைவு கூறுவது மற்றயாவையும் விடப் பெரும்பாக்கியமாகும். (வலதிக்குல்லாஹி அக்பரு) தன் தொழுகையில் அடியான் இறைவனைப் போற்றும்போது இறைவனுடைய இந்த திக்கு நிகழ்கிறது.

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

'உங்கள் தொழுகையில் நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்பதை அல்லாஹ் நன்கு அறிந்துள்ளான்' (அத்29:45)

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

நீங்கள் உங்கள் காது கொடுத்தீர்களா, மேலும், நீங்கள் கவனமாக நடந்து கொண்டீர்களா (என்று அவன் அறிவான்' (அத்தியாயம் 50:37)

தொழுகை உலகம் ஒன்றுமில்லாததிலிருந்து புறஜீவிதம் பெற்ற அசைவைக் குறிப்பதாகும். இந்த அசைவு மூன்று வகைப்படும். நேரானது - தொழுகையில் அடியான் நிலையில் நிற்கும்போது உண்டாவது. குறுக்கானது - அவன் 'ருகூஉ' நிலையில் குனியும்போது உண்டாவது.

சாய்வானது - அவன் ஸஜ்தாவில் சிரம் பணியும்போது உண்டானது. முதல் அசைவு நிலை அவன் மனிதன் என்ற முறையிலான ஜீவிதத்தையும் இரண்டாவது பிராணி வர்க்க நிலையையும், மூன்றாவது தாவர வர்க்க நிலையையும் குறிக்கின்றன. தாது வர்க்கத்துக்கு தனக்கேயான அசைவு கிடையாது. அது அசைய வேறு ஒன்றின் உதவி தேவையாகும்.

நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சொன்னார்கள், 'தொழுகையால் என் கண்கள் குளுமை அடையப் பெறுகின்றன' என்று. அதாவது, அடியான் மீது இறைவனுடைய தஜல்லியாத்து அவன் சம்மானமாகப் பொழியப்படுகிறது.

அது ஏதோ அடியானுக்குச் சொந்தமானது என்பதுபோல் தரப்படுவதில்லை. இந்தத் தஜல்லியாத்து தெய்வ அருட்கொடையாக இருப்பதுபோல் முஷாஹதா என்ற ஞான திருஷ்டியும் சம்மானமாக அடியானுக்கு அருளப்படுகிறது. இந்தத் திருஷ்டியில் அன்பானவனைத் தரிசிப்பதால் கண்கள் குளுமை அடைகின்றன.

'குர்ரா' என்ற பதம் 'இஸ்திகாரா' (திட்பமான நிலை) என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. அதன் பொருள் திவ்விய தரிசனம் பெறும்போது அடியானின் திட்டமானதாகவும், ஏகச் சித்தமானதாகவும் நிலைத்திருப்பதாகவும் இருப்பதாம்.

அடியான் ஒன்று அவனை ஒரு பொருளில் காண்பான் (மூஸா நபி நெருப்பில் கண்டதுபோல் அல்லது நபி பெருமானார் தாடி இல்லாத இளைஞனாகக் கண்டதுபோல்) அல்லது பொருள் அல்லாத ஒன்றில் (அதாவது தன் அகத்தில்) காண்பான். அப்போது அவன் கண்கள் ஒரே நிலையில் ஆகின்றன.

எனவே, தொழுகையில் வேறு பராக்குகள் உண்டாவது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொழுகையிடை அவன் கவனத்தை அப்பால்திருப்ப ஷைத்தான் முயலுகிறான். அதன் மூலம் அவன் தன் அன்பன் தரிசனையைப் பெற முடியாது போகிறது.

'மனிதன் சாக்குப் போக்குக் கூறினால் கூட, அவன் தன் அக நிலையை நன்கறிவான்' (அத் 75:14)

இறைவன் நம்மை நோக்கித் தானும் தொழுகையில் ஈடுபட்டுள்ளதாக அறிவித்துள்ளான். அவன் தன் ஆகிரு (கடைசியானவன்) என்ற பெயரில் தொழுகையில் ஈடுபடுபவன் (முஸல்லி) ஆக இருக்கிறான். இறைவனுடைய இந்த நாமம், தொழுகின்ற அடியானுடைய ஜீவிதம் முடிந்த பின்னர் வருகிறது: தொழுகின்ற அடியான் தன் சிந்தையில் உண்டாக்கிக் கொண்ட தரிசனைக்குப் பின்னணியில் இது நடக்கிறது.

ஹழ்ரத் ஜுனைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு சொன்னார்கள்: 'தண்ணீரின் நிறம் அது இருக்கும் பாத்திரத்துடையதாகவே மாறி விடுகிறது' என்று. மேலே கண்ட தத்துவத்தில் சரியான விளக்கம் இதுவேயாகும். நாம் தொழும்போது தானும் வணக்கத்திலிருக்கும் இறைவனுடைய தஜல்லியாத்து இது. அவனைப் பற்றிய நம் அறிவு மனப்பக்குவம் அடைய அடைய நமது சமீபத்துவமும் அதிகரிக்கும். மகா பொறுமையாளன், யாவையும் மன்னிப்பவன், தண்டனையில் மெதுவானவன் ஆன வல்லவனை சகல பொருள்களும் புகழ்ந்தேத்துகின்றன.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

'தன் சொந்தப் புகழைப் பறை சாற்றாதது எதுவுமே இல்லை' (அத் 17:44)

என்று திருமறை இயம்புவது போல படிவம் தன் சொந்தப் புகழை பிரகடனம் செய்கிறது. இறைவனைப் போற்றும் மனிதன் தன் கருத்தில் அவனைப் பற்றி உண்டான இறைவனைப் போற்றுகிறான். 'வழிகாட்டப்படுவோரின் போற்றுதல், தங்கள் வழிகாட்டியையே போற்றுவதுதான்' தன்னைப் பறையறைவிக்கும் பொருள் தன் யதார்த்தத்தைப் பிரகடனம் செய்கிறது என்ற ஹழ்ரத் ஜுனைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் கருத்தை ஜனங்கள் விளங்கினால், சகல விசுவாசியினதும் இறைவனையும் அவர்களும் ஒப்புக் கொள்வர். சகல படிவங்களிலும் இறைவனை நோட்டமிடுவர்.

எனவே, இறைவன் தன் திருநபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் மூலம் அருளினான், 'என் அடியான் என்னைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்கு நான் சமீபமானவனாக இருக்கிறேன்' என்று. இதன் கருத்து, 'அவன் என்னை எந்தப் படிவத்தில் கருதுகிறானோ அதில் நான் அவனுக்குத் தோன்றுகிறேன்'. இவ்வாறு இறைவனை அடியான் கட்டுப்பட்டவனாகவோ, பரிபூரணன் ஆகவோ கற்பிக்கலாம்.

'கட்டுப்பட்ட இறைவன் என்பது மெய்விசுவாசியின் இதயத்துள் அடக்கமாகுபவன். ஆனால் மெய்விசுவாசியின் இதயத்தில் இறைவனுடைய தஜல்லியாத்துகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உதயமாகின்றன. யாவும் ஒரே சமயத்தில் உதித்து விடுவதில்லை. பரிபூரணனான இறைவனை

எதிலும் கட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. ஏனெனில், தன் சொந்த அகத்தில் மட்டும் அடக்கமான யதார்த்தமாக அவன் விளங்குகிறான்.

இறைவன் ஒருவனே நேரான பாதையைக் காட்டுகிறான்.

விளக்கக் குறிப்பு: ஹகீகத்தே முஹம்மதி என்ற படிவத்தில் இறைவனுடைய சகல அஸ்மா - ஸிபத்துகளும் தொக்கியவையாய் இருப்பதாலும், இதிலிருந்தே அவை தூரியனிலிருந்து கதிர்கள் பரவுவதுபோல் நெடுகிலும் பரவுவதாலும் இந்த அத்தியாயம் தனித்தன்மையின் ஞானம் எனப்பட்டது. முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் இஸ்முல் அஃலத்தில் வெளிப்பாடு ஆனவர்கள். இதிலிருந்து மற்றப் பெயர்கள் வெளிப்பட்டன.

முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய யதார்த்தத்தின் அஃயான் முதலில் இறைவனுடைய அறிவில் உதிப்பாயிற்று. இதுவே 'பைளே அக்தஸ்' (மிக்க புனிதமான காருண்யம்) எனப்பட்டது. உலகின் யதார்த்தங்கள் இந்த யதார்த்தத்திலிருந்து வெளியாயின. இது 'பைளே முகத்தஸ்' (புனிதமான காருண்யம்) எனப்பட்டது. இவ்வாறு இந்த யதார்த்தம் சகல படிவங்களிலும், குறிப்பாக நபிமார்களுடைய படிவங்களில் தொக்கி நின்றது. இது எதுபோல் எனில், ஒன்று என்ற எண் மற்ற எண்கள் அனைத்திலும் தொக்கி நிற்பது போலாம்.

'ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் மண்ணுக்கும் தண்ணீருக்கும் இடையில் இருக்கும்போதே நான் நபியாய் இருந்தேன்' என்ற பெருமானாரின் ஹதீதிற்கு ஒப்ப, இறைவனுடைய அறிவில் முதன் முதல் உண்டானது அவர்களுடைய படிவமே ஆகும். நபிமார்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டதில் அவர்கள் கடைசியானவர்கள் ஆவார்கள் (காத்தமுன் நபிய்யீன்).

இஸ்லாத்தின் கலிமாவான 'லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி' (வணக்கத்திற்குரிய நாயன் அல்லாஹ்வைத் தவிர யாருமே இல்லை, முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர் ஆவார்கள்) என்பதில் உள்ள இரண்டு பகுதிகளும் திருமறையில் இரண்டு வெள;வேறு இடங்களிலிருந்து ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் பகுதி அத் 47:19 லிலும், மறுபகுதி அத் 18:29 லிலும் உள்ளன. இவை இரண்டும் 'மேலும்' என்ற இணைப்பு வார்த்தை கூட இல்லாமல் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்றில் இருந்து இன்னொன்றும் வருகிறது என்பதைக் காட்டவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அறிய முடியாததான 'தாத்து' தன்னில் தானே ஊன்றியதாக இருந்தது. தன்னில்தானே அது நோட்டமிட்டபோது அது தன் அறிவில் தான் இறங்கியதையும், தான் ஒரு படிவத்தில் இருப்பதையும் கண்டது. இந்தப் படிவம் 'ஹகீகத்தே முஹம்மதீ' அல்லது கலமெ ஆலா (மாபெரும் எழுதுகோல்) எனப்பட்டது. இது சுத்த பரிபூரண தாத்தின் புகழைப் பாடிற்று.

நபி பெருமானாருடைய காலத்தவர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னர் வந்தவர்களும் 'முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர்' என்று சொல்லிய

போது அவர்கள் மட்டும் தங்களை 'அனா ரஸூலுல்லாஹ்' (நான் அல்லாஹ்வின் ரஸூல்) என்று சொன்னார்கள். இந்த 'நான் தன்மை அல்லாஹ்வின் தூதர் என்ற முதல் 'தஅய்யுன்' (இறைவனுடைய முதல் வரம்பு) ஆகும்.

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

'அவர் உங்களில் இருக்கிறார் என்பதை நீங்கள் கவனிக்கிறீர்களில்லை' (அத் 51:21)

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ

'உங்களிடே ஒருவராக, திண்ணமாக தூதர் ஒருவர் அனுப்பப்பட்டுள்ளார்' (அத் 9:128)

முதல் வரம்பில் தன்னை வெளியாக்கிக் காட்டிய 'நான் தன்மையே' இந்த தூதர்! இதற்கு இரண்டு படித்தரங்கள் உண்டு. ஒன்று தாத்தை நோக்கியது. மற்றது தாத்து வெளியானதிலுண்டான கீழ்ப் படித்தரங்களைச் சேர்ந்தது. மி:ராஜின் போது நபிபெருமானார் இந்தப் படித்தரம் வரை சென்றடைந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் பார்வை தாத்தை நோக்கியதாக இருந்தது. அதன் அப்து ஆகவும் ரஸூலாகவும் தன்னை ஊர்ஜிதம் செய்தார்கள்.

மன்ஸூர் ஹல்லாஹ் ரஹிமஹுல்லாஹ் போன்றவர்கள் தங்கள் உருஜின் போது (ஏற்றத்தின் போது) தங்கள் பார்வையை கீழான படித்தரங்களை நோக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த நிலையில் 'அனல் ஹக்' என்றனர். இது மலை ஏறும் ஒருவருடைய நிலைக்கு ஒப்பானது. ஒருவர் மலை உச்சியை நெருங்கிய பின்னரும், 'நான் இன்னும் தூரத்திலேயே இருக்கிறேன், மலையின் உச்சியை நெருங்கியிருப்பினும் அது பற்றி நான் பூரணமான அறியவில்லை' என்று கூறுவார்.

இதுபோல் நபி பெருமான் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், 'இறைவனைப் பற்றி நான் அறிந்திருக்க வேண்டிய அளவு அவனைப் பற்றிய அறிவு எனக்கு உண்டாகியிருக்க வில்லை' என்று கூறினார்கள்.

மற்றவரோ கீழ்நோக்கிப் பார்வையை ஒட்டியவாறு, 'நான் மலையின் உச்சியில் இருக்கிறேன். நான் என் இலட்சியத்தை அடைந்து விட்டேன்' என்று கூறுகிறார்.

நபி பெருமானாருக்கு தாத்து இன்னும் மேலே உயரத்தில் இருந்தது. இவ்வாறு கலிமாவில் 'நான் - தன்மை' அறிவிலுண்டான தாத்தின் முதல் வரம்பாகக் கொணரப்பட்டது. முதல் தூதர் அல்லது முதல் ஒளி வெள்ளம் வெளிப்பட்டது. இந்த ஒளி வெள்ளத்தில் இருந்து மற்ற கால்வாய்கள் ஓடலாயின.

எனவேதான் பெருமானார், 'நான் இறைவனின் ஒளியாவேன், சகல பொருட்களும் என் ஒளியிலிருந்து வந்தவைதாம்' என்றும், 'இறைவன் முதலில் என் ஒளியைப் படைத்தான்' என்றும் அருளியுள்ளார்கள். இந்த ஒளி அல்லது 'நான் - தன்மை' நூரெ முஹம்மது - வஹ்தத்தின் நிலை எனப்பட்டது. நபி பெருமானார் விசயத்தில் இது நேரடியாக அவர்கள்

ஆத்மாவை ஆட்கொண்டது. இதைத்தான் ஷெய்குல் அக்பர் அவர்கள் தங்களுடைய இந்த புஸூஜில் விவரித்துள்ளார்கள்.

இறைவன் தான் அறியப்படுவதை நேசித்தான். எனவே, அவன் ஆளுன், அதாவது, அவன் தனக்குத்தானே படிவத்தில் காட்டிக் கொண்டான். அன்புதான் சகல பொருள்களுடையவும் மூலஸ்தானமாகும். இதனாலேயே, நபி பெருமானார் பெண்கள், நறுமணம், தொழுகை ஆகிய மூன்றையும் நேசித்தார்கள்.

இறைவன் ஒரு நப்ஸிலிருந்து மனிதனைப் படைத்து, அவன் கூட்டாளியை அவனிலிருந்து வெளியாக்கினான். நப்ஸை அதன் குணங்களிலிருந்து அறியலாம். ஆனால் அதன் யதார்த்தத்தை அறிய முடியாது. இது நாம் இறைவனை அறிய முடியாதிருப்பினும், அவனை அவன் கல்யாண குணங்களால் அறிவது போலாம். 'தன்னை அறிந்தவன் இறைவனை அறிந்தவன் ஆவான்' என்பது ஹதீது.

மற்றப்படி இறைவன் நம் புலன்களின் சக்தியை விட்டும் அப்பாற்பட்டவன். 'பார்வை அவனை எட்ட முடியாது, பார்வையை அவன் எட்டுகிறான். அவன் யாவையும் சூழ்ந்தவன், யாவும் அறிந்தவன்' இறைவனுடைய நெருப்புச் சுடர் ஒன்று மனிதனின் அகத்தில் சென்று புதைந்து அவனுடைய நப்ஸின் நெருப்பின் சுடராகத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இறைவன் தன் ஒளியின் சிறு சுடரை மனிதனில் கண்டதுபோல் (அல்லது, அவன் தன்னைத்தானே மனிதன் என்ற கண்ணாடியில் கண்டதுபோல்) மனிதன் தன்னைப் பெண்ணில் காண்கிறான்.

இடைப் பொருள் ஒன்றின் உதவியின்றி இறைவனைக் காண முடியாது. அஃயானே தாபிதா (இவ்வுலகின் யதார்த்தங்கள்) பற்றிய இறைவனுடைய அறிவு நிரந்தரமானது, என்றும் இருப்பது. அவன் தன்னை மனிதனில் காணும் வரை அவற்றின் மறையும் தன்மை பற்றிய அம்சத்தைக் காணவில்லை. மனிதனின் அஃயானே தாபிதா சம்பந்தப்பட்டவரை இறைவனுடைய அறிவு நிரந்தரமானது, அஸ்மா, சிபத்துகளின் வெளிப்பாடு சம்பந்தப்பட்டவரை அது நிரந்தரமானதாய் இல்லை.

அவன் லத்தீப் (பாசமுள்ளவன்) என்றும் கபீர் (அறிந்தவன்) என்றும், தன் வெளிப்பாட்டின் சகல படித்தரங்களிலும் சூழ்ந்துள்ளவன், இந்த வெளிப்பாடுகள் எப்படி நிகழும் என்ற பிரத்தியட்ச அனுபவம் இல்லாவிடினும், இவற்றை எப்படி ஆக்குவது என்ற அறிவு உடையவன். இதனாலேயே அவனுடைய அறிவு நிரந்தரமானதில் நிரந்தரமானது என்றும், தற்காலிகமானதில் தற்காலிகமானது என்றும் மேலே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

அஃயான்களின் இயல்புகள் பற்றிய இறைவனுடைய அறிவு நிரந்தரமானது. ஆனால், அவற்றின் வெளிப்பாடு பற்றிய அவன் அறிவு தற்காலிகமானது. இறைவனுடைய ஒளியில் ஒரு சுடர் ஆதத்தில் கனன்றது. ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் படைக்கப்பட்ட மூலங்கள் ஈரமான தன்மை உடையவையாய் இருந்ததால் இந்த ஒளி நெருப்பாக ஆகிவிட்டது. இவ்வாறு ஒளி ஆதத்தில் ஊதப்பட்டது.

نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

'நமது மூச்சிலிருந்து அவரில் மூச்சு ஊதப்பட்டது'. (அத்38:72)

இதுவே ரூஹை இன்ஸானி (மானிட ஆத்மா) எனப்பட்டது. நெருப்பு அல்லது மனிதனிலுள்ள துடு ரூஹை ஹயவானி (பிராணி ஆத்மா) எனப்பட்டது. இதுவே இறைவனுடைய உத்திரவு (அம்ரு) எனப்பட்டது. (அத் 17:85)

பிராணி ஜீவன் காரணமாக மனிதனிடம் காமம் தலைதூக்கிற்று. இதை அவன் தன்னிடம் உள்ள இறைவனுடைய ஒளியால் எரித்து விடலாம்.

ஆதமின் படிவத்திலிருந்து பெண் வெளியாக்கப்பட்டாள். இதனால் ஆதம் அவனிடம் சார்பு கொண்டார்கள். ஆண் பெண்ணிடம் கொள்ளும் அன்பு அவன் தன் உருவத்திடமே காட்டும் அன்பாகும். அவன் இறைவனிடம் கொள்ளும் அன்போ, தான் யாருடைய வடிவில் ஆனவனோ அவனிடம் கொண்ட அன்பாகும். எனவே பெண்ணை நேசிப்பது இறைவனை நேசிப்பதாகவும் ஆகிறது...

சம்பூரண மனிதர் பெண்ணை நேசிப்பது இறைவனை நேசிப்பதுதான். இந்த நேசம் கூடலால் உய்த்துணரப்படுகிறது. இச்செயலில் உடல் முழுவதும் காம உணர்வு பரவி அவன் தன்னை நாஸ்தியானவன் ஆகிறான். ஆனால் அவன்தான் பெண்ணில் இன்பம் பெறுவதால் தான் அவனில் நாஸ்தியானவனாக எண்ணிக் கொள்கிறான். இறைவனல்லாத மற்றதில் இவ்வாறு தன்னை அவன் நாஸ்தியாக்கிய காரணத்தால் அவன் உடல் முழுவதும் அசுத்தமாகி, அவன் குளிக்க வேண்டிய கடமை உண்டாகி விடுகிறது. மேலும் விந்து என்பது உடல் முழுவதின் சாரமாகவே இருப்பதாலும் இது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

மெய்க்ஞானிதான் இறைவனிடமே இன்பம் காண்பதாக நம்புவார், பெண்ணான 'கைரில்' (மற்றதில்) தான் அதைக் காண்பதாக எண்ணமாட்டார், 'ஆண் பெண் என்ற திரை மூலம் அவன் (இறைவன்) தன்னோடு தானே காதல் புரிகிறான்' என்பது 'கிதாபுல் மஸ்னவீயின் வாக்காகும்.

தன் அகம் மீண்டும் தோன்ற இறைவன் மனிதனில் தன் மூச்சை ஊதியதுபோல, மனிதன் தன் அகம் மீண்டும் தோன்ற பெண்ணில் தன் மூச்சை ஊதுகிறான். மெய்க்ஞானி தனஸ்ஸூலாத்துகளின் (இறக்கங்களின்) படித்தரங்களில் தான் இறைவனிடமே இன்பம் காண்பதாக நம்புவாராயினும், உண்மையில் அவர் பெண்ணிடமே இன்பம் துய்ப்பதால் 'வ்ஹிர்' எனும் இறைவனோடு கூட்டுச் சேர்த்த பாவத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக குளிக்க வேண்டுவது அவருடைய கட்டாயக் கடமையாகி விட்டது.

அஸ்மாக்களின் வெளிப்பாட்டிலும் கூட சம்சர்க்கம் உள்ளது. இஸ்முல் அஃலம் ரப்பிடம் தனக்கு ஒரு கூட்டாளியைக் கேட்டு இறைஞ்சியது. அக்லெ குல் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவ்விரண்டின் சேர்க்கையால் பாதின் வெளிப்பட்டது. இவ்வாறே மற்ற இருபத்தெட்டு நாமங்கள் விசயத்திலும் நிகழ்வுற்று கடைசியில் 'இன்சானுல் காமில்' உருவெடுத்தது.

இவ்வாறு ஆத்மீக ஆதமுக்கும் ஹவ்வாவுக்குமான பாதிக்கும் அக்லெகுல்லுக்கும் இடையில் சேர்க்கை நிகழ்ந்தது. ஜடதத்துவ ஆணும் பெண்ணும் தோன்றுவதில் வந்து இது முடிகிறது.

இவ்வாறு கலப்பு என்பது உலகின் மிகவும் அடிப்படையான தத்துவமாக ஆகிவிட்டது. நபிபெருமானார் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களும் இதில் தங்கள் பிரியத்தை வெளியிட்டார்கள். எனவே தான், 'நிகாஹ் எனது சுன்னத் ஆகும், என் வழியைப் பின்பற்றுபவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள்' என்று அருளியுள்ளார்கள்.

இத்தகைய கூட்டு ஆதிமுதலே இருந்து வருவதுதான். எனினும், இறைவனுடைய அறிவில் உண்டான முதல் படிவத்திலேயே (ஹகீகத்தெ முஹம்மதியிலேயே) இது உண்டாகி விட்டதால் இது அப்படியும் அவர்களுடைய சுன்னத் ஆகவே திகழ்கிறது.

தொழுகை என்பது பலவினாடை ஒருமையைக் காண்பதற்கான பியத்தனமாகும். அதில் பிரமையானதை ஒதுக்கி, அதற்கு அடியிலுள்ள மறைவான ஏகத்துவத்தை உணர முயல்கிறோம். அது எதையும் வேண்டுவதற்காக ஏற்பட்டதன்று. 'இறைவன் என்பது நம்மால் உய்த்துணரப்படுவதாகும். உலகை நாம் நிதானித்துக் கொள்கிறோம்'. இந்த யதார்த்த உணர்வு எப்போதுமே திரைக்குப் பின்னாலிருந்து நிகழ்வதாகும்.

இந்தத் திரை ஜடதத்துவ உலகின் யதார்த்தங்களின் படிவங்களாகவோ, மிதால் உலகின் அல்லது ஆத்ம உலகின் படிவங்களாகவோ இருக்கலாம். இது இவ்வுலகிலோ அல்லது மறுமையிலோ நிகழலாம். இது ஜடதத்துவக் கண்களாலோ அகமியக் கண்களாலோ காணப்படலாம்.

எனவே, மௌலானா ருமி அவர்கள் தங்கள் கிதாபு மஸ்னவீயில் அருளினார்கள்: 'ஜடலங்களையெல்லாம் உன் பார்வையை விட்டு அப்பால் ஆக்கு. பார்வையுள் போ, பார்வையுள்போ, பார்வையுள்போ'.

இத்தகைய திட்பமான பார்வையுடையவர்கள் இவ்வுலகிலேயே தாங்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு கொள்கின்றனர். இவர்கள் இதற்காக மறுமைவரை காத்திருக்க வேண்டியதில்லை.

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَؤُوًّا فِي الْأَخْرَةِ

'இம்மையில் குருடர்கள் மறுமையிலும் குருடர்களாகவே இருப்பார்கள். (அத் 17:72)

ஹழ்ரத் அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் பார்வை இத்தகையதாக இருந்தது. அவர்கள், 'நான் இறைவனையன்றி வேறு எதையும் காணவில்லை' என்று அருளியுள்ளார்கள்.

தாத்தெ பஹத் என்ற சம்பூரண தாத்தைப் பார்ப்பதென்பது சாத்தியமில்லை. இறைவனுடைய குர்ஸைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் அமரர்களும், அவன் கட்டளைகளை நிறைவேற்ற அங்கே சூழ்ந்து நிற்கும் அமரர்களும் கூட அவனைத் தேடியும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவனுடைய

தஜல்லியாத்துகளை நோட்டமிடுவது மட்டுமே சாத்தியமானதாகும். தொழுகையில் இத்தகைய தஜல்லியாத்துக்கள் உண்டாகும்போது அதனால் கண்கள் குளுமை அடைகின்றன.

(குர்ரத்துல் ஜன்) இந்த தஜல்லியாத்துக்களைக் காண முடியாதவர்கள் இறைவனை தன்னை நோட்டமிடுகிறான் என்ற எண்ணத்தோடாவது தொழுவேண்டும். 'இறைவன் உங்களைப் பார்க்கிறான் என்ற எண்ணத்தோடு அவனை வணங்குங்கள்' என்று ஹழ்ரத் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அருளியுள்ளார்கள். 'குர்ரா' என்ற பதம் 'கரா' என்பதிலிருந்து வந்ததாக இருக்குமாயின், தொழுகையில் பலவிடை ஒருமை காணும்போது நிதானத்தையும், ஆறுதலையும் அளிக்கிறது என்பது பெறப்படுகிறது. நபிபெருமானார் விசயத்திலோ,

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى

'அவர்கள் பார்வை அப்பால் ஆகவுமில்லை, அது வரம்பு மீறவுமில்லை' (அத் 53:17)

தொழுகை மூமின்களின் மி:ராஜ் ஆகும். அதில் அவர்கள் மறைவான உலகில் நோட்டமிட முடிகிறது.

முஸல்லி (தொழுகையில் நிற்பவர்) தன் தொழுகை முடியும் வரை இடப்புறமாகவோ வலப்புறமாகவோ திரும்புவது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது முன்பாகவுள்ள ஒரு புள்ளியில் (கிப்லாவில்) அவன் தன் கவனத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காகத் தான். மற்றபடி

فَأَيْنَمَا تُولُوْنَ فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ

'இறைவன் நீங்கள் உங்கள் கவனத்தைத் திருப்பும் இடத்திலெல்லாம் இருக்கிறான்'. (அத் 2:115)

இறைவனும் தன் அடியான் பங்கில் தொழுகையில் ஈடுபடுகிறான் என்றும் ஷைகுல் அக்பர் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவனுடைய தொழுகை என்பது மெய்விசுவாசிகளை அவர்கள் அனைவர் மீதும் கருணையுள்ளவனான இறைவன் இருளை விட்டும் ஒளியின் பக்கம் கொணர்வதுதான்.

அடியான் தன் தொழுகையைத் தொடங்கியதும், இறைவனும் தன் 'ஆகிர்' (கடைசியானவன்) என்ற பெயரில் அவன் மீது தன் அருளைப் பொழிகிறான். அடியானுடன் வெகுவேகமாக விரைந்து ஓடுகிறான். (அதாவது, குதிரைப் பந்தயத்தில் முன்னால் ஓடும் குதிரையுடன், அடுத்த குதிரை கழுத்தும் கழுத்தும் வைத்தாற்போல் ஓடுவதுபோல் இறைவனும் ஓடி தன் அருளைச் சொரிகிறான் என்று ஷைகுல் அக்பர் கூறுகிறார்கள்.

எனவே முஸல்லி(வெற்றிக் குதிரை) முஜல்லி (அடுத்து ஓட்டி வரும் குதிரை) என்ற பதங்களை அவர்கள் உபயோகித்துள்ளது இதையே காட்டுகிறது. தொழுகையின் சாரமே அப்திய்யத் (அடிமையான தன்மை)தான். இது பணிவைக் குறிப்பது. தொழுகையாளி தான் மேற்கொள்ளும் சகல (நிலை, ருகூஉ, சுஜூத், இருப்பு போன்ற) செயல்களிலும் பணிவு காட்டுபவனாகவே இருக்கிறான். அடிமை தன்னைத் தன் எஜமானனில் நாஸ்தியாக்கிக் கொள்கிறான். அவர் கையில் அவன் வெறும் கருவியாகவே ஆகிவிடுகிறான்.

இவ்வாறு தன் எஜமானின் கையாக ஆனதும், தான் அவனில் ஒரு பகுதியாக ஆகி விட்டதை உணர்கிறான். தொழுகையில் தொழுகையாளி தன்னை அழிக்கும் பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறான். பணிவும், தொழுகை நிலையில் இருப்பதும் அடியானின் குணங்களாகும். ரப்பினுடையவை அன்று. ஒருவன் தன் நாஸ்தி நிலையை உணரும் வரை அவனுடைய அகம் மறைவதில்லை. யதார்த்தமான அகம் அவனில் ஒளி சிந்துவதுமில்லை. இதையே மௌலானா ரூமி அவர்கள் 'கிதாபு மஸ்னவீயில் இவ்வாறு அருளியுள்ளார்கள்.

'உன்னை அழிக்கும் முயற்சியில் உன்னைக் கண்டு கொள்வாயாக! மற்ற வழிகளை விட மிகச் சலபமாக. இறைவன் நேரான பாதையை அறிந்துள்ளவன்' (வல்லாஹு அஃலம் பிஸ்ஸவாபி)

முற்றும்.